SANDRA BROWN

INTERVIUL

EDITURA MIRON

SANDRA BROWN

Interviul

Traducere de Gabriela - Anca Marin

Editura MIRON
București

Prime Time
by Sandra Brown

© copyright 1995
for romanian language by MIRON

©copyright 1995 by Editura MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.
Nici o parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă şi prin nici un fel de mijloc –electronic sau mecanic –inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informaţiei, fără permisiunea scrisă a Editorului.

ISBN 973-95059-0-9

1

– Eşti sigur că vine astăzi? întrebă Andy Malone, nerăbdătoare, apoi se aşeză într-o poziţie mai confortabilă. Scaunul înalt, de bar, îmbrăcat în vinilin roşu, era destul de incomod.

– Nu, bineînţeles că nu sînt, zise Gabe Sanders, proprietar şi bucătar-şef al localului *Gabe's Chili Parlor,* în timp ce ştergea cu un prosop tejgheaua curată, dar crăpată, a barului. N-a spus decît că s-ar putea să vină azi. Deci nu e neapărată nevoie să

fie aici, nu-i aşa? Face ce vrea el. Bărbatul grizonat chicoti.

Instinctele antrenate ale lui Andy îi dădură un semnal; ea uită de senzaţia de inconfort produsă de tăblia tare a scaunului. Ştia prea bine cum să atragă atenţia celorlalţi consumatori. Dar în orice clipă, lui Gable Sanders putea să i se pară că era prea curioasă, şi să nu-i mai răspundă la întrebări.

– Oh? sorbi nonşalantă din ceaiul cu gheaţă. Îi fusese servit într-un pahar roşu, din plastic, avînd linguriţa înăuntru. Domnul Ratliff ţi-a lăsat cumva impresia unui om impulsiv?

Din clipa în care a rostit întrebarea, a ştiut că Gabe era deja în gardă. Prosopul nu mai ştergea tejgheaua sau ibricul. Sprîncenele stufoase ale lui Gabe coborîră aproape imperceptibil, deasupra unor ochi mari puţin prietenoşi.

– De ce pui atît de multe întrebări despre Lyon Ratliff? Hm?

Andy încercă să inventeze rapid o poveste. Se aplecă spre Gabe, cu ceea ce dorea să fie o poză care să inspire încredere, şi spuse, conspirativ:

– Am avut o colegă de clasă, la SMU, de pe-aici. Ea mi-a povestit despre acest bărbat care trăia la o fermă imensă şi conducea un El Dorado argintiu. Mi s-a părut un personaj coborît dintr-un film.

Gabe o privi întrebător, încercînd să pătrundă dincolo de faţadă. Încrederea de sine a lui Andy păru să se risipească. Privirea lui îi spunea clar c-o considera prea bătrînă ca să fie studentă.

– Cum o chema?

Complet descumpănită, mai întîi de intuiţia lui Gabe, şi apoi de întrebare, ea murmură:

– Cum o... pe cine?

– Pe colega ta. Trebuie s-o cunosc, mai mult ca sigur. Servesc chili şi burger aici din '47. Cunosc majoritatea familiilor din Kerrville.

– Oh, înseamnă că o ştii pe... Carla. De fapt locuia în San Antonio şi venea aici doar vara, în vizită la verii ei.

Andy întinse mîna după paharul cu ceai şi sorbi cu nesaţ, de parcă lichidul ar fi conţinut un tonic.

De cînd venise aici, în Texas, în urmă cu cîteva zile, ea se simţise nelalocul ei.

Întrebările politicoase, puse cu grijă, care prin alte locuri i-ar fi deschis orice uşă, nu o duseseră nicăieri. De parcă cetăţenii orăşelului Kerville se hotărîseră să-l apere pe Lyon Ratliff, şi pe tatăl acestuia, un bărbat foarte retras, care era de fapt scopul venirii ei.

Generalul Michael Ratliff era ultimul supravieţuitor dintre generalii din cel de-al doilea război mondial. Andy îşi jurase să-i ia un interviu în cadrul programului ei TV. Şi dacă veştile privind sănătatea lui şubredă erau adevărate, trebuia s-o facă repede. Pînă acum, călătoria ei nu-i dăduse nici o speranţă că dorinţa i se va împlini. Gabe Sanders devenise, la rîndul lui, la fel de reţinut ca şi ceilalţi cărora le ceruse informaţii.

Hotărîtă, îşi înălţă bărbia, iar colţurile gurii conturară un zîmbet dulce. Ochii îi străluceau.

– Domnule Sanders, n-ai din întîmplare o felie de lămîie pentru ceaiul meu? Încrederea în sine îi reveni, văzîndu-l pe Gabe uluit, pentru moment, de surîsul ei radios.

– Imediat.

– Oh, minunat! Îţi mulţumesc.

Îşi îndepărtă de pe faţă o şuviţă de păr auriu. Îşi folosea chipul atrăgător doar atunci cînd era obligată să obţină vreo informaţie preţioasă, şi acest lucru o întrista de fiecare dată. Ar fi vrut ca oamenii să nu se comporte diferit atunci cînd aveau în faţa lor un reporter-bărbat. Dar atunci cînd era absolut necesar, se folosea de orice avantaj, iar dacă cineva o găsea provocatoare, nu vedea nici un rău în asta. Tatăl ei, care avusese inspiraţia unui poet, o comparase odată cu un parfait din îngheţată de vanilie, cu Amaretto şi sos caramel.

– Mulţumesc, îi spuse ea lui Gabe, care îi adusese două felii de lămîie pe o farfuriuţă. Stoarse una din felii în paharul cu ceai, care i se păruse ca un sirop, de vreme ce ea nu obişnuia să bea nimic îndulcit.

– Nu eşti de pe-aici, nu-i aşa?

Era tentată să inventeze o minciună care să răspundă la întrebarea lui Gabe, dar nu mai avea nici un haz.

– Nu, nu sînt. Locuiesc acum în Nashville, dar am crescut în Indiana.

– Nashville, hm? De unde e Marea Opy? Lucrezi pentru ea?

Ea clătină din cap, rîzînd.

– Nu. Ci pentru o companie independentă. Prin cablu.

– Cablu? Sprîncenele lui Gabe se înălţară. Categoric, erau cele mai expresive din cîte văzuse. Vrei să spui, televiziune prin cablu?

– Da.

– Apari la TV?

– Cîteodată. Am un program al meu, în care iau interviuri, şi care e preluat şi difuzat în toată ţara.

– Interviuri? Se uită peste umărul ei, la ceilalţi clienţi din încăpere, ca şi cum ar fi căutat pe cineva care să merite să i se ia un interviu. Privirea îi reveni apoi spre ea, înţelegătoare.

– Doar nu te gîndeai să-i ceri lui Lyon să-ţi dea voie să-i iei un interviu tatălui lui, nu-i aşa?

– Ba da.

O studie cîteva clipe.

– Colega ta, de la SMU, nu există, nu?

Ea îi susţinu privirea.

– Nu.

– Aşa că domnul Ratliff n-o să-mi dea voie să-i iau un interviu tatălui lui?

– Ba bine că nu! Dar mai bine afli singură, fiin'că uite-l.

Andy îşi coborî privirea, la cercul ud lăsat pe tejghea de paharul ei. Se auzi sunetul puternic al clopoţelului de deasupra uşii. Simţi că o părăseşte curajul.

– Bună, Lyon, spuse cineva, dintr-un colţ al încăperii.

– Hei, Lyon, se auzi o altă voce.

– Jim, Pete... Vocea îi era profundă şi aspră. Auzindu-l, Andy se simţi cuprinsă de fiori.

Sperase ca el să se aşeze pe unul din scaunele înalte de lîngă ea, ca să poată lega uşor o conversaţie. Dar din zgomotul paşilor lui înţelese că se îndrepta spre capătul barului, o prelungire perpendiculară pe tejgheaua la care stătea ea. Cu coada ochiului observă o cămaşă albastră. Gabe se îndreptă într-acolo.

– Bună, Lyon. Ce bei? Chili?

– Azi nu. E prea cald. Nu ştiu cum l-a pregătit Gracie aseară, dar a trebuit să iau două doze din porcăria aia roz ca să mă dreg la stomac.

– Nu crezi că durerea de burtă avea o legătură şi cu paharele de margarita pe

care le-ai băut pe lîngă chili?

Un rîs puternic izbucni din pieptul care era, cu siguranţă, foarte lat.

– S-ar putea, s-ar putea.

Vocea aceea. Ce fel de bărbat putea să aibă o voce ca a lui? Andy nu credea că-şi va mai putea stăpîni prea mult curiozitatea. Într-un sfîrşit, întoarse capul spre Lyon, în timp ce el spunea:

– Dă-mi un cheeseburger.

– Vine!

Andy nici nu mai auzi răspunsul lui Gabe la comanda făcută de Lyon Ratliff. Era captivată de înfăţişarea acestuia. Nu arăta deloc aşa cum se aşteptase ea. Şi-l imaginase mai bătrîn, de vîrstă mijlocie, din cauză că generalul Ratliff se apropia de optzeci de ani. Se părea însă că fiul lui se născuse după război. Lyon Ratliff n-avea mai mult de treizeci şi cinci de ani.

Părul des şi întunecat părea sculptat în jurul capului. Era grizonat, la tîmple. Sprîncenele groase se arcuiau deasupra ochilor adînci, a căror culoare nu reuşi s-o distingă de la distanţa aceea. Ochii ei urmăriră conturul nasului roman, care-i amintea de actorii care jucau în filme de

inspiraţie biblică, apoi gura senzuală, care-i amintea tot de actori, dar dintr-un alt gen de filme.

– Carnea provine cumva de la un viţel de la ferma Ratliff? îl întrebă el pe Gabe.

Andy era intrigată de vocea lui. Avea rezonanţă, deşi nu vorbea prea tare, ca şi cum, dacă nu ascultai cu atenţie, puteai să pierzi ceva foarte important. Tonul uşor răguşit avea inflexiuni foarte sexy. Categoric, făcea parte din cea de-a doua categorie de actori.

– Bineînţeles. Cea mai bună carne! zise Gabe.

Lyon îşi dădu uşor capul pe spate şi rîse. Tocmai se pregătea să ia paharul cu apă rece pe care i-l adusese Gabe, cînd o observă, din întîmplare.

Ochii lui trecură mai departe, apoi se întoarseră spre ea, studiind-o cu încetineală.

Andy simţea privirea ochilor lui gri alunecînd pe faţa ei. Începu cu ochii ei, iar Andy citi în privirea lui surpriza la care se aşteptase. Era reacţia obişnuită a celor care se uitau pentru prima oară în ochii ei. Aveau o nuanţă neobişnuită, şi erau în-

cadraţi de gene lungi şi dese.

Ochii lui gri se fixară apoi asupra părului ei. Oare coada de cal, prinsă cu o agrafă în formă de scoică, o făcea să arate prea tînără? Sau – Doamne fereşte – arăta ca o femeie de treizeci de ani care se străduieşte să pară tînără?

Nu deveni paranoică, Andy, îşi spuse. Ştia cît de atrăgător era părul ei caramel, cu şuviţe aurii. Dar nu cumva îi observase broboanele de transpiraţie de pe frunte? Cu toate că de uşa localului era atîrnat un semn vechi de douăzeci de ani, pe care scria că înăuntru era aer condiţionat, Andy îşi simţea întreg trupul acoperit de o peliculă de transpiraţie.

Devenise brusc conştientă de fiecare por al corpului ei, de fiecare nerv. Ca şi cum ar fi fost deschisă, pentru a fi disecată, iar Lyon Ratliff era omul de ştiinţă care examina cu multă răbdare un specimen neobişnuit.

Cînd ochii lui se opriră pe buzele ei, Andy îşi feri privirea. Întinse mîna după pahar, care aproape că-i alunecă printre degete. Se temu că, în loc să-i distragă atenţia de la buzele ei, nu făcuse decît să-l

intrige şi mai tare.

Ce se întîmplase cu ea? Venise cu o misiune. Îl pîndea de trei zile pe acest bărbat, punea pretutindeni întrebări despre el şi tatăl lui, aduna crîmpeie de informaţii, suferea cînd era alungată sau repezită. Stătuse ore întregi în salonul de coafură, ascultînd bîrfele, sperînd ca numele lui să fie pomenit, şi refuzînd din cînd în cînd, ferm, dar cu blîndeţe, să i se tapeze părul „ca să-i dea volum". Singurul lucru pe care-l aflase fusese că Lyon nu luase parte la ultimul bal, pentru că tatăl lui se simţise rău, că-şi comandase alte plante pentru casa de la fermă, şi că manichiurista fusese pregătită de marchizul de Sade.

Acum era acolo, la cîţiva paşi de ea, iar ea parcă-şi înghiţise limba, pentru prima oară în viaţă. Unde era stăpînirea ei de sine? Încrederea, încăpăţînarea de a nu accepta vreun refuz? Toate o părăsiseră. Obiectivitatea care-o caracterizase pînă atunci pălise în faţa unui bărbat ce emana sexualitate. Se întîlnise cu regi şi prim-miniştri, cu preşedinţi, inclusiv cu doi dintre preşedinţii Americii, şi nu se simţise intimidată de nici unul. Şi acum acest... acest

cowboy intră într-un bar, şi eu mă topesc toată.

Încercă cu încăpăţînare să-şi recapete controlul. Îşi înălţă bărbia şi-l privi provocator. Ochii lui o ardeau, topindu-i orice încercare de a părea curajoasă. Poziţia maxilarului lui inspira aroganţă. Mesajul pe care i-l transmitea n-ar fi fost mai clar nici dacă i l-ar fi spus cu voce tare.

„Da, am auzit de egalitatea sexelor, şi consider că nu e un lucru rău, în principiu. Dar acum te privesc şi mă gîndesc la tine ca al un obiect sexual, şi n-ai cum să te împotriveşti, orice-ai face."

Ei bine, putea să facă ceva. Putea să-l determine să nu mai gîndească astfel. Avea să-l informeze, cu un stil calm, dar profesional, cine era şi de ce venise acolo... dar numai după ce el avea să-şi termine cheeseburger-ul, se hotărî ea, văzîndu-l pe Gabe care-i aşeza o farfurie aburindă în faţă.

Andy studie meniul prăfuit, plin de urme de grăsime, ale cărui preţuri fuseseră şterse şi rescrise de nenumărate ori. Nu mai putea să bea încă un pahar de ceai supraîndulcit. Se uită la celelalte mese. O

mamă îşi ştergea copilul la gură, apoi îi îndesă în ea un cartof prăjit.

Într-un final, se uită în celălalt capăt al barului şi văzu că Lyon aproape terminase de mîncat. Acum îşi bea cafeaua. Degetele lungi, puternice, înlănţuiseră posesiv ceaşca. O privi. Andy îi zîmbi, dorindu-şi să nu arate ca o fetişcană în căutarea unui flirt.

– Bună, zise ea, reuşind cu greu să se îndrepte spre el, pentru că-i tremurau genunchii.

Se uită la ea lung, stăruitor, cu un amuzament abia reţinut şi un aer de evaluare sexuală pe care nu se străduia deloc să şi-l reprime. Era chiar într-atît de obişnuit ca femeile să-l abordeze în localuri?

– Bună.

Deci nu avea de gînd să-i uşureze situaţia. O.K., domnule Ratliff. Inspiră adînc şi spuse:

– Mă numesc Andrea Malone.

Andy n-ar fi crezut niciodată că expresia lui se putea schimba atît de brusc, de drastic, sau că privirea îi putea îngheţa pe loc. O privi cu răceală timp de cîteva secunde, apoi se întoarse cu spatele la ea. De parcă nici n-ar fi existat, continuă să soarbă

din cafea, cu nonşalanţă.

Ea se uită la Gabe, care se concentrase ostentativ asupra unui shaker, dar ale cărui urechi erau ciulite, mai mult ca sigur. Îşi umezi uşor buzele.

– Am spus că mă num...

– Ştiu cine eşti, domnişoară Malone, zise el, condescendent. Eşti din Nashville, de la *Telex Cable Television Company.*

– Deci te-ai uitat cel puţin pe plicurile scrisorilor mele, deşi nu te-ai obosit să le deschizi. Aşa să fie? îl întrebă ea, sperînd ca astfel să-l provoace.

– Da, aşa este. Bău din nou din ceaşcă. Indiferenţa lui o irita. Simţi o dorinţă puternică de a-i smulge ceaşca din mînă – dacă era un gest posibil din punct de vedere fizic – şi s-o arunce cît-colo, doar ca să-i atragă atenţia. Totuşi, se temperă, pentru că prevedea că putea să iasă cu bătaie. El emana forţă şi voinţă din toţi porii, şi nu era prea dornică să se confrunte cu el. Era încăpăţînată, dar nu şi proastă.

– Domnule Ratliff, să ştii că...

– Ştiu ce vrei. Iar răspunsul este nu. Cred că ţi-am mai spus-o, atunci cînd am

răspuns primei tale scrisori, cu cîteva luni în urmă. Aceleia i-am răspuns. Se pare însă că nu-ţi aminteşti conţinutul ei. Spuneam, în esenţă, că ar trebui să-ţi cruţi forţele, timpul, banii şi – o studie cu ochi cinici – hainele cele noi. N-o să consimt niciodată ca tatăl meu să dea un interviu acelui post de televiziune. Iar sentimentele mele de azi sînt aceleaşi cu cele de atunci. Îi întoarse din nou spatele.

Andy crezuse că blugii ei cei noi şi cizmele western aveau să se potrivească cu ambianţa. Se îmbrăcase prea studiat? Bine. Făcuse o greşeală. Poate că tîrcoalele pe care le dăduse în ultimele zile nu fuseseră tocmai „profesionale", dar n-avea de gînd să renunţe tocmai acum. Îşi îndreptă umerii, punîndu-şi în evidenţă, fără să vrea, linia dulce a sînilor.

– Nici nu mi-ai ascultat propunerea, domnule Ratliff. Eu...

– Nici nu vreau s-o aud. Întorsese capul spre ea, iar ochii îi coborîră fără să vrea pe sînii ei. Ea rămase nemişcată, ca şi cum, dacă ar fi făcut un singur gest, ar fi recunoscut că situaţia era pe cale să devină de nesuportat. După un timp, el ridică

privirea, iar Andy încercă să-şi recapete ritmul respiraţiei. Tatăl meu nu dă interviuri, spuse el, încordat. E un om în vîrstă. Nu se simte prea bine. Au mai venit şi alţii, domnişoară Malone, mai importanţi decît tine. Răspunsul a fost acelaşi, nu, irevocabil.

Se ridică de pe scaun, iar ea se trezi deodată privindu-i gulerul cămăşii, din cauză că era foarte înalt. Făcu un pas înapoi, privind fascinată cum mîna lui pătrundea în buzunarul blugilor foarte strîmţi, pentru a extrage o bancnotă de cinci dolari. Gestul lui făcu ca obrajii lui Andy să devină ca focul. El puse banii lîngă farfurie. Era cel puţin dublu faţă de cît costa un cheesburger.

– Mulţumesc, Gabe. Pe curînd.

– La revedere, Lyon.

Lui Andy nu-i venea să creadă că era ignorată astfel. În timp ce el se îndrepta spre uşă, ea spuse:

– Domnule Ratliff!

Se opri şi se întoarse cu mişcări încete, mai ameninţătoare decît gesturile bruşte. O studie din cap pînă în picioare, de la părul strîns în coadă la cizmele străluc-

citoare.

– Nu-mi plac puştoaicele obraznice, domnişoară Malone. Iar tu aşa-mi pari. Nu permit ca tatălui meu să i se ia interviuri. Cu atît mai puţin aş fi de acord să fii tu aceea. Aşa că, ce-ar fi dacă ţi-ai face bagajele şi ţi-ai deplasa funduleţul drăgălaş înapoi, în Nashville?

Îşi aruncă geanta pe pat şi se prăbuşi pe scaunul incomod din camera minusculă de motel. Îşi apăsa fruntea cu opt degete, în timp ce celelalte două, cele mari, i se roteau în jurul tîmplelor. Nu ştia dacă durerea de cap se datora căldurii, climei aride sau acelui bărbat. Ba ştia. Totul era din cauza lui.

Ridicîndu-se, după cîteva minute de repaus, îşi scoase cizmele şi le aruncă cît-colo. Intră în baie şi înghiţi două aspirine, cu apa călduţă de la robinet.

De ce nu i-ai tras una în faţa aceea obraznică? îşi întrebă propria imagine din oglindă. De ce-ai stat ca o prostănacă, şi

l-ai lăsat să-şi bată joc de tine? Îşi desprinse părul din agrafă şi clătină din cap să şi-l aranjeze. Gestul îi accentuă durerea de cap. Pentru că îţi doreşti acest interviu, de-aia.

Se temea să-l sune pe Les. Ce să-i spună? Nu era omul care să accepte prea uşor o dezamăgire – şi asta într-o exprimare blîndă. În timp ce forma numărul, începu să enumere în minte lucrurile pe care i le-ar putea spune. După ce i se făcu legătura, auzi mormăitul familiar.

– Mda?

– Bună, eu sînt.

– Ia te uită! Începusem să cred că ai fost ostatecă de hoţii de vite, sau aşa ceva. Ce drăguţ din partea ta că ţi-ai făcut timp să mă suni!

Sarcasm. Acesta era motivul zilei. Andy oftă resemnată. Aşa accepta, întotdeauna, stările lui Les de spirit.

– Îmi pare rău, Les, dar n-am avut nimic interesant de comunicat, aşa că n-am sunat. Îţi mai aduci aminte de şedinţa de luna trecută, în care s-a discutat despre convorbirile interurbane inutile?

– Nu era vorba de tine, Andy, draga

mea, zise el, mai cordial. Cum îţi merge, acolo, în ţinutul cowboy-lor?

– Nu prea bine. N-am ajuns la nici un rezultat, după primele zile. N-am aflat decît că s-au făcut nişte lucrări la casa de la fermă. Şi am descoperit localul la care obişnuieşte să vină Lyon Ratliff, să ia masa, atunci cînd e în oraş. Azi chiar am avut plăcerea să-l cunosc pe acest gentleman.

Se holba la picioarele ei, amintindu-şi, dar nu privirea lui încărcată de ură, de dinainte de a ieşi pe uşă, ci felul în care o privise atunci cînd ochii li se întîlniseră pentru prima oară. Nu se mai simţise astfel în preajma unui bărbat de cînd... nu se mai simţise niciodată astfel în prezenţa unui bărbat.

– Şi? o întrebă Les, nerăbdător.

– Oh... uh... cred că o să fie greu, Les. E încăpăţînat ca un catîr. Pur şi simplu nu se poate discuta cu el. E necioplit şi tare de cap.

– La prima vedere pare un tip foarte drăguţ, rîse Les.

– S-a purtat înfiorător. În timp ce vorbea, se juca cu ciucurii cuverturii. Nu mă mai tentează, Les. Poate că n-ar trebui să

forţăm lucrurile. Dacă bătrînul se simte într-adevăr prea rău ca să mai poată acorda un interviu? Poate că nici nu mai e în stare să vorbească. Ce-ar fi dac-aş renunţa şi m-aş întoarce acasă?

– Andy, drăguţo, ce-ai păţit pe-acolo? Te-a bătut soarele în cap?

Şi-l imagina deja pe Les. Probabil că îşi coborîse picioarele de pe birou, îşi trăsese scaunul mai aproape şi-şi proptise coatele pe masă. Ochelarii cu ramă subţire erau fie în creştetul capului, pe părul roşu ca focul, fie pe birou, undeva, printre scrumierele pline de dădeau pe din afară şi hîrtiile vechi de cel puţin o săptămînă. Dacă Andy s-ar fi aflat acolo în biroul lui, şi nu la o distanţă de două mii de kilometri, ar fi căzut cu siguranţă victimă ochilor lui albaştri pătrunzători.

– Doar n-o să-l laşi pe un cowboy încăpăţînat să-ţi stea în cale? I-ai dovedit tu pe alţii mai răi. Cu mult mai rău. Îţi aminteşti de tipii aceia din pichetele de grevă? Îl ameninţaseră cu moartea pe fotograful nostru. La zece minute după venirea ta, îţi mîncau din palmă. Bineînţeles că se dădeau în vînt după trupul tău. Dar orice

bărbat cu...

– Les, zise ea, obosită. Te rog.

– Te rog? Ce anume mă rogi? Oh, cît mi-ar mai plăcea să te aud spunînd: Les, te rog...

Andy, Les Trapper şi cu Robert Malone îşi începuseră carierele împreună, la un post neînsemnat de televiziune. Andy prezenta ştirile, alături de un idiot miop, care lucra acolo încă de la început, şi pe care cei din conducere nu se îndurau să-l concedieze.

Prietenia dintre ei a rămas aceeaşi, chiar şi după ce Andy şi Robert s-au căsătorit. Cum Robert era mai mereu trimis drept corespondent, departe de casă, Les îi ţinuse adesea de urît, dar numai ca prieten.

Îşi amintea cu acuitatea de noaptea în care Les venise la ea acasă şi-i spusese că Robert fusese ucis în Guatemala, unde plecase pentru a filma un reportaj. A fost surprins de un cutrmeur. Les o ocrotise săptămîni întregi, îşi asumase responsabilităţi cărora ea nu le putea face faţă. Luni la rînd, se folosise de Les ca de un scut

care o apăra de lumea exterioară.

De atunci continuaseră să fie prieteni. Lucrau acum împreună, la *Telex*. Ştia că nu trebuia să ia în serios glumele lui. Les nu dusese niciodată, absolut niciodată, lipsă de femei.

Dar singura lui iubire adevărată era munca. Fusese şi va fi mereu. Era foarte ambiţios. Ar fi făcut orice pentru a obţine material pentru un reportaj. Era foarte abil şi adesea îi lipsea sensibilitatea – chiar dacă Andy nu voia s-o recunoască. Limbajul îi era foarte liber, iar stările de spirit schimbătoare.

Dar era prietenul ei. Şi şeful ei. Trebuia să găsească repede o soluţie.

– Dacă l-aş convinge pe Lyon Ratliff să-mi acorde un interviu. Ar fi...

– Anost ca naiba. Nu ne-ar spune nimic. Şi cui naiba îi pasă de el? Avem nevoie de bătrîn, Andy. Repede, pînă nu dă colţul. Cred că încă mai vrei să promovezi, nu?

– Da, bineînţeles. Mai mult ca orice.

– O.K. Atunci nu mai pierde vremea. Tonul i se îndulcise considerabil. Ştii bine

că eşti mai bună decît oricare dintre tipii de la reţea. Ai talent. Eşti cel mai bun reporter de interviuri din ţinut. Ai făcut şi un ucigaş în serie să plîngă. Te-am văzut, şi nici măcar n-aveam ochelarii la mine. Erai mai tînără, şi arătai al naibii de sexy cu ochii ăia de aur ai tăi şi cu trupul provocator. Pune-te pe treabă. Sedu-l pe cowboy-ul ăla şi...

– Les!

– Oh, mda, am uitat. Vorbeam cu cea mai frigidă femeie din lume. Ascultă, Andy, pentru cine te păstrezi? Ştiu al naibii de sigur că nu pentru mine, şi asta nu pentru că n-aş fi încercat. De cînd a murit Robert, duci viaţa unei virgine. Au trecut trei ani, pentru numele lui Dumnezeu! Relaxează-te. Flutură-i puţin din gene cowboy-ului, şi o să vezi cum o să-ţi mănînce din palmă.

Îi venea să rîdă, din cauza absurdităţii gîndului ca pe Lyon Ratliff să-l poată îmblînzi cineva. Oftă adînc. Pînă la un punct, Les avea dreptate. Nu ştia nimic în afara muncii ei. Poate din cauză că Robert fusese ucis în timpul unei misiuni. Poate pentru că tatăl ei fusese un ziarist renumit. Andy Ma-

lone părea predestinată unei cariere reuşite în mass-media.

Munca la *Telex* nu era chiar idealul ei, cu toate că se bucura de recepţie pe plan naţional. Voia însă să lucreze la o reţea. Pentru a obţine o slujbă acolo, trebuia însă să dea o lovitură. Un interviu cu generalul Michael Ratliff constituia o garanţie în a atrage atenţia directorilor reţelelor.

– Bine, Les. Nu sînt de acord cu mijloacele pe care le foloseşti tu, dar urmărim amîndoi acelaşi scop. Îţi promit că o să mai încerc.

– Aşa te vreau. Ce-i cu lucrările de la fermă? N-ai putea să pătrunzi acolo, dîndu-te drept pituitar?

– Aia e o glandă, idiotule, nu un arbust. Cred că te-ai gîndit la o pyracantha sau la un pittosporum.

– Ei, la dracu'! Niciodată n-am stat prea bine cu glandele. Nu ştiu decît ce să fac cu ele, atîta tot.

– La revedere, Les.

– La revedere. Te iubesc.

– Şi eu. Pa.

Îşi petrecu restul după-amiezei pe un

şezlong lîngă piscină, de parcă şi-ar fi luat liber. Trupul ei armonios iscă fluierături admirative din partea a trei adolescenţi. Dar flirtul lor era inofensiv.

Nu însă şi Lyon Ratliff.

Trecuseră ore întregi de cînd corpul ei fusese supus privirilor lui cercetătoare, dar acesta mai răspundea şi acum acelor impulsuri. Sînii îi tresăltau, din cauza unor senzaţii pe care le crezuse demult uitate. O greutate imensă i se aşezase parcă pe partea de jos a abdomenului, şi-i pulsa, la intervale regulate, amintindu-i că ea nu murise nicidecum odată cu Robert.

Se urcă în maşina închiriată şi o porni spre un restaurant, de unde-şi cumpără un sandviş cu mult sos, pe care să-l mănînce în cameră. Mai tîrziu, încercă să se uite la televizor, dar se plictisi repede de reclamele interminabile şi de emisiunile anoste de varietăţi. Încercă să citească ultimul bestseller. Cu toate că eroul era blond cu ochi verzi, prin faţă i se derulau imagini cu un bărbat brunet, cu păr răvăşit şi ochi gri. Cu o gură senzuală, insolentă, care putea deveni brusc aspră de furie, dar care promitea să-

rutări de neuitat. Un trup înalt şi suplu, căruia îi stătea bine în orice fel de haine, o faţă cu trăsături cioplite în piatră ce inspirau virilitate. Eroul cărţii nu putea decît să pălească, în comparaţie.

– E cel mai nesuferit bărbat pe care l-am cunoscut vreodată, îşi spuse, lăsînd cartea deoparte. Se ridică să verifice dacă pusese lanţul la uşă. Înainte de a stinge veioza, aruncă o privire peste umăr spre imaginea-i reflectată în oglindă. Era îmbrăcată într-un tricou şi bikini. Dar n-a văzut încă totul! îşi spuse încrezătoare.

Nu-i venea să creadă că fusese atît de uşor! Îşi adusese aminte că auzise la coafor, că Lyon Ratliff comandase nişte plante de la o pepinieră. Nevasta proprietarului se lăudase că soţul ei avea să le livreze şi să le planteze joi dimineaţă.

Andy se trezise în dimineaţa aceea cu planul gata conturat în minte. Îi mulţumi în gînd lui Les pentru idee. Se îmbrăcase cît

putuse de profesional, cu un costum de vară din mătase naturală şi o bluză fără mîneci, oranj. Îşi răsucise părul într-un coc ce inspira competenţă. Conduse pînă la un kilometru depărtare de fermă, apoi scose maşina de pe şosea, sperînd din tot sufletul să nu fi întîrziat.

Stătuse deja pe marginea drumului vreo douăzeci de minute, cînd văzu furgoneta plină de răsaduri apropiindu-se, coborî repede din maşină, ridică repede capota şi încercă să pară cît mai neajutorată şi mai necăjită. Aşa cum se aşteptase, furgoneta opri în dreptul ei.

– Mulţumesc, zise ea.

– Bună dimineaţa. Ce s-a întîmplat, micuţă doamnă?

– Nu ştiu, se văită ea. Tocmai mă îndreptam spre ferma Ratliff. Întîrziasem deja la întîlnire, şi acum asta! Mă aşteaptă Gracie. Cred că se întreabă ce s-o fi întîmplat. M-aţi putea duce pînă la cel mai apropiat telefon?

N-avea nici cea mai mică idee cine putea fi Gracie. Îl auzise pe Lyon pomenindu-i numele în localul lui Gabe. Putea fi o

rudă, bucătăreasa, menajera... sau soţia lui? Citise cumva, undeva, că era căsătorit? De ce-o deranja atît gîndul că s-ar fi putut să fie? Oricum trucul ei ţinuse, pentru că bărbatul îi zîmbi larg.

– Pot să fac mai mult decît atît. Şi eu merg la ferma lui Ratliff. Ce-ai zice dacă te-aş duce chiar pînă la uşă?

Inima îi bătea cu putere.

– Oh, serios? Eşti salvatorul meu! Sigur nu te deranjez? îl întrebă, adresîndu-i unul din cele mai luminoase zîmbete ale ei.

– Deloc.

– Doar o clipă, să-mi iau geanta şi să încui maşina. Se întoarse grăbită la maşină, mulţumind stelelor că omul se lăsase atît de uşor păcălit, că n-o întrebase ce căuta acolo.

Cabina camionetei era zgomotoasă şi prăfuită, mirosea a pămînt şi a îngrăşăminte. Andy trăncăni aparent lipsită de griji cu domnul Houghton, pînă cînd ajunseră la poarta securizată, acţionată electric.

Frînele scrîşniră. Se părea însă că Lyon anunţase paznicii de sosirea furgonetei. Porţile se deschiseră larg. Un cow-

boy fără dinţi, cu o pălărie imensă pe cap, le făcu semn să intre. Chiar dacă o văzu pe Andy, sau chiar dacă observă că nu prea arăta a grădinăreasă, nu reacţionă în vreun fel. Andy oftă uşurată, văzînd în oglinda retrovizoare cum porţile se închideau în urma lor.

– Te las la intrare. Eu mă întîlnesc cu domnul Ratliff în spatele aripii vestice.

– Minunat, zise ea, zîmbind. Era chiar mai bine decît se aşteptase. Se părea că Lyon avea să fie ocupat, un timp. Lyon? Se gîndea la el ca la Lyon, pur şi simplu?

Casa era grandioasă, şi părea mai potrivită Californiei de Sud decît Texas-ului. Adăpostită de un mănunchi de pecani şi stejari, avea două etaje, şi lăsa impresia că s-ar întinde pe mai mulţi acri, din cauza diferitelor aripi ce-i erau anexate.

Toate clădirile erau din cărămidă nearsă, iar acoperişul din ţiglă roşie.

În faţa casei, patru arcade susţineau veranda largă, unde atîrnau numeroase coşuri cu ferigă, petunii şi begonii viu colorate. În umbra deasă, pereţi albi făceau un contrast puternic.

– Vă mulţumesc mult încă o dată, domnule Houghton, spuse ea, cînd maşina se opri.

– Cu plăcere, micuţă doamnă. Sper ca maşina dumneavoastră să nu aibă o defecţiune prea gravă.

– Da, şi eu. Sări din cabină, strîngînd din dinţi. Închise încet portiera, încercînd să nu atragă atenţia. Cu paşi uşori, măsuraţi se îndreptă spre uşă, oprindu-se să admire un coş cu flori. Cînd camioneta se îndepărtă, intră pe verandă.

Fiecărei arcade îi corespundea o fereastră foarte mare. Simţindu-se ca o infractoare, ea încercă să privească înăuntru, ţinîndu-şi mîinile în dreptul ochilor. Încăperile erau înalte, bine mobilate şi extrem de curate. Văzu camera de zi, cu un şemineu enorm, canapele şi fotolii confortabile, biroul, cu etajere ticsite de cărţi pe toţi pereţii şi o masă de lemn masiv plină de hîrtii, şi sufrageria. Ultima cameră era pardosită cu gresie, iar mobila era împletită din răchită. Prin fereastră, Andy văzu doar că unul din pereţi era dintr-un geam gros. Încăperea era înţesată de plante tropicale.

Deasupra, atîrnată de tavan, se învîrtea elicea unui ventilator.

Un bărbat în vîrstă stătea într-un scaun cu rotile. Citea – sau dormea, poate? Se îndreptă spre colţul casei şi privi prin uşa glisantă din sticlă. Bătrînul citea. Ţinea în poală o carte. Mîna pătată de vreme întorcea din cînd în cînd paginile. Pe nasul descărnat se sprijinea o pereche de ochelari cu rame metalice.

Andy tresări cînd îl auzi spunînd:

– Intră, doamnă Malone.

2

Şocul o paralizã. Andy nu putea spune ce-o surprinsese mai tare: faptul cã bãtrînul ştiuse cine era, încã de la început, sau expresia cu care o întîmpinase. Fusese surprinsã de tatã, aşa cum fusese şi de fiu. Se aşteptase la ceva care semãna cu imaginea generalului Patton, creionatã de George C. Scott. Unde era acel militar aprig? Generalul Michael Ratliff inspira numai bunãvoinţã. Vãzuse fotografii de-ale lui, dar acestea fuseserã cu patruzeci de ani în

urmă, iar bătrînul fragil din scaunul cu rotile nu mai semăna deloc cu acele imagini.

Nedumerirea ei păru să-l amuze.

– Vino mai aproape, să te văd mai bine, doamnă Malone.

Andy se strădui să păşească cît mai ferm în seră.

– Sînteţi generalul Ratliff?

El chicoti.

– Bineînţeles.

– Cum... înghiţi în sec. De unde-aţi ştiut cine sînt? Mă aşteptaţi? Se întrebă dacă nu cumva Les dăduse telefon, cerîndu-i generalului un interviu, dar alungă rapid ideea. Nu părea să facă parte din tehnica lui Les. Şi, mai mult ca sigur, nimeni nu vorbea cu generalul fără ca, mai întîi, să discute cu Lyon. Iar acesta nu se răzgîndea prea uşor.

– Da, te aşteptam, spuse el, fără să-i mai dea vreo explicaţie. Te rog, ia loc. Vrei să bei ceva?

– Nu, nu, mulţumesc. De ce se simţea ca o şcolăriţă prinsă în timp ce făcea o poznă? Se aşeză pe marginea unui scaun cu spătar înalt. Îşi netezi fusta.

– Nici măcar n-aţi ridicat privirea

atunci cînd mi-aţi vorbit. Cum de...

– Antrenament de militar, doamnă Malone. Am avut întotdeauna un auz excelent, de radar. Ca tînăr ofiţer, mi-a prins foarte bine. Nimeni nu mă putea critica fără să-l aud. Rîse din nou.

– Dar de unde mi-aţi ştiut numele? Cu toate că fusese prinsă spionînd, situaţia îi făcea plăcere. Se afla în compania unuia dintre cei mai iluştri eroi ai naţiunii. Poate că trupul îi slăbise, dar mintea îi era la fel de ascuţită. Ochii îi erau înceţoşaţi, dar vedeau – bănuia ea – mai multe decît lăsa el să se înţeleagă. Părul alt era pieptănat îngrijit, milităreşte. Era îmbrăcat într-un costum călcat impecabil.

– Mi-aţi urmărit emisiunile TV?

– Nu. Regret s-o spun, dar nu. Ştiu cine eşti, pentru că Lyon mi-a povestit că v-aţi întîlnit ieri în oraş. Îi pîndea reacţia.

Ea încercă să-şi păstreze o mină impasibilă.

– Oh? întrebă ea cu răceală. V-a spus oare şi cît de grosolan s-a purtat?

Bătrînul rîse scurt, apoi fu întrerupt de un acces de tuse. Ea se ridică repede de pe scaun, alarmată, şi se aplecă spre el,

gata să-l ajute. N-avea nici cea mai mică idee ce să facă, şi nici nu voia să se gîndească la urmări, în caz că i s-ar fi întîmplat ceva în prezenţa ei. Accesul se sfîrşi, iar el îi făcu semn să se aşeze din nou pe scaun. După ce inspiră adînc de cîteva ori, spuse:

– Nu, nu mi-a spus, dar cred că-l recunosc întrutotul.

Îşi şterse ochii, pentru că-i dăduseră lacrimile, cu o batistă albă. Cînd termină, Andy ar fi putut să jure că în ei strălucea o luminiţă şireată.

– Mi-a spus că a sosit în oraş încă o lipitoare, care-şi bagă nasul peste tot, şi pune întrebări. Te-a numit... stai să mă gîndesc... o ticăloasă mică şi băgăcioasă. Da, cred că astea au fost cuvintele lui. Mi-a mai spus că n-are nici un dubiu că ai fi în stare să-ţi foloseşti chipul sau trupul pentru a smulge o poveste, chiar şi de la un cadavru. Apoi te-a descris, în detaliu.

Culoarea îi inundă obrajii. Strînse din dinţi, furioasă. Nemernicul! Lipitoare. Ticăloasă. S-o acuze astfel!

Ar fi vrut să dea frîu liber mîniei, dar îşi dădu seama că generalul îi pîndea reacţia,

foarte interesat.

– Domnule general Ratliff, aş vrea să ştiţi că fiul dumneavoastră se înşeală în privinţa mea. Este adevărat, am pus întrebări despre dumneavoastră, şi despre viaţa de aici, de la fermă, dar numai pentru că voiam să...

– Nu trebuie să te justifici în faţa mea, doamnă Malone. Nu voiam decît să ştii că l-ai impresionat pe Lyon. Ca să-mi pot forma o părere proprie, aş vrea să înţeleg totul foarte exact. Lucrezi pentru o companie de televiziune prin cablu, şi vrei să-ţi dau un interviu pe care să-l difuzezi în cadrul programului tău. Corect?

– Da, domnule. Noi, mai bine zis eu, vreau să realizez o serie de interviuri care să fie transmise seară de seară, timp de o săptămînă. Programele trebuie să dureze fiecare cel puţin o jumătate de oră.

– De ce?

– De ce? repetă ea, fără să-i înţeleagă întrebarea.

– De ce vrei să mă intervievezi tocmai pe mine?

Îl privea perplexă, clătinînd din cap.

– Domnule general, sînt sigură că ştiţi

prea bine. Faceţi parte din istoria Americii. Numele dumneavoastră apare în orice carte care se ocupă de cel de-al doilea război mondial. Ani întregi aţi locuit retras aici, la fermă. Publicul american vrea să ştie de ce. Vrea să ştie ce faceţi.

– Pot să-i răspund cu un singur cuvînt: nimic. Stau aici, zi după zi, îmbătrînesc, aştept să mor. Ridică o mînă, văzînd-o că încerca să protesteze. Doamnă Malone, dacă vom ajunge vreodată să lucrăm împreună, trebuie să fim oneşti unul cu celălalt. Voi muri. Am aşteptat demult acest lucru, şi, într-un fel, abia aştept. M-am săturat să fiu bătrîn şi inutil.

Ea nu putea să spună nimic. Se studiau în tăcere. Generalul a fost cel care a vorbit primul.

– Ipotetic, să spunem că sînt de acord să-ţi acord un interviu. Pot să-ţi expun termenii capitulării mele?

Inima ei începu să bată cu putere. Era pe cale să accepte.

– Da, domnule.

– Foarte bine. Poţi să mă întrebi orice despre copilăria mea, despre şcoală, despre antrenamentul meu de militar, despre

cariera mea de dinainte şi de după războaie. Am participat şi la primul război, ca simplu soldat, ştiai? Continuă, fără să aştepte vreun răspuns. Poţi să-mi pui întrebări despre război, în întregul lui, dar nu voi discuta despre anumite bătălii.

– Foarte bine, zise ea încet.

– Voi refuza categoric să răspund la întrebările privind o anumită încleştare.

– Am înţeles. De fapt nu înţelegea, dar era în stare să accepte orice, pentru a-i putea lua un interviu.

– Cînd începem? Azi?

Ea zîmbi, văzîndu-l cît era de entuziasmat.

– Nu. Îmi voi anunţa echipa astăseară. Într-o zi, două vor sosi cu tot echipamentul.

– Interviul va fi filmat?

– Pe bandă video.

– Bandă video, murmură el, de parcă n-ar fi agreat deloc metoda.

– E acelaşi lucru cu filmul, numai că nu trebuie să fie procesată. E la fel cu banda audio, pentru casetofon, numai că sonorul e însoţit şi de imagini. El dădu din cap, solemn. Aş vrea să folosesc timpul

imediat următor pentru a alege cadrele de filmare. N-aş vrea să filmăm totul într-un singur loc.

– Şi vom avea şansa să ne cunoaştem mai bine, zise el, făcîndu-i cu ochiul. Cît o să dureze, în total?

– O să lucrăm zi de zi, dacă vă veţi simţi bine. Cred că vom termina în...

– Ai terminat deja.

Cuvintele rostite răzbătură în încăpere prin uşa pe care intrase ea Andy întoarse capul şi văzu silueta ameninţătoare a lui Lyon profilîndu-se în lumină. Stătea cu mîinile în şolduri. Era îmbrăcat în blugi, cu o cămaşă western, şi încălţat cu o pereche de cizme prăfuite. Părul îi fusese răvăşit de vînt. Expresia îi era feroce.

– Intră, Lyon. Cred c-ai făcut deja cunoştinţă cu musafira noastră, doamna Malone.

Lyon intră în cameră ca o furtună, ignorînd intenţionat cuvintele manierate ale tatălui său. Se uită la Andy.

– Ce naiba cauţi aici?

Andy sări în picioare. N-avea de gînd să se facă mică, să-şi ceară scuze.

– Ştii foarte bine ce caut.

– Am aflat de modalitatea ta de a trece de poartă. Tocmai plantam cu domnul Houghton cel de-al doilea strat de răsaduri, cînd a pomenit din întîmplare despre biata femeie pe care a adus-o la întîlnirea cu Gracie, pentru că i se defectase maşina. Gracie e aici încă dinainte de naşterea mea, dar n-am auzit să fi avut vreodată „o întîlnire". Am pus totul cap la cap şi, din nefericire, am ajuns la concluzia că tu eşti. Iar acum, doamnă Malone, vei pleca. Cu forţa, dacă e necesar. N-avea nici un dubiu că el vorbea serios. Tocmai o luase de braţ cînd îl opri tatăl lui.

– Lyon, mama ta ar fi fost foarte nefericită dacă te-ar fi văzut cu cîtă lipsă de maniere te porţi cu o doamnă. Am consimţit ca doamna Malone să-mi ia un interviu.

Nici dac-ar fi primit o lovitură în plin, Lyon n-ar fi fost mai uimit.

– Tată... dar... eşti sigur? Demonstrînd o sensibilitate de care nu l-ar fi crezut capabil, îngenunche lîngă scaunul cu rotile al tatălui lui şi-i puse o mînă mare, bronzată, pe umăr. Eşti sigur? repetă el.

Generalul îi prinse privirea.

– Da, sînt sigur. N-o să mai accept

altădată, dar doamna Malone este atît de drăguţă, că n-am putut s-o refuz.

– Drăguţă pe naiba! ripostă Lyon, ridicîndu-se în picioare. Să n-o laşi să te determine să spui ceea ce nu vrei.

– Atît de uşor de manevrat mă ştii tu, Lyon? îl întrebă el cu blîndeţe. Nu-ţi face griji. Mă descurc. Vreau s-o fac, înţelegi?

– Foarte bine. Lyon era la fel de încordat ca mai înainte.

– Ei, doamnă Malone, se pare că totul s-a rezolvat, spuse generalul.

– Vă mulţumescmult, domnule general Ratliff. Vă rog, spuneţi-mi Andy.

– Te plac, Andy.

– Şi eu vă plac. Izbucni în rîs, iar generalul i se alătură, împărtăşind bucuria de a se fi cunoscut.

– Pe mine vă rog să mă scuzaţi, spuse Lyon sec, aducînd un fior de ostilitate în atmosfera destinsă. Trebuie să mă întorc la treabă.

– Lyon, lasă-l în pace pe domnul Houghton. E foarte priceput. Tu du-o pe Andy acolo unde locuieşte acum şi ajut-o să-şi aducă aici lucrurile.

Andy şi Lyon se întoarseră amîndoi

deodată să se uite la generalul Ratliff. Erau muţi de uimire. Într-un sfîrşit Andy îşi reveni şi bolborosi:

– D... dar stau la *Haven in the Hills,* şi vă asigur că este foarte confortabil.

– Dar nu la fel de confortabil ca aici, zise generalul, cu blîndeţe. Şi n-ai gustat încă mîncărurile lui Gracie. Deci, îşi spuse Andy, Gracie este bucătăreasa. S-ar putea ca, în toiul nopţii, să simt nevoia să-mi descarc sufletul. Nu cred c-ai vrea să ratezi un astfel de moment. E mai bine să locuieşti aici, pînă vom termina ce e de făcut.

– Dar echipa mea, va fi la motel, iar...

– Cîţi oameni sînt?

Ea calculă repede.

– Patru.

– O să-i culcăm în baracă. Este loc destul. Şi nu mai vreau să aud nici un fel de obiecţie, spuse el, cu o voce care amintea de timpurile în care comandase. Lyon şi cu mine stăm prea mult timp singuri aici. Vei fi o schimbare binevenită. Porni motorul care-i acţiona scaunul. Acum te rog să mă scuzi. M-aţi cam obosit, amîndoi. Ne vedem la masă.

Bătrînul ieşi din încăpere. Andy ră-

mase singură cu Lyon. Era probabil conştient de auzul fin al tatălui său, pentru că nu deschise gura pînă ce scaunul cu rotile nu dispăru din vedere. Se întoarse spre ea.

– Cred că eşti foarte mîndră de ce ai făcut.

Ea respinse acuzaţia oglindită de ochii lui.

– Da, sînt. Tatăl tău a acceptat imediat interviul. Ai fi putut să-i fi povestit despre intenţiile mele cu cîteva luni înainte, în loc să-mi trimiţi înapoi scrisorile nedeschise. Am fi scutit amîndoi timp şi bani.

– Poate că el a fost de acord cu interviul, dar eu nu sînt. O privi cu ochi cercetători. Viaţa pe care o duci nu e suficient de palpitantă? Ce motivaţie poate avea cineva care-şi bagă nasul în viaţa personală a altora?

Andy ura rictusul gurii lui.

– Dar nu-mi bag nasul nicăieri. Nu vreau decît să discut cu tatăl tău şi să înregistrez dialogul pe bandă astfel ca mii de oameni care sînt interesaţi să audă ce are de spus s-o poată face.

– Sună foarte bine, domnişoară Malone. Nobilă şi dreaptă. Poţi candida la titlul

de sfîntă. Zîmbetul batjocoritor i se şterse de pe faţă. Buzele i se subţiară pînă ce deveniră o linie ce inspira hotărîre. Cu o viteză impresionantă, o apucă de mînă şi o trase lîngă el. Dar te avertizez: dacă faci ceva, orice, care să-l întristeze sau să-i provoace rău tatălui meu, o să ai de-a face cu mine. Ne-am înţeles?

Nici nu mai putuse să respire, atît de tare-i lipise sînii de pieptul lui puternic. În cele din urmă reuşi să spună:

– Da, ne-am înţeles.

El privi în jos, spre ea, dînd uşor din cap, ca şi cum ar fi încercat să-şi dea seama dacă era sau nu serioasă? Pentru cîteva clipe, care-i părură o eternitate, continuă să o privească fix. Ea nu putea să respire. Nici nu îndrăznea. Dacă se mişca, nu făcea decît să atragă atenţia asupra poziţiei corpurilor lor, care sugera ori o luptă, ori o îmbrăţişare a doi îndrăgostiţi. Şi orice-ar fi fost, nu voia s-o facă.

Se hotărî să rămînă absolut nemişcată, să nu i se împotrivească. Cu un gest brusc, aproape reflex, o eliberă. Un observator obiectiv ar fi considerat că lui i se părea periculos să stea prea aproape de ea.

– Hai să-ţi luăm lucrurile, mormăi el. Doar nu sînt taxi.

Ar fi vrut să-l refuze sec, dar el se întorsese deja cu spatele şi ieşea pe uşa din sticlă. Îl urmă afară, pe veranda care înconjura casa, în spate, unde era parcat El Dorado-ul lui, într-un garaj pentru patru maşini.

Nici măcar nu-i deschise portiera, ci se îndreptă direct spre locul şoferului şi se aşeză la volan. Pornise deja motorul cînd ea îl prinse din urmă şi se aşeză pe banchetă. Trînti cu putere portiera, încercînd astfel să-l facă să înţeleagă ce credea despre manierele lui. Răspunsul veni imediat sub forma unei tăceri ostile. Mesajul era clar: nu-i păsa ce credea ea.

Au ieşit în şosea. El conducea extrem de rapid, cu un cot sprijinit de portieră, fredonînd o melodie ştiută numai de el. Vîntul îi răvăşea părul, dar Andy n-avea de gînd să-i ceară să ridice geamul.

– Aia era maşina mea, zise ea, pe cînd treceau pe lîngă automobilul parcat pe firul celălalt al autostrăzii.

– O să ne oprim la întoarcere. Oh, micuţă doamnă, n-aş vrea să păţeşti ceva,

cumva.

Andy îi aruncă o privire ucigătoare, apoi se întoarse să se uite pe geam. Peisajul se schimba cu repeziciune. Îşi dorea cu ardoare ca nu cumva să i se facă rău din cauza vitezei.

N-au vorbit pînă ce Lyon a frînat chiar în faţa camerei ei de motel. Îl privi uimită.

– Nu eşti singura care ştie să pună întrebări, domnişoară Malone.

Ochii lui gri îi produceau nervozitate. Ce alte întrebări mai pusese oare?

– Mă întorc imediat, spuse ea, deschizînd portiera şi coborînd rapid din maşină.

Descuie grăbită uşa camerei şi intră. Cum uşa nu se închidea, în spatele ei, se întoarse şi-l văzu pe Lyon în prag.

– Te ajut.

– Nu e nevoie.

– Nici n-am spus c-ar fi.

O împinse uşurel înăuntru şi închise uşa în urma lui. Camera, care-i păruse mică încă de la început, căpătă acum dimensiunile unei case de păpuşi. El aruncă cheile maşinii pe patul aranjat deja de cameristă, apoi se aşeză, întinzîndu-şi picioarele lungi

peste tăblie. Cum Andy rămăsese în mijlocul camerei, holbîndu-se la el, spuse:

– Nu te formaliza. Expresia îi era arogantă. Ştia prea bine că o deranja.

Se întoarse cu spatele la el şi deschise valiza pe care o aşezase pe un raft. Începu să scoată hainele de pe umeraşe şi să le îndese la întîmplare. Adună de pe jos şi cîteva perechi de pantofi, pe care le aruncă deasupra. Dulapul tremură din toate încheieturile cînd, sfîrşind, trînti uşa.

– Să nu-ţi uiţi cizmele, zise el.

– Ai vrea tu, ripostă ea. Au cutia lor. Mulţumesc.

El nu era deloc tulburat de cuvintele ei sarcastice.

– Îmi pare bine să-ţi pot fi de ajutor.

Îi zîmbi şi, pentru o clipă, Andy se lăsă vrăjită de imaginea lui Lyon aplecîndu-se peste tăblia patului şi zîmbindu-i, dar nu batjocoritor, ci intim. Gîtul i se uscă, abdomenul i se strînse. Senzaţia o îngrozi; se strădui în van s-o înăbuşe.

Atacă măsuţa de toaletă, îndesînd produsele cosmetice într-o valiză mai mică. Sticle şi farduri se îngrămădeau laolaltă. Spera ca nici una din sticle să nu se spargă

şi să strice totul în jur. Se uită în oglindă, spre Lyon. Acesta nu-şi schimbase deloc poziţia şi îi urmărea orice mişcare.

– Îţi face plăcere să mă priveşti?

– De ce? Te deranjează?

– Nu, deloc. Felul în care-şi ridică unul din colţurile gurii o făcu pe Andy să-şi dea seama că ştia că minţea. Se concentră din nou asupra valizei.

Se îndreptă spre sertarele dulapului. Acesta era aşezat chiar în faţa patului. Cu mişcări iuţi, strînse obiectele de lenjerie care-i alunecau printre degete. Îi scăpă din mînă o pereche de bikini cu garnitură de dantelă albă. O ridică repede, nu înainte de a arunca o privire rapidă spre el, şi de a-şi da seama că observase totul. Zîmbetul lui era plin de înţelesuri.

În timp ce ea îşi strîngea notiţele răsfirate pe măsuţă şi le punea în servietă, el coborî din pat şi intră în baie. După cîteva secunde, ieşi aducînd un set de chiloţi cu sutien de culoarea zmeurei. Ea îşi aminti brusc că-l clătise cu o seară în urmă, înainte de culcare, şi-l agăţase lîngă duş.

El ducea cîte un obiect de îmbrăcăminte în fiecare mînă, fără să-şi ia ochii

de pe ea în timp ce înainta.

– Să nu le uiţi, zise el, şi le puse în valiză, cu mişcări încete, studiate. Nu că ţi-ar lipsi, pentru că sînt atît de mici, că nici nu ţi-ai da seama că nu le mai ai.

Izbucni în rîs cînd o văzu că închide furioasă valiza şi o trage după ea. O surprinse, luîndu-i-o din mînă.

– Vrei să te mai uiţi o dată în jur? o întrebă, deschizînd uşa.

– Da, spuse ea cu răceală; nu voia ca el să ştie că inima începuse să-i bată cu repeziciune.

– Eu duc valiza în maşină. Ne întîlnim la recepţie.

– Bine, încuviinţă ea, prea obosită ca să mai riposteze. Ieşi pe coridor şi se îndreptă spre recepţie. Funcţionarei care mesteca într-una gumă, i-a luat o groază de timp să completeze toate hîrtiile, mult prea multe pentru numai trei nopţi petrecute acolo. Tocmai cînd funcţionara îi verifica lui Andy cartea de credit, un El Dorado opri în faţa uşii.

O privi întrebătoare pe Andy:

– Ăla e Lyon Ratliff.

– Da, el e, spuse Andy, privind cu

subînţeles, de parcă o avertiza să nu mai pună alte întrebări, sau să comenteze în vreun fel.

– Hmm, făcu ea.

Andy părăsi biroul şi se strecură pe bancheta maşinii. Îi plăcea mirosul de piele dinăuntru. Şi mai ales mirosul lui Lyon. Chiar şi atunci cînd venise din grădină, de la plantat răsaduri, mirosea bine, a mosc şi a curăţenie.

El ridicase geamul şi dăduse drumul la aer condiţionat. Bîzîitul acestuia a fost singurul zgomot din maşină, pînă ce au ajuns la autostradă. Atunci se întoarse spre ea şi o întrebă:

– Şi ce face domnul Malone în timp ce soţia lui aleargă prin toată ţara, invadînd intimitatea altora?

Neluîndu-i în seamă tonul insultător, ea îi răspunse:

– Soţul meu a murit.

Pe faţa lui nu se citea nici un fel de emoţii. Ochii i se îndreptară din nou spre drum. Îşi feri şi ea privirea, dorindu-şi ca profilul lui să nu fi fost atît de atrăgător.

– Îmi pare rău, zise el într-un tîrziu. Cum a murit?

Scuzele lui Lyon o uimiră. Schimbările rapide ale stării lui de spirit îi produceau o stare de confuzie.

– În Guatemala. În timpul unui cutremur.

– Cînd?

– Acum trei ani.

– Era reporter?

– Da.

– Lucra la vreun ziar?

– La televiziune.

– Călătorea mult?

– Tot timpul. Era reporter special.

– Aţi fost fericiţi?

De ce-i punea întrebări de ordin personal? se miră ea. Întrebările de pînă atunci fuseseră cele ale unui străin care încerca s-o cunoască mai bine. Instinctul îi spunea să riposteze, să-l facă să înţeleagă că nu era treaba lui, dar se obţinu. Voia neapărat să-i ia un interviu tatălui său. Dacă răspundea întrebărilor lui Lyon, poate că acesta n-avea s-o mai saboteze.

– Da, am fost, se auzi spunînd.

O privi lung, atît de lung încît ea se simţi tentată să ia volanul în mîini. Conducea la fel de repede. Într-un sfîrşit, îşi mută

privirea înainte.

Andy se cufundă în scaunul moale. Între ei se aşternuse o stare de tensiune. O copleşi dorinţa de a-l atinge. Voia să-i simtă părul des şi negru. Cămaşa îi contura, tentant, muşchii puternici. Ar fi vrut să-i atingă, să vadă dacă erau într-adevăr aşa cum păreau.

– De cînd lucrezi în domeniul acesta?

Întrebarea lui o readuse pe un tărîm mai sigur. Aerul condiţionat îi domoli fierbinţeala din vene. Îşi drese vocea.

– De la absolvirea colegiului. Am început prin a scrie texte pentru reclame, la un post local de televiziune, am avansat la departamentul ştiri, apoi am preluat realizarea propriilor emisiuni.

– Iar acum te ocupi de latura investigativă a lucrurilor.

– Da, zise ea, ezitînd, pentru că nu ştia unde putea duce acea conversaţie.

– Mă întreb de ce, zise el. Ştii, adesea bărbaţii îşi aleg slujbe în care călătoresc mult, pentru că sînt nefericiţi acasă. Oare nu cumva te învinovăţeşti singură? N-ai reuşit să-l faci fericit pe soţul tău, aşa că el

a plecat în America Centrală, unde a fost omorît. Aşa că, acum, tu încerci să-ţi răscumperi vina, călcîndu-i pe urme.

El era atît de aproape de adevăr, încît Andy simţi că o cuprinde un rău de moarte. Asemeni unui animal rănit, contraatacă:

– Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva despre mine? Nu ştii nimic despre Robert, sau despre mine. Tu...

– Ba ştiu totul despre tine. Eşti o femeie extrem de ambiţioasă, cu un ego excesiv, şi asta numai din cauză că, întîmplător, arăţi ceva mai bine decît media. Frînă puternic, şi trase maşina în spatele maşinii ei. Ea întinse mîna să deschidă portiera, dar mîna lui o prinse într-o încleştare de oţel. Se aplecă spre ea. Feţele aproape că li se atingeau. Vocea îi era răguşită. Să nu crezi că dacă ai un chip frumos, picioare lungi şi sîni care pot să provoace orice bărbat, eu nu-mi dau seama ce zace dedesubt. Că nu ştiu că eşti, de fapt, un bloc de gheaţă. Cunosc femeile de genul tău, Andrea Malone. Ai fi în stare să castrezi orice bărbat suficient de prost încît să-ţi ofere o şansă. Eu nu sînt atît de idiot. Aşa că,

atît timp cît îţi faci treaba, fereşte-te din calea mea, cum mă voi feri şi eu dintr-a ta. Acum, că ne-am înţeles, cred că ne vom putea tolera reciproc.

Îi eliberă mîna şi-i deschise larg portiera. Ea se smulse de lîngă el şi păşi pe asfaltul încins. Trînti portiera în urma ei, apoi rămase nemişcată, din cauza furiei. Cauciucurile maşinii lui scrîşniră. Demară în trombă, lăsînd-o într-un nor de praf alb.

Zece minute mai tîrziu, era întîmpinată în faţa uşii de o femeie în vîrstă, care nu putea fi decît Gracie.

Se părea că Lyon avusese decenţa să anunţe portarul şi menajera de sosirea ei.

– Cred că vrei să te răcoreşti puţin înainte de masă, spuse Gracie. E atît de cald afară, nu-i aşa? Haide sus, te conduc în camera ta. Nu l-am mai văzut demult pe general atît de entuziasmat. Mi-a spus să-ţi întind covorul roşu. Ţi s-a dat cel mai spaţios dormitor de sus, cu excepţia camerei lui Lyon, bineînţeles.

Gracie Halstead era o femeie scundă şi plinuţă, cu talie groasă. Părul grizonat şi

figura fericită şi rotundă îi dădeau un aspect matern.

– Am ajuns, zise ea, deschizînd uşa unei încăperi plină cu mobilă veche, scăldată de lumina soarelui.

Camera dădea spre sud. Dealurile se întindeau pînă la linia orizontului. Vite din rasa Hereford păşteau liniştite. Se vedea şi un rîu, care străbătea domeninul Ratliff. Pe malurile rîului creşteau chiparoşi graţioşi.

– Ce frumos e! zise Andy, referindu-se la tot: la casă, la privelişte, la camera ei.

– Da. Locuiesc aici încă de cînd generalul a construit această casă, imediat după război. Şi nu mă satur niciodată să admir priveliştea. Ai văzut piscina? Generalul mi-a spus că ai acces la tot, cît timp vei sta aici.

– Mulţumesc. Voi merge şi acolo.

– Lyon ţi-a adus bagajul. Făcu un semn cu capul în direcţia valizelor. Andy bănui că fuseseră aruncate în mijlocul camerei, fără pic de ceremonie.

– Da. Drăguţ din partea lui. Sarcasmul ei n-a fost sesizat însă de Gracie.

– Trebuie să mă întorc la bucătărie, să fac ultimele pregătiri pentru masă. Baia e pe-aici. Îi arătă o uşă. Cred că m-am ocupat de toate, dar dac-am uitat ceva poţi să ieşi în hol şi să strigi după mine.

Andy izbucni în rîs.

– O.K.

Gracie zîmbi, îşi încrucişă mîinile la piept şi, lăsîndu-şi capul uşor într-o parte, începu s-o privească pe Andy din cap pînă în picioare.

– Cred că generalul avea dreptate. O să fie... interesant să te avem printre noi.

Înainte ca Andy să înţeleagă ce voise să spună, Gracie continuă:

– Masa se serveşte la amiază.

O lăsă singură, apoi Andy se dezbrăcă de costumul şifonat acum, şi îl scutură de praf, murmurînd printre dinţi epitete la adresa caracterului lui Lyon Ratliff.

După un duş rapid făcut în baia superbă, decorată în tonuri de galben şi crem, se îmbrăcă într-o fustă obişnuită şi un tricou.

Se îndreptă spre fereastră, cu peria în mînă, cu intenţia de a-şi peria părul.

În timp ce admira priveliştea, îl văzu pe Lyon venind de după garaj. I se alătură domnului Houghton, care mai planta încă răsaduri de flori.

Rămase cu peria deasupra capului cînd văzu că Lyon îşi trăgea cămaşa din pantaloni şi începea să-i descheie nasturii. Se dezbrăcă şi-şi atîrnă cămaşa de o creangă de pecan. Mişcările îi erau naturale, lipsite de afectare şi cu toate astea păreau să facă parte dintr-un balet seducător. Părea absorbit în discuţia cu domnul Houghton.

Andy îşi duse mîna la inimă. Aceasta părea gata-gata să-i sară din piept. Nimic din tot ce-şi imaginase n-o pregătise pentru ceea ce vedea acum. Umerii lui erau laţi, cu muşchi supli, care se ghiceau ori de cîte ori mînuia cîte un instrument de grădinărit. Pieptul îi era acoperit cu păr creţ, întunecat, care cobora în formă de săgeată, şi dispărea undeva în blugi.

Rîdea de ce-i spunea domnul Houghton, iar ea observă cît de albi păreau dinţii lui, contrastînd puternic cu tenul bronzat. Ochii îi străluceau amuzaţi, într-un fel pe care ea nu-l mai văzuse pînă atunci. Nu-l

văzuse decît cînd era furios, vehement, plin de ură.

Uitîndu-se la ceas, se îndepărtă de la fereastră şi lăsă deoparte peria uitată. Se părea că Lyon n-avea să apară la masă.

Aşa s-a şi întîmplat. Andy a mîncat cu poftă salata pe care i-o pregătise Gracie. Era garnisită cu brînză şi bucăţi de friptură de curcan.

– Mi s-a părut mie că obişnuieşti să mănînci des salată, observă menajera. O să am eu grijă să te mai îngraşi cît timp vei sta la noi.

– Vă rog să nu vă faceţi probleme în privinţa mea. O să aveţi destule de făcut cînd o să sosească echipa. Casa o să se transforme într-un adevărat haos. Nu pot să vă promit decît c-o să încercăm cu toţii să fim cît mai ordonaţi şi mai liniştiţi posibil.

– N-a existat niciodată o mizerie pe care să n-o pot curăţa. Vedeţi-vă de treabă.

– Cu permisiunea dumneavoastră, domnule general Ratliff, aş vrea să mă

plimb puţin prin jur după-masă, să caut cele mai potrivite decoruri pentru interviuri.

El stătea în capul mesei.

– Bineînţeles. Casa mea îţi stă la dispoziţie.

– Unde anume vă simţiţi cel mai bine?

– Îmi petrec majoritatea timpului în camera însorită în care m-ai găsit de dimineaţă, zise el, făcîndu-i cu ochiul. Sau în dormitor. Cîteodată mai stau şi în camera de zi.

– Aş vrea să vă filmăm într-un cadru familiar, care să vă facă să fiţi relaxat cînd camera de luat vederi va începe să funcţioneze. Va trebui să verific puţin încăperile, să-mi dau seama ce fel de scule să le spun băieţilor să aducă. O să sun diseară la Nashville. Probabil că vor sosi poimîine.

Următoarele ore ale după-amiezei şi le-a petrecut examinînd încăperile pe care le pomenise generalul, căutînd nu numai poziţiile cele mai avantajoase din punct de vedere tehnic, dar şi estetic.

Publicul se obişnuise ca interviurile realizate de Andrea Malone să fie foarte bine gîndite.

Gracie îi dăduse o cutie cu articole despre viaţa şi cariera generalului.

Ea parcurse cu grijă întreg conţinutul, observînd că majoritatea articolelor purtau date de după război. În acea perioadă, el se retrăsese, înainte de termen, şi devenise singuraticul care era şi acum, treizeci de ani mai tîrziu. Mintea ei de reporter notă aceste lucruri. Umplu două foi de hîrtie cu posibile întrebări.

Ghicind că cina nu era prea formală, nu-şi schimbă decît bluza. Alese una ecru georgette, cu mîneci scurte. Îşi lăsă părul liber, să-i mîngîie umerii.

Lyon, care părea să fi ieşit tocmai de sub duş, aşeza scaunul tatălui său în capul mesei, cînd intră Andy în sufragerie. Ridică uşor capul şi privirile lor se întîlniră. Se priviră cîteva clipe, apoi ea murmură:

– Bună seara.

Era, bineînţeles, îmbrăcat, dar ea încă-l mai vedea ca mai devreme, cu pieptul gol. Pulsul i se acceleră cînd el îi trase galant scaunul, invitînd-o să se aşeze. Mirosul lui unic o învălui.

Prin furtuna de senzaţii care o învă-

luise, îşi dădu seama că de fapt ar fi trebuit să fie furioasă pe el. Ultima oară cînd se întîlniseră faţă în faţă fusese necioplit, o insultase. O lăsase acolo, în praf, în mijlocul drumului.

Spre iritarea ei şi mai mare, în loc să dea frîu liber mîniei, la vederea lui simţi din nou acea senzaţie înlăuntrul ei, senzaţie care-o copleşise încă de cînd îl cunoscuse.

Generalul, care părea să nu fi observat tensiunea dintre fiul lui şi musafira lor, îşi plecă privirea, pentru a spune rugăciunea. Andy şi Lyon îl imitară. După numai cîteva secunde, Andy cedă tentaţiei şi-l privi pe Lyon, care stătea chiar în faţa ei. Se aştepta să-i vadă genele lungi şi negre adumbrindu-i ochii plecaţi. Andy făcu ochii mari, dîndu-şi seama că era privită, de fapt, de doi ochi gri, lipsiţi de timiditate sau ruşine. Închise repede ochii şi-şi plecă din nou capul.

– Andy a început prin a alege cele mai potrivite unghiuri, zise generalul după ce Gracie îi servise pe Andy şi pe Lyon. O altă farfurie plină pînă la refuz o aştepta pe Andy. Menajera se ţinuse de cuvînt:

voia s-o îngraşe cu orice preţ. Mîncarea era săţioasă şi foarte gustoasă.

– Oh? făcu Lyon, ridicînd o sprînceană.

– Da, zise ea. Tatăl tău a fost atît de amabil încît să-mi dea carte blanche. Intenţionase ca vorbele ei să sune ca un reproş adresat inospitalităţii lui, dar îşi dădu seama că-şi greşise ţinta. Colţurile gurii i se ridicaseră, în semn de amuzament. Oricum, cred că ne vom limita la camerele în care obişnuieşte să-şi petreacă timpul tatăl tău. Îşi îndreptă privirea spre general. Ar fi posibil să ieşiţi şi pe-afară? Aş vrea să facem şi cîteva filmări exterioare, pentru rola B.

– Rola B? întrebă Lyon.

– Este o bandă adiţională folosită pentru alternarea cadrelor. La un moment dat poate deveni plictisitor să urmăreşti doi oameni stînd pe aceleaşi scaune timp de treizeci de minute. Ipostazele filmate pe rola B intervin electronic între diferitele segmente ale interviului.

Lyon dădu din cap în semn de înţelegere.

– Lyon se gîndeşte la toate. Cînd n-am mai putut să ajung pe picioare pînă la rîu, a asfaltat una din cărările ce duc într-acolo, ca să pot ajunge cu scaunul cu rotile. Băncuţa de pe malul rîului îţi convine? o întrebă generalul.

– Da! E perfect.

– Bun. Lyon te va duce acolo după-amiază, să vezi despre ce e vorba.

3

– Sînt sigură că Lyon are altceva mai bun de făcut, murmură Andy, cu nasul în farfurie, neîndrăznind să-l privească pe bărbatul aşezat în faţa ei.

– Nicidecum, zise el.

Furculiţa lui Andy căzu cu zgomot în farfurie. Încercă să-şi menţină un ton calm.

– Cred c-ar fi mult mai practic să văd totul la lumina zilei, îi spuse ea generalului, de parcă n-auzise că Lyon se arătase de acord cu sugestia tatălui său.

– Fără îndoială. Dar ţi-ai petrecut întreaga zi în casă, şi n-ai văzut nimic din împrejurimi. O plimbare ţi-ar prinde bine. Haide, termină-ţi plăcinta, să puteţi pleca.

Ea se uită spre Lyon, sperînd să fie ajutată, dar el arăta exact ca pisoiul din poveste, care tocmai înghiţise canarul. Chiar nu se gîndise la vreo scuză, ca să nu fie nevoit s-o însoţească? Luă o bucată din plăcinta cu mere făcută de Gracie. Bineînţeles că ar fi putut să spună ceva. Dar de-abia aştepta un prilej să-şi mai bată puţin joc de ea. De data asta avea să fie dezamăgit. Andy n-avea de gînd să muşte din momeală, indiferent de cît de tare o s-o provoace.

– Lyon, înainte de a pleca, vrei să-i spui lui Gracie să-mi aducă o cană cu lapte cald în cameră? îl rugă generalul. Mă simt foarte obosit astă-seară.

Andy uită pe loc de problemele ei cu Lyon şi-şi îndreptă atenţia spre bărbatul care constituia motivul venirii ei acolo.

– Nu te simţi bine tată? îl întrebă Lyon. Să-l chem pe doctorul Baker?

– Nu, nu. Mă simt cît de bine s-ar putea simţi un om de optzeci de ani. Mă voi

duce acum la culcare. Vreau să arăt bine cînd îmi va lua Andy interviul. Îi făcu din nou cu ochiul. Dintr-un impuls, ea se ridică de pe scaun şi-l sărută pe obraz.

– Noapte bună, domnule general Ratliff.

– Nu mai e nevoie de lapte cald, Lyon. Cred că mă voi duce direct la culcare. Porni spre camera lui.

– Poate să... se descurce? întrebă Andy încet.

Lyon oftă trist, resemnat.

– Da. Insistă să se îmbrace şi să se dezbrace singur, cu toate că acestea îl extenuează. E mîndru. N-ar fi de acord nici dacă aş angaja un bărbat pe post de infirmier. Privi cu ochi goi spre uşa pe care tocmai ieşise tatăl lui, iar Andy îşi dădu seama că-l iubea foarte mult. Iar sentimentul era reciproc. După cîteva clipe, el clătină din cap şi se întoarse spre ea.

– Ţi-ai terminat plăcinta?

Ea luă o ultimă înghiţitură din foitaj şi-şi trecu limba peste buze, exclamînd:

– Delicioasă! Îşi duse apoi, pe rînd, cîte un deget la gură. Cînd toate degetele au fost curate, ridică privirea spre el, zîm-

bindu-i.

Îşi înăbuşi un suspin, iar buzele i se întredeschiseră, de parc-ar fi aşteptat să fie sărutate. Lyon se uita fix, cu ochi arzători, la ea. Andy se simţi atrasă spre el. Magnetismul lui era la fel de puternic ca refluxul produs de lună. Îi era imposibil să-i reziste.

– Cred că ţi-au mai scăpat cîteva firimituri, zise el, uşor răguşit, ridicîndu-i mîna spre gura lui.

Dumnezeule, se gîndi ea. Dacă-mi face asta, o să mor. Cu toate acestea însă, pentru moment nu se putea gîndi la altceva mai electrizant decît gestul de a-i acoperi fiecare deget cu atingeri blînde şi umede.

Ochii lui îi întîlniră pe-ai ei şi refuzară să le mai dea drumul. Dar în loc să-i atingă degetele cu limba, începu să sufle în direcţia lor, pînă ce şi ultima firimitură se desprinse.

Inima ei bătea cu putere. Oftă. Nu mai putea nici măcar să tragă aer în piept.

– Lyon, Andy, aţi terminat? El îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi. Gracie intră pe uşile batante care făceau legătura între

sufragerie şi bucătărie. Vreţi să vă beţi cafeaua pe patio?

– Mergem pînă la rîu, îi răspunse el cu mult calm. Ce-ar fi să ne-o laşi gata pregătită? Nu ştiu cît timp vom întîrzia, aşa că poţi să mergi la culcare, dacă vrei.

– O să spăl vasele şi o să trec pe la tatăl tău, spuse Gracie. Cafeaua o să vă aştepte pe patio. Noapte bună, în caz că nu ne mai vedem astă seară.

– Noapte bună, Gracie, zise Lyon.

– Noapte bună şi mulţumesc pentru cina delicioasă, spuse şi Andy, sperînd că menajera nu-i observase îmbujorarea.

– Cu multă plăcere. Haideţi, eliberaţi-mi calea. Duceţi-vă să vă plimbaţi.

Lyon îi deschise drumul lui Andy, prin domeniul lui Gracie, bucătăria. Era enormă, dar foarte funcţională.

– Găteşte pentru toţi cei de-aici? Andy ştia că ferma Ratliff era ca un oraş în miniatură. Zeci de cowboy, împreună cu familiile lor, locuiau prin împrejurimi.

– Ani la rînd a gătit pentru bărbaţii singuri care locuiau în baracă. Îi arătă o clădire ce părea alcătuită numai din dormitoare. Dar cînd tata s-a îmbolnăvit, am an-

gajat o altă bucătăreasă. Responsabilitatea lui Gracie constă în a avea grijă de tata, cînd eu nu sînt acasă.

– Spuneai azi-dimineaţă că locuieşte aici de mai mult timp decît tine.

– Aşa este. A venit împreună cu mama şi tata în casa noastră imediat după ce aceasta a fost construită. Mama a murit cînd eu aveam 10 ani. De atunci, Gracie s-a ocupat de mine.

– Cum era mama ta? Coborau pe potecă, spre rîu, trecînd pe lîngă o mulţime de clădiri. Andy remarcă faptul că plantele răsădite de domnul Houghton arătau foarte bine. Mirosul de pămînt reavăn îmbălsăma aerul nopţii.

Era o noapte minunată. Luna părea suspendată deasupra dealurilor. O briză uşoară, dinspre sud, îi răvăşea părul lui Andy, pe cînd treceau pe sub ramurile de pecani şi stejari.

– E trist, poate, dar îmi amintesc mai mult incidente. Imaginea mamei mele îmi sugerează blîndeţe şi căldură. Probabil că toţi copiii gîndesc astfel despre mamele lor. Zîmbi, iar dinţii îi străluciră. Îmi aduc aminte că mirosea într-un fel anume. Nu ştiu dacă

am mai simţit vreodată acel parfum, dar mi-l amintesc şi acum. O chema Rosemary.

– Da, ştiu. Am citit mai devreme, în tăieturile din ziare. Tatăl tău se pare că i-a scris foarte des, în timpul războiului. Probabil că au fost foarte apropiaţi.

– Au fost. Dar atît de puţin. Nu-şi putea ascunde amărăciunea din glas, aşa că schimbă repede subiectul. Şi părinţii tăi?

– Mama locuieşte în Indianopolis. Tata a murit acum cîţiva ani.

– Cu ce se ocupa?

– Era ziarist. Chiar foarte cunoscut, în zonă. Rubrica lui era preluată de cîteva ziare.

– Deci interesul tău pentru jurnalistică s-a dezvoltat încă de la o vîrstă foarte fragedă.

Era oare o primă încercare de a-şi rîde de ea?

– Da, cred că aşa s-ar spune.

Murmurul liniştit al rîului îi atrase atenţia şi-şi dădu seama că ajunseseră la malul acoperit de iarbă, care cobora lin spre apă. Privi apa limpede, care curgea printre bolovanii de calcar.

– Oh, Lyon, e atît de minunat! strigă ea, încîntată.

– Îţi place?

– E absolut superb. Şi apa, e atît de limpede.

– Se vede şi mai bine la lumina zilei. Apa e filtrată de-a lungul a zeci de kilometri de calcar. E una din cele mai pure din stat.

– Şi copacii! Sînt minunaţi! zise ea, dîndu-şi capul pe spate şi privind printre crengile delicate ale chiparoşilor spre cerul înstelat. Îl iubeşti, nu-i aşa? Pămîntul acesta.

– Da. Bănuiesc că lumea se gîndise că-mi voi urma tatăl, şi voi face carieră în armată. Dar el s-a retras cînd eu nu eram suficient de mare ca să-mi dau seama că nu era deloc priceput în treburile unei ferme. Am locuit aici toată viaţa. Am luptat în Vietnam, dar am intrat în armată sperînd că nimeni nu va face legătura între mine şi faimosul meu tată. Viaţa de soldat nu e de mine.

– Eşti fermier.

– Da. Am şi cîteva proprietăţi. Dar asta îmi place să fac, cel mai mult, zise el, făcînd un gest larg spre priveliştea din faţa lor.

– Ce păcat că sînteţi numai voi doi, că n-ai cu cine împărtăşi toate astea. Făcuse acest comentariu fără să se gîndească, şi-l regretă chiar din clipa în care-l rosti. Dar nu-i mai putea cere să treacă cu vederea peste ce spusese.

– Dacă voiai să mă întrebi de ce nu m-am însurat, de ce n-o spui direct, domnişoară Malone? Nu mă aşteptam ca tocmai ţie să-ţi fie teamă de cuvinte.

– Dar nu...

– Pentru informaţia ta, zise el printre dinţi, am fost căsătorit. Totul a durat timp de patru ani nefericiţi. Cînd s-a plictisit de fermă, de casă, de tata şi de mine, şi-a făcut bagajele şi a plecat. N-am mai văzut-o de atunci. A obţinut divorţul graţie serviciilor poştale şi a minunatei invenţii a lui Graham Bell.

– Iar acum tu îţi îndrepţi ura pentru ea către toată populaţia feminină. Se sprijinise de trunchiul unui copac, dar se ridică, furioasă.

– Nu. Trebuie să am un sentiment oarecare pentru cineva, înainte să-l urăsc. Oricare ar fi fost sentimentele pe care le-am avut pentru ea, au murit odată cu plecarea

ei. Să zicem doar că n-am încredere în femei, ca specie.

– Deci eşti burlac convins?

– Absolut.

– Sînt sigură că doamnele din Kerrville nu vor tolera una ca asta, zise ea, provocatoare, aducîndu-şi aminte de interesul cu care o privise funcţionara de la motel, atunci cînd o văzuse cu Lyon. Cred că eşti considerat o partidă bună.

– Da. Toate mamele şi-au aruncat fiicele în braţele mele. Mi-a fost prezentată fiecare femeie divorţată din oraş. Chiar mi s-a aranjat să fiu partenerul de petrecere al unei văduve al cărei soţ nu murise decît de cîteva săptămîni.

– Aşa că dispreţuieşti femeile.

El făcu cîţiva paşi.

– Nu, nu le dispreţuiesc. Am spus numai că nu mă însor cu nici una. Am fost blestemat – sau ar trebui să spun binecuvîntat – cu aceleaşi porniri carnale care sînt caracteristice oricărui bărbat care a depăşit vîrsta de cincisprezece ani.

Cuvintele lui erau rostite pe un ton mult diferit. Dispăruseră frazele scurte, laconice, spuse de un bărbat care a căzut vic-

timă frivolităţii femeieşti. Acestora le luaseră locul cuvintele bine timbrate, profunde, ale unui bărbat excitat.

Andy îşi umezi buzele tremurînde şi îşi feri privirea. Se întoarse spre rîu.

– Eu.. cred că este locul ideal de filmare al scenelor exterioare. Bineînţeles, ne va împiedica puţin zgomotul produs de apă, dar... se întrerupse brusc, simţindu-i mîinile pe umeri. Mîini mari. Puternice. Tandre. Fierbinţi. O întoarse cu faţa la el.

– Mureai de curiozitate, nu-i aşa?

– Curiozitate? scînci ea, urîndu-se pentru sunetul pe care-l scoase. În legătură cu ce?

– Cu mine.

– Ce anume?

– Despre cum ar fi să fii atinsă, sărutată de un cowboy. La asta te-ai gîndit atunci cînd m-ai văzut pentru prima oară nu-i aşa?

– Nu, zise ea, dar ştia că nu era adevărat. Nu întîlnea prea des bărbaţi ca el, în cercurile în care se învîrtea. Bărbaţi ca el nu se întîlneau prea des. Punct. Era într-adevăr o noutate pentru ea, dar nu crezuse că el o să-şi dea seama imediat.

El continuă cu vocea aceea care putea topi orice.

– N-ai considerat că scrisorile returnate nedeschise sînt un refuz, aşa că te-ai gîndit să vii şi să-l vrăjeşti cu vorbe dulci pe prostănacul care nu te lăsa să-i iei un interviu tatălui său. Te-ai gîndit că o să mă înmoi tot, cînd voi privi în ochii tăi de aur, cînd o să-ţi văd pielea catifelată, părul mătăsos şi trupul sexy, nu-i aşa?

– Nu! strigă ea. Lyon nu era drept cu ea. Andy ştia că îmbrăţişarea lui n-ar fi fost sinceră, şi cu toate astea tînjea după ea. Îşi dorea ca el s-o atingă, chiar şi atunci cînd el îşi bătea joc de ea.

– Şi cu cît te insultam mai tare, cu atît deveneai mai curioasă. Crezi că nu ştiu că m-ai urmărit, mai devreme? Ai văzut şi ceva care să nu-ţi fi plăcut?

Ea izbucni.

– Înfumurat...

– Pregăteşte-te, domnişoară Malone. Am de gînd să-ţi satisfac curiozitatea. Printre multe altele.

Dominînd-o cu statura sa, o făcu să dea cîţiva paşi înapoi, pînă cînd ea se sprijini de trunchiul unui arbore. Cu gesturi

precise, el îi desfăcu primul nasture al bluzei. Apoi pe-al doilea.

Ea îl privea în ochi, cu bărbia ridicată în semn de dispreţ. Spera din tot sufletul ca el să nu-i simtă bătăile accelerate ale inimii.

– Să ştii că n-am de gînd să mă lupt, să mă zbat.

– N-ai decît s-o faci. Asta n-o să mă oprească.

Gura lui coborî spre buzele ei, iar lupta fu pierdută chiar înainte de a începe. Se mişca în aşa fel încît ea depărtă buzele, fără ca măcar să fie conştientă de asta.

El ezită cîteva momente, făcînd-o să tînjească. Apoi limba lui alunecă deasupra buzei de sus, alunecă printre ele, forţîndu-i gura să-l accepte... Pătrunsese triumfător înăuntru. Brusc, îşi ridică faţa.

Ochii lui o ardeau. Respiraţia lui neregulată era parcă ecoul respiraţiei ei. Inimile lor băteau la unison. Îi studie cu atenţie trăsăturile. Ce căuta oare? Se uită la el, într-o rugăminte mută. Ca şi cum ar fi fost dirijaţi de un maestru coregraf, braţele lui îi înlănţuiră talia, şi în acelaşi timp ea îşi încrucişă mîinile în jurul gîtului lui.

Cînd gura lui coborî din nou, a ei era întredeschisă, primitoare. Sărutul lor nu mai avea ca motivaţie o provocare, ci o foame reciprocă. Limba lui îi gusta fiecare colţişor al gurii, aproape cu disperare, de parcă ar fi fost vorba de un vis, care nu trebuia să se sfîrşească.

Cînd îi eliberă în sfîrşit gura, ea se sprijini de el. Buzele lui rătăceau pe faţa ei, lăsînd pretutindeni sărutări uşoare. Degetele lui se jucau cu părul ei.

– Lyon, şopti ea cînd mîinile lui îi atinseră sînii, cu mişcări încete, posesive.

El îi desfăcu uşor bluza şi o strînse mai aproape, sărutînd-o. Furoul de saten n-o proteja prea mult de mîngîierile lui, iar sfîrcurile îi răspunseră imediat, întărindu-se sub degetele lui.

Gura lui era în dreptul urechii ei, jucîndu-se cu lobul acesteia, muşcîndu-i-l în glumă.

– Ia te uită! Am găsit în sfîrşit la tine ceva neprefăcut!

Nici dacă i-ar fi tras o palmă ea n-ar fi fost mai uimită. Îl îndepărtă de ea, împingîndu-l cu o putere surprinzătoare.

– Asta a fost? Un experiment? Asta a

însemnat pentru tine?

– Dar pentru tine ce-a însemnat? o întrebă el, cu o indiferenţă prefăcută.

– Oh, Doamne, eşti dezgustător. Trecu pe lîngă el, aranjîndu-şi îmbrăcămintea. Noaptea devenise brusc rece şi întunecoasă. Dar a fost trasă înapoi de o mînă nervoasă. Fiecare por al corpului lui radia furie.

– Eu? Eu n-am dat buzna în casa nimănui, căutînd secrete nedezvăluite şi schelete ascunse în şifonier.

– Eu...

– Poate că tata a fost vrăjit de tine, dar eu nu, surioară. Ştiu eu genul tău...

– Nu mai spune asta! strigă ea. Nu sînt un gen. Nu-ţi intră deloc în cap? Am venit să-i iau un interviu tatălui tău. Ştiu că e bolnav. Îmi pare rău că e aşa, dar cu atît mai mult am motive să le readuc aminte americanilor de el, pentru că nu va trăi o veşnicie. De ce erai pregătit să mă condamni, să mă spînzuri, înainte chiar de a mă cunoaşte, n-o să ştiu niciodată. Dar sînt aici. O să-mi fac treaba, indiferent dacă-ţi convine sau nu. Indiferent dacă mă vei ajuta

sau nu. Simţea că îi dau lacrimile, şi era recunoscătoare întunericului care-i ascundea faţa. Să nu mă mai atingi niciodată. Se smulse din încleştare.

– Poţi să fii sigură, zise el, amar. Un sărut în întuneric nu face din tine o femeie. Eşti ambiţioasă, şireată şi încăpăţînată. Imitaţia perfectă a unui bărbat care trăieşte într-un trup de femeie, fără să aibă ceva din tandreţea sau blîndeţea care ar trebui s-o caracterizeze.

Cuvintele lui o răniră. Ani la rînd se simţise exact aşa. Protestă cu vehemenţă.

– Nu sînt aşa. Nu sînt.

– N-ai cum să mi-o dovedeşti.

– Nici nu vreau. Voia, dar umilinţa îi lăsa un gust amar. Se întoarse şi o porni spre casă.

Casa era cufundată în linişte cînd se întorsese. Gracie lăsase cafeaua promisă pe măsuţa din patio. Rămase însă neatinsă. Bucuroasă că nu trebuia să dea ochii cu

nimeni, urcă la etaj fără să aprindă lumina. Făcu o baie fierbinte, sperînd să uite întîmplările de mai înainte. Dar avea nevoie de mult mai mult ca să reuşească. Încă ruşinată şi furioasă totodată, se îmbrăcă cu un halat şi coborî în hol, să-l sune pe Les.

– Te-am trezit? întrebă ea.

– Nu, deloc. Aş fi vrut eu. Dar sînt de-abia la jumătatea drumului. Încerc să mă îmbăt.

– Care să fie motivul? N-ai nici o întîlnire.

– Iubita mea cea mai importantă e plecată din oraş, mormăi el. Ea rîse, ştiind că nu vorbea serios.

– E clar, simţi nevoia să fii dădăcit.

El oftă, iar Andy parcă-l vedea trecîndu-şi mîna prin păr.

– Pun pariu că tu îţi faci de cap pe-acolo, cu vreun cowboy.

Ea îi ignoră tonul batjocoritor. Nici n-avea idee cît de aproape de adevăr era. Lyon o sărutase cu atîta tandreţe, atîta pasiune... Cum de...? Îşi înăbuşi un oftat.

– Deci nu te interesează prea tare să

afli că locuiesc la ferma Ratliff.

– Cum? Se auzi un zgomot la celălalt capăt al firului, apoi cîteva cuvinte obscene spuse pe înfundate, apoi din nou vocea lui Les, de-acum mult mai clară. Se părea că reuşise să-l trezească. Mi-a scăpat receptorul din mînă. Ce-ai zis? Locuieşti acolo? Cu bătrînul? L-ai cunoscut deja? Dar pe fiusău?

– Ia-le pe rînd, Les. Da, locuiesc la fermă, în urma invitaţiei făcute de general. Aici va locui şi echipa.

– Doamne, Dumnezeule! Ştiam eu c-o să te descurci, dulceaţo.

– Generalul Ratliff este un adevărat gentleman. A fost de acord cu interviul, cu toate că trebuie să fim foarte atenţi, să nu-l obosim. E extrem de fragil, Les.

– Dar a spus da?

– Da.

– Şi fiul?

Dacă Les n-ar fi fost atît de încîntat de veştile primite, ar fi remarcat pauza pe care-o făcuse Andy.

– Nu e prea entuziasmat, dar nu cred să se amestece.

– E absolut minunat. Fantastic! Dac-aş fi acolo, lîngă tine, te-aş săruta atît de apăsat c-ar începe să-ţi tremure picioarele.

Ea tremura deja. Pentru că ştia ce i se întîmplase cînd fusese sărutată, puţin mai devreme. Era primul sărut din viaţa ei care să o fi tulburat atît. I se abandonase complet lui Lyon, gurii lui, mirosului lui, atingerilor lui. Ea şi Robert fuseseră foarte afectuoşi unul cu celălalt, la început, dar...

– Draga mea, mai eşti acolo?

– Mda.

– Povesteşte-mi totul, păpuşo.

– Generalul e foarte prietenos, ca un bunic, sau mai degrabă ca un străbunic. Mi-a spus că-l pot întreba orice, cu excepţia referirilor la anumite bătălii...

– Ei, ei, stai puţin. Ce-i chestia aia cu anumite bătălii?

– Mi-a spus că pot să mă refer la război ca la o entitate, fără să intru în detalii.

– Din ce în ce mai curios.

– De ce?

– Ai mai auzit de vreun militar, de vreun general, în special, care să nu vrea să povestească isprăvi din război? Crezi că

bătrînul are ceva de ascuns?

– Nu, zise ea sec. Nu cred. Am răsfoit toate ziarele, am citit toate articolele din perioada în care s-a retras. Nicăieri nu se pomeneşte de vreun scandal de orice fel.

– Oricum, merită să te mai gîndeşti la asta.

Dar ea nu voia să se mai gîndească, absolut deloc. Chiar dacă exista ceva în trecutul generalului Ratliff, ea nu ţinea neapărat să afle.

– Am hoinărit prin casă în timpul zilei. E minunată, şi va constitui un fundal extrem de potrivit. Vom folosi camerele care-i sînt dragi generalului. Vreau să filmăm şi afară. Spune-i lui Gil să aducă ceva cu care să acoperim microfonul. Să filtreze cumva zgomotul făcut de apă.

– Apă? Ce naiba vrei să spui, Andy?

– E un rîu.

– Un rîu? O.K. Altceva? Fac o listă.

Ea continuă să-i descrie împrejurimile, să-i sugereze ce trebuia să aducă echipa, de la cabluri şi microfoane pînă la baterii.

– Cred că asta-i tot, zise ea, după ce

parcurse întreaga listă pe care şi-o notase în carneţel.

– Nu chiar, zise Les.

– Ce-ar mai fi?

– Ai putea să-mi spui de ce ai vocea asta de fetişcană care a descoperit că nu mai are deloc anticoncepţionale, chiar înaintea marelui weekend.

– Oh, Les, murmură ea. N-avea să se obişnuiască niciodată cu limbajul lui. Nu s-a întîmplat nimic. E groaznic de cald şi...

– Aşa era şi în Florida, cînd ai fost să le iei interviu refugiaţilor cubanezi şi erai pur şi simplu extaziată. Ce se întîmplă acolo?

N-avea nevoie ca Les să-şi bage nasul, să o iscodească în legătură cu sentimentele ei ambigue pentru Lyon. Dar ştia că-i putea oricînd distrage atenţia flatîndu-l.

– Te-ai gîndit vreodată că poate mi-e dor de casă, de tine?

– Oh, da, la fel ca un cîine care duce dorul puricilor.

– Nu.

– O să discutăm despre asta mai tîrziu. Hai să ne întoarcem la general şi la

motivul pe care ar putea să-l aibă ca să nu vrea să discute despre lupte.

– Les, te rog. N-are nici o importanţă. Probabil că nu vrea să intre în detalii, asta-i tot.

– Şi băiatul lui? Crezi că o să-ţi spună?

– Nu! ripostă ea sec.

– Uau! Am atins un punct sensibil, cumva? Apropo, cum arată tipul?

– E... obişnuit. Vreau să spun, e inteligent, o combinaţie între om de afaceri şi fermier. Nu-l interesează deloc milităria. Mi-a spus-o chiar el.

– Dar îl interesează ce se întîmplă cu bătrînul. Ceea ce înseamnă că dacă tatăl are ceva de ascuns, şi fiul are. Crezi că poţi să-l tragi de limbă?

– Nu, Les. N-aş face-o nici dac-aş fi convinsă că există ceva ascuns, şi sînt sigură că nu există.

– Haide, Andy, draga mea, nu fă pe naiva cu mine! Ştii la fel de bine ca şi mine că oricine are ceva de ascuns. Ocupă-te de fiul generalului. Oh, Doamne, dacă ţi-ai folosi tehnica cu mine, cred c-aş vorbi ca o moară stricată.

– N-am nici un fel de tehnică.

– Ba bine că nu! O lăsă să-i absoarbă cuvintele, apoi continuă: Încălzeşte-l puţin pe tip, Andy. Fă-o pentru mine, O.K.? Ea nu-i răspunse. Poate că ai dreptate, poate că bătrînul n-are nimic de ascuns, dar nu strică să-ţi faci un prieten, nu-i aşa? Haide, spune-mi că o să-l şmechereşti pe... Lyon, parcă aşa îl cheamă, nu?

– O.K., O.K., o să văd ce pot face. Intenţiona să stea cît mai departe de Lyon Ratliff, dar îi răspundea lui Les ca să-i facă plăcere. Trebuie să închid.

– Oh, draga mea, m-ai salvat de la o mahmureală groaznică. Cum să-ţi mulţumesc?

– Ei, te gîndeşti tu la ceva, spuse ea, sec.

– M-am gîndit deja, dar nu cred că ai fi de acord. Te iubesc. Ştii asta, nu-i aşa?

Cu siguranţă Les se simţea singur şi deprimat.

– Da, ştiu că mă iubeşti, Les. Şi eu te iubesc.

– Noapte bună.

– Noapte bună.

– Vise plăcute.

– Vise plăcute.

Andy închise. Se simţea stoarsă. Întîi Lyon, apoi Les. Lyon însă o rănise cel mai rău. Cu Les era obişnuită, ştia că-şi schimba rapid stările de spirit, că era cînd trist, cînd exuberant.

Stinse lumina şi se îndreptă direct spre pat. Se cuibări între cearceafuri.

Revăzînd întîmplările de peste zi, nici nu-i venea să creadă că se petrecuseră cu adevărat. Se purtase oare iresponsabil, cînd se folosise de acel truc pentru a pătrunde pe domeniu? Oare dacă-l aborda pe Lyon într-un stil absolut profesional, sentimentele lui faţă de ea ar fi fost altele? Probabil că nu. Concluziile lui erau trase deja.

Era mai mult decît evident că proiecta defectele soţiei lui asupra tuturor femeilor. Fusese uşuratică şi egoistă. Îl părăsise, iar el nu se dusese după ea. Nu era deloc surprinzător. Un bărbat ca Lyon nu părea genul care să se roage de o femeie care-l părăsise. Soţia lui nu se mulţumise cu cît îi oferise, aşa că el ajunsese la concluzia că orice femeie care dorea să se realizeze în

carieră era la fel ca ea, egoistă şi lipsită de inimă.

– Nu e chiar aşa, domnule Ratliff, spuse ea, adresîndu-se doar umbrelor care se profilau în întuneric.

Anumite hotărîri sînt luate de alţii, pentru tine. Andrea Malone nici n-ar fi putut să se gîndească la un alt gen de carieră, pentru că tatăl lui dorise ca ea să-l urmeze. Din cauză că nu avusese fraţi, nu existase altcineva care să ducă mai departe meseria tatălui ei. Se căsătorise cu Robert, şi după moartea tatălui ei se simţise liberă să se consacre deplin căminului şi familiei ei.

Dar Robert fusese surprins, şi chiar uşor amuzat cînd îi auzise intenţiile.

– Sper că asta nu vrea să însemne că ai de gînd să renunţi la slujbă, şi să devii casnică. Era absolut evident că o asemenea idee nici nu-i trecuse prin minte.

Ea îi zîmbise timid.

– Nu-ţi doreşti copii?

– Oh, ba da, Andy. Sigur că da. Dar doar atunci cînd vom fi prea bătrîni pentru altceva. Îmi place să ştiu că soţia mea este în centrul atenţiei. Obţinem cele mai bune

locuri la restaurant, la cinematograf. O să ajung să mă mîndresc cu faptul că mă culc cu celebra Andy Malone.

Andy simţise adesea că Robert o considera un trofeu – un trofeu care trebuia preţuit în fiecare noapte, în dormitor. Pentru că simţea astfel, nu reuşea întotdeauna să-i răspundă. Trofeul începuse să-şi piardă strălucirea. Robert era foarte prins de slujba la televiziune, şi era mai mereu plecat de acasă. Apoi fusese ucis.

Andy ştia că, dacă n-ar fi fost nefericit cu ea, poate că n-ar fi plecat în Guatemala. Lyon avea dreptate. Se simţea vinovată. Simţea că trebuia să trăiască la nivelul aşteptărilor lui Robert. Nu era făcută să fie soţie şi mamă, ci o femeie cu carieră. Şi îşi concentrase toată atenţia asupra ei. Aproape că se autoconvinsese că nu-şi dorea iubirea unui bărbat, că n-avea nevoie de aşa ceva, că putea să trăiască foarte bine şi fără.

Dar cînd îl văzuse pe Lyon Ratliff, în localul lui Gabe Sander, ştiuse că îşi dorea un bărbat. El o atinsese, şi dorinţa se transformase în nevoie. Acum, după sărutările

lui, trupul ei transmitea sute de mesaje senzuale. Simţea că va muri dacă dorinţele nu i se vor împlini.

– Bună dimineaţa, Andy. Sper că ai dormit bine.

– Da, minţi ea. Mulţumesc, domnule general. Nu ştiam dacă ţineţi la ritualul micului dejun. Mă tem că am cam lenevit.

– Mie mi se permite să lenevesc în fiecare dimineaţă, şi urăsc acest lucru. Mi-ar place să mă trezesc dis-de-dimineaţă, ca Lyon. Ce-ai vrea să mănînci? o întrebă el pe Andy, în timp de Gracie intra în sufragerie cu tava care conţinea micul dejun al generalului, şi care arăta la fel de imposibil de mîncat ca şi hrana lui de pînă atunci.

Gracie adusese cafea, suc de fructe şi o felie de pîine prăjită, aşa cum îi ceruse Andy. I le puse în faţă, clătinînd din cap şi murmurînd dezaprobator.

– Ce planuri ai pentru ziua de azi? o întrebă Michael Ratliff, chiar în clipa în care

ea îşi termina cafeaua.

– Trebuia să-mi revizuiesc notiţele, să-mi formulez întrebările. Doar aşa pot să fiu sigură că n-o să mă repet. Apropo, echipa mea se îndreaptă chiar acum spre San Antonio. Vor ajunge aici mîine dimineaţă.

– Cred că munceşti prea mult. Lyon mi-a spus să-ţi transmit că te aşteaptă afară. Ochii bătrînului străluceau. Cred că vrea să te ia la o plimbare.

4

– La plimbare?

– În jurul fermei. Îţi doreşti s-o vizitezi, nu-i aşa? Andy nu-l putea dezamăgi pe general, care era foarte mîndru de ferma lui.

– Oh, bineînţeles! Am venit însă să muncesc, şi nu să mă distrez. Şi n-aş vrea să-i răpesc timpul lui Lyon. Sînt sigură că are altceva mai bun de făcut.

– S-ar putea să aibă altceva de făcut,

e adevărat. Dar n-aş crede că e şi mai bun, spuse Michael Ratliff.

Ei nu-i venea să creadă că Lyon mai voia s-o vadă, după tot ce se întîmplase cu o seară înainte.

– Sînteţi sigur că v-a spus că vrea să mă ia la plimbare?

– A fost ultimul lucru pe care l-a spus înainte de a ieşi. Te aşteaptă lîngă garaj. Acum te rog să mă scuzi, Andy, dar eu de obicei îmi petrec dimineţile citind. Nu o pot face prea mult timp, pentru că mă lasă ochii. Vorbim după masa de prînz, dacă vrei.

– Bineînţeles. Vă rog să vă odihniţi. Zilele care vin vor fi foarte obositoare.

– Am destul timp să mă odihnesc, Andy, răspunse el, sec. De-abia aştept interviul. Ieşi din cameră.

Ea îşi termină cafeaua singură, în liniştе, adunîndu-şi puterile pentru a se confrunta cu Lyon. Cu ce se îmbrăca oare cineva care pleca într-un tur al fermei? Ca să nu mai fie obiectul bătăii lui de joc, n-avea să se mai îmbrace cu blugii şi cizmele western. Se hotărî că era îmbrăcată foarte potrivit, aşa cum era atunci.

Las' să aştepte, se gîndi, aproape perversă, şi urcă scările, să-şi refacă machiajul şi coafura. Se dădu din belşug cu parfumul ei preferat. N-avea decît să o interpreteze greşit. Ei îi plăcea să miroasă frumos, indiferent de momentul zilei.

Patio-ul şi piscina erau goale, cînd Andy păşi pe uşa din geamuri. Aerul era proaspăt. Norii umbreau uşor soarele, care se strecura cu greu printre frunze. Andy ascultă cu atenţie. Se auzea murmurul rîului.

– Bună dimineaţa.

Ea tresări şi se întoarse. Fusese atît de absorbită de frumuseţea împrejurimilor, încît nu-l auzise apropiindu-se.

– Bună dimineaţa.

Şi el se dăduse cu parfum. Aceeaşi aromă răcoroasă, de curăţenie, pe care o asocia deja cu el.

– Gata?

– Da.

Se întoarse cu spatele la ea şi se îndreptă spre un jeep parcat deoparte, pe care ea nu-l observase pînă atunci. N-avea portiere. Şi nici acoperiş, ci doar o bară groasă deasupra capetelor. Scaunele

părea să fi văzut multe drumuri prăfuite. Lyon se aşeză pe locul şoferului, iar Andy i se alătură. De-abia avu timp să se urce, că jeep-ul ţîşni.

– Ai dormit bine?

– Da, minţi ea pentru cea de-a doua oară în acea dimineaţă. Încercă să se facă că nu observa puterea cu care braţul lui mînuia volanul. Picioarele lui manevrau pedalele, cu mişcări agile şi precise. Ea îşi smulse cu greu privirea din poala lui, lucru care făcu ca înlăuntrul ei ceva să tresalte.

Mîinile lui strîngeau volanul. În dimineaţa aceea, Lyon avea un aer de violenţă controlată, de tensiune abia reţinută.

Îi studie trăsăturile, mascate de pălăria cu boruri largi, de cowboy. Liniile bărbiei erau parcă din oţel. Cînd clipea, părea să facă doar un gest necesar pentru a-i limpezi vederea întunecată din cauza furiei.

El nu părea prea dispus să stea de vorbă. Se concentra în a menţine jeep-ul pe drumul foarte denivelat. Andy îşi întoarse privirea de la el şi începu să studieze peisajul. N-avea deloc de gînd să-i uşureze situaţia. După tot ce-i făcuse cu o seară înainte, ar fi trebuit să-i fie recunoscător că-i

răspundea măcar la întrebări. Dacă o dispreţuia într-atît, de ce-i propusese această plimbare?

– Naiba s-o ia! se gîndea Lyon. Îşi întinse degetele, susţinînd volanul doar cu palmele, apoi le strînse din nou în jurul acestuia, atît de puternic, că-l dureră.

Dacă era cine era, de ce arăta oare aşa cum arăta? Dacă voia să se învîrtă într-o lume a bărbaţilor, de ce nu se îmbrăca la fel cu ei? De ce purta haine ca cele de acum, scurte şi mulate pe corp, evidenţiindu-i sînii perfecţi? Şi pantaloni care-i subliniau funduleţul obraznic? Şi unghiile de la picioare, care-i erau lăcuite în culoarea coralului. Exact ca ceea pe care-o afli doar în interiorul unei scoici...

La naiba! blestemă el. Ai luat-o razna, Ratliff! I-auzi! Scoici! Dumnezeule!

Deci era o puştoaică ce arăta bine. Şi? Chiar trebuia ca el să se poarte ca un adolescent imbecil? El se mai întîlnise cu femei, chiar mult mai frumoase decît ea. Dar Andy avea ceva...

Ochii? Da, era adevărat, aveau o culoare neobişnuită, dar... Nu. Ci felul în care îl privea, atunci cînd îi vorbea. Ca şi

cum tot ce-i spunea el era de o importanţă vitală. Ea era cu adevărat interesată. Voia să afle. Părerea lui conta cu adevărat.

Uşurel, Ratliff. Nu te lăsa dus de val. Nu aşa trebuia ea să-l facă să se simtă? Nu era asta slujba ei? Secretul de a fi un bun reporter este să ştii să asculţi.

O.K., deci avea ochi frumoşi, şi şi-i folosea în avantajul ei. Iar el ştia prea bine că guriţa ei frumoasă putea să spună multe minciuni. Dacă nu cu cuvinte, atunci prin săruturi.

Haide, băiete, recunoaşte cinstit. Un sărut n-a mai însemnat demult timp atît de mult pentru tine. Unele femei mimează pasiunea, altele răspund dintr-un reflex condiţionat, pentru că ştiu că-ţi face plăcere dac-o fac. Dar Andy... Andy, Andy. Nu mimase deloc pasiunea. Simţise nevoia să-l sărute, ca şi el dealtfel. Voise asta.

Ea ştia cum să dăruiască şi cum să primească. Acest lucru îl speriase, îl făcuse să jure că nu va mai avea de-a face cu ea. Şi cînd colo, primul lucru pe care-l făcuse fusese să încerce să o vadă singură.

Atunci de ce-o priveşti cu coada ochiului, Ratliff? De ce-i studiezi mîna care

se agaţă de marginea scaunului, ori de cîte ori maşina o zdruncină? Speri oare că, de vreme ce este atît de aproape de coapsa ta, ea va...

Lyon alungă aceste gînduri şi frînă brusc. Inerţia îi proiectă înainte, apoi se lăsară pe spătarul scaunelor. Andy privi înainte. Peisajul îţi tăia respiraţia. Ajunseseră în vîrful dealului, iar casa, aflată în vale, părea o jucărie înconjurată de apele sclipitoare ale rîului.

Andy îşi dori ca el să fi spus ceva. Oare o aştepta pe ea să vorbească? Întoarse încet capul spre el.

– E foarte frumos aici, zise ea, cu timiditate.

El îşi împinse pălăria spre ceafă, şi, fără să-şi mişte trupul, o fixă cu privirea.

– Cine e Les?

Nu atît întrebarea în sine, cît felul în care i-o pusese, făcu ca Andy să se simtă de parcă primise un pumn în stomac. Inspiră adînc.

– E şeful meu.

– Cît de potrivit!

– Ce vrei să spui?

– Încearcă să te farmece chiar la birou,

sau aşteptaţi amîndoi pînă la terminarea programului? Ştie că azi-noapte erai în pădure, sărutîndu-te cu un altul? Sau nu-i pasă? Poate că aveţi ceea ce se numeşte „o relaţie deschisă".

Obrajii ei se înflăcărară, mai întîi din cauza aluziei lui privind noaptea din urmă, iar apoi din cauza furiei.

– Nu sîntem decît prieteni.

– Nu mă minţi, la naiba! Doar te-am auzit cînd vorbeai la telefon: „Ştiu că mă iubeşti, şi eu te iubesc", o maimuţări el.

– Ai tras cu urechea!

– Am auzit întîmplător! Erai în hol, şi nu vorbeai nicidecum în şoaptă. Eu mă îndreptam spre camera mea. Bineînţeles că te-am auzit!

Dumnezeule! Cît de multe ştia? Dac-o auzise promiţîndu-i lui Les că va încerca să-l facă pe fiul generalului să-i dezvăluie secretul lui? Nu. Ar fi întrebat-o imediat despre acest lucru. El voia însă să ştie despre ea şi despre Les. Dar de ce? Dacă n-ar fi fost un gînd ridicol, ea ar fi crezut că era gelos. De fapt, probabil că era vorba doar de mîndrie bărbătească.

– Un adevărat gentleman şi-ar fi făcut

simţită prezenţa.

El izbucni în rîs.

– Am renunţat demult să mai fiu un gentleman. Ei, aştept. Povesteşte-mi despre Les.

De ce nu-i spunea oare că nu era treaba lui? De ce nu-i spunea s-o ducă înapoi, acasă? Pentru că, pentru un motiv fără nume, i se părea important ca Lyon să nu înţeleagă greşit relaţia ei cu Les. Avea să examineze mai tîrziu acest motiv, atunci cînd el n-avea s-o mai privească astfel.

Trebuia să contraatace. N-avea să-şi dea frîu liber mîniei, ci va fi tolerantă, ca şi cum avea de-a face cu un copil încăpăţînat.

– Les Trapper este producătorul spectacolului meu. Lucrăm împreună de mulţi ani, încă dinainte de a mă fi căsătorit. Este un bun prieten. I-am spus că-l iubesc, e adevărat. Dar numai ca prieten. El obişnuieşte să spună oricărei femeie pe care o cunoaşte că o iubeşte, de la elevele de liceu pînă la femeia în vîrstă care-i face curat prin birou. Nu înseamnă nimic. Iar eu şi Les n-am fost niciodată amanţi.

– Chiar te aştepţi ca eu să cred asta?

Ea nu mai putea să tolereze.

– Nu-mi pasă dacă mă crezi sau nu. M-ai catalogat din clipa în care m-ai văzut prima oară. Mi-ai şi pus o etichetă pe piept. Îşi dori să nu se fi referit la acea parte a trupului ei, pentru că ochii lui se opriră semnificativ acolo. Continuă, încercînd să nu se arate tulburată. Faptul că nu sînt genul casnic nu înseamnă că nu am morală, domnule Ratliff.

– Bine, să zicem că nu eşti încurcată cu Les. I-ai povestit toate amănuntele picante ale plimbării noastre pînă la rîu? Aţi rîs împreună cînd i-ai spus cum ai reuşit să intri în casă, şi cum, după numai cîteva ore, toată lumea îţi mînca din palmă?

– Nu! Deci doar mînia îi era rănită. Nu-i păsa dacă ea avea sau nu o relaţie romantică cu Les, ci doar dacă-şi bătuseră joc de el. Nu, repetă ea, mai încet, clătinînd din cap şi coborîndu-şi privirea.

Lyon îşi muşcă buzele. Ce anume-l înfuria? De ce-i păsa cu cine vorbea ea la telefon, sau ce spunea ea? Îl deranjase însă faptul că ea îi urase noapte bună şi vise plăcute unui alt bărbat, cînd ştia că noaptea lui va fi bîntuită de vise despre ea.

Andy părea foarte tristă. Dar putea fi tot un rol pe care-l juca. Lyon nu ştia dacă-i venea s-o strîngă de gît sau s-o sărute. Gura ei promitea o dulce uşurare după amărăciunea lui de fiecare zi. Trupul ei avea energia care putea să readucă la viaţă ceea ce murise în el, cu mulţi ani în urmă.

Găsise alinarea nevoilor sale fizice în braţele multor femei, dar fiecare din aceste interludii îl lăsase parcă şi mai pustiit. Fuseseră doar satisfacţii de moment. Îşi dorea să cunoască adevărata intimitate alături de o femeie, şi nu numai o unire fizică, de conjunctură, care să-i ofere o plăcere trecătoare.

O privi din nou şi constată surprins că o lacrimă i se prelingea pe obraz. În acelaşi timp, şi ea îşi ridică privirea. Nu era o lacrimă. Ci o picătură de ploaie.

– Ar fi mai bine să ne întoarcem, mormăi el. A început să plouă.

Era însă prea tîrziu. De-abia porni motorul, că se dezlănţui furtuna. Ploaia cădea în valuri dese.

– Ţine-te bine! strigă el, şi întoarse jeep-ul în direcţia opusă. Pălăria îi zbură de pe cap şi ateriză într-o băltoacă. Andy se

încleştase de scaun. Părul îi era răvăşit de vînt, iar ploaia o udase pînă la piele.

El se îndrepta spre ceea ce părea a fi un perete de stînci. Călcă frîna, iar jeep-ul se opri cu un scîrşnet, chiar în gura peşterii. Înăuntru era întuneric, dar ea nu era deloc înfricoşată. Întunericul se datora mai ales norilor ce acopereau acum cerul.

Lyon opri motorul şi se cufundară amîndoi într-o tăcere adîncă, tulburată doar de bubuitul tunetelor şi de sunetul picăturilor de ploaie, care se prelingeau de pe maşină.

– Eşti bine? întrebă el într-un sfîrşit.

Ea tremura. De frig. De nerăbdare.

– Da.

Îi clănţăneau dinţii. Sfîrcurile i se contractaseră din cauza aerului rece şi a hainelor ude.

Lyon observase totul. Îşi feri privirea. Ochii lui se îndreptară spre pereţi, spre tavanul peşterii, spre maşină, pentru ca apoi să se reîntoarcă la chipul ei, palid şi tensionat.

Urmări dîra lăsată de o picătură de ploaie care i se prelingea la tîmplă, coborînd pe obraz, ca să ajungă sub bărbie.

Fără să-şi dea seama, contură cu degetul arătător urma lăsată, apoi îşi retrase brusc mîna.

Andy stătea nemişcată, ca-n transă.

Lyon se întoarse cu spatele la ea. Era mistuit de un foc năvalnic. Un bărbat care se agăţa de ultimul fir de stăpînire de sine, dar care nu mai putea rezista prea mult.

Cu o mişcare rapidă, se întoarse spre ea şi-i cuprinse obrajii în palmele aspre. Îşi plimbă degetul arătător peste buzele ei.

Gura lui era fierbinte şi lacomă. Îi desfăcu buzele şi o pătrunse cu limba, afundîndu-se în dulceaţa gurii ei. Ea ridică mîinile spre el şi-i înlănţui gîtul, ţinîndu-l aproape, primindu-i sărutul cu fervoare.

Orice gest de blîndeţe fusese uitat. Acesta era un sărut guvernat de nevoie, dictat de pasiune, fără să fi fost plănuit – un val de dorinţă care-i înghiţi pe amîndoi, făcîndu-i să-şi piardă controlul.

S-au sorbit cu lăcomie. Limba lui se juca cu buzele, cu dinţii ei, gustînd-o şi bucurîndu-se de toate senzaţiile noi. Într-un tîrziu, îi părăsi gura şi-şi îngropă faţa la pieptul ei, inhalîndu-i parfumul.

O atinse pe braţe.

– Ţi-e frig?

– Nu, oftă ea. Nu. Cu o mînă îi necăjea lobul urechii, pe cînd cu cealaltă îl mîngîia pe spate.

– Andy, sigur nu eşti încurcată cu Les Trapper?

– Sîntem colegi şi prieteni. Atît. Nu sînt încurcată cu nimeni. N-a mai existat un altul de la moartea lui Robert.

El o privi atent, căutînd parcă un semn care să-l convingă că minţea.

– Aş vrea să te cred.

– Crede-mă. E adevărat.

– De ce vrei să-i iei un interviu tatălui meu?

Întrebarea o descumpăni, iar uimirea i se citi pe faţă.

– Pentru motivele pe care ţi le-am spus deja. Crezi că mai am vreunul?

– Nu, cred că nu, zise el încet. Dar au fost atît de mulţi cei care, de-a lungul anilor, au încercat să-i invadeze intimitatea. El nu voia ca lumea pe care o crease pentru el, pentru mama şi pentru mine să fie tulburată. Poate că dac-ar fi acceptat să dea interviuri, cu mulţi ani în urmă, n-ar mai fi fost azi obiectul atîtor speculaţii.

Motivele pentru care trăieşte atît de retras sînt absolut personale. Pînă la venirea ta, era hotărît să intre în mormînt fără să trebuiască să răspundă la vreo întrebare, doar de dragul de a satisface curiozitatea publicului. Pe de o parte, mă bucur că nu te-a alungat. Zîmbi şi o sărută uşurel pe gît. Apoi ochii îi deveniră gravi. Pe de altă parte, însă, mă tem pentru el.

Ea îi dădu deoparte o şuviţă rebelă care-i căzuse pe fruntea înaltă.

– De ce, Lyon?

Îi plăcea să-i rostească numele, să-l audă ieşind din gura ei. Aşa că repetă întrebarea, doar pentru a-l mai auzi o dată.

– Din cauza sănătăţii lui?

– Da, şi... Fascinaţia faţă de urechea ei învinse. N-are nici o importanţă. O sărută. Eşti foarte frumoasă, Andy, murmură el între buzele ei întredeschise.

Se simţi cuprinsă de panică, atunci cînd îl auzi pe Lyon dînd glas gîndurilor ei. Oare capacitatea lui Les de a mirosi un secret se confirma încă o dată? Exista ceva în viaţa tatălui lui, iar Lyon nu voia să se afle? Nu! Te rog, Doamne, nu mă lăsa să

descopăr ceva care să trebuiască să fie făcut public! Conflictul de interese era blestemul fiecărui reporter care dorea să fie obiectiv. Îşi alungă din minte acele gînduri şi se concentră pe senzaţia dată de buzele lui Lyon, care se lipiseră de buzele ei.

Limba lui se juca cu colţul gurii ei, înainte ca buzele lui să urce spre urechea pe care-o găsise atît de interesantă înainte. O ţinea strîns, pe după umeri, cu un braţ. Cealaltă mînă şi-o coborî uşor spre sîni, absorbindu-i în palmă cadenţa inimii.

– Andy? Permisiune cerută.

– Lyon. Permisiune acordată.

Mîna lui îi acoperi sînii, atingîndu-i zonele care tînjeau după mîngîierea lui.

– Din clipa în care te-am văzut acolo, stînd pe un scaun, la *Gabe's,* mi-am dorit să te ating. Şoaptele lui erau ca o mîngîiere. Oh, Doamne, ai fost binecuvîntată cu nişte sîni superbi.

– Am fost întotdeauna conştientă de calităţile mele.

El rîse şi-şi continuă explorarea, accelerîndu-i tumultul din corp.

– În toată adolescenţa mea am visat trupuri ca al tău.

– Iar eu, adolescenţi ca tine, care să mă privească lung, şi să mă facă să devin conştientă de felul în care arăt.

– Touché.

– Care-a fost prima ta impresie, cînd m-ai văzut la *Gabe's?*

– Că ai ochi superbi şi două...

– În afară de asta.

– Ei, deci vrei să ştii care-a fost a doua impresie.

– Lyon, vorbesc serios.

El rîse.

– Şi eu. Dar deveni într-adevăr serios. Îşi ridică mîna de pe sînul ei şi începu să-i mîngîie părul, încă ud. M-am gîndit că eşti o femeie foarte atrăgătoare, cu care-aş vrea să fac dragoste.

Ea înghiţi în sec.

– Şi acum?

– Acum, cred că eşti o femeie foarte atrăgătoare pe care aş vrea să o cunosc mai bine înainte să fac dragoste cu ea. Primul impuls s-a bazat doar pe instinct. Al doilea, pe ceva pe care nu-l pot încă numi.

Dar scopul este acelaşi. Îi ridică uşor bărbia şi o privi în ochi. Înţelegi ce vreau să spun?

– Cred că da, zise ea cu jumătate de gură.

– Nu vreau ca între noi să existe neînţelegeri, spuse el, cu fermitate. Cum putea oare să fie atît de calm, cînd întreg trupul ei tremura? Vreau să fac dragoste cu tine, încet, pe îndelete, dar şi repede, sălbatic. În orice fel imaginat sau de neimaginat.

Nici un bărbat nu-i mai vorbise atît de îndrăzneţ, poate cu excepţia lui Les. Dar el glumea de fiecare dată, pe cînd Lyon era foarte serios. Stînjeneala o forţă să-i răspundă.

– Drept cine mă iei? Un trofeu de pus la rever? O provocare? O cucerire uşoară? N-ai nimerit-o, Lyon. Nu mă las atît de uşor.

– Nu te-am considerat o cucerire. Şi nici n-am crezut că vei capitula uşor. Dar sînt de părere că trebuie să ştii exact ce simt eu. Atunci cînd vom face dragoste, va fi pentru că o vom dori amîndoi, şi va fi o

experienţă care ne va satisface pe amîndoi.

Nimic din ceea ce trăise pînă atunci n-o pregătise pentru asta. Nu ştia ce să mai creadă omul acesta, despre sentimentele ei faţă de el, despre lucrurile pe care i le spunea. Încerca oare s-o descumpănească, şi astfel s-o abată de la scopul ei? La asta se reducea pasiunea lui?

Nu, nu se putea preface într-atît. Dacă ar fi reuşit, ar fi fost cel mai mare actor din lume. Dar dacă plănuia să se folosească de sex pentru a o împiedica să realizeze interviul, era mai bine să-l pună la punct de la început.

– O să-mi fac treaba, Lyon, indiferent de ce se va întîmpla între noi. Nu voi lăsa niciodată să-mi afecteze obiectivitatea, cineva sau ceva. Cred că-ţi dai seama că nu m-am aşteptat să mă implic emoţional, cu tine.

– Nici eu nu pot spune c-aş fi plănuit să mă simt atras de tine. Dar tot mă opun acestui interviu.

– N-ai nici un motiv să te temi, în ceea ce mă priveşte.

– Dar tu vei avea, dacă voi descoperi

că intenţiile nu-ţi sînt oneste.

Se uită pe după umărul ei şi văzu că ploaia încetase.

– Ar trebui să ne întoarcem. Tata şi Gracie sînt, probabil, îngrijoraţi.

În loc să pară îngrijoraţi, cei doi se arătară încîntaţi să-i vadă înapoi, intrînd pe uşa de la bucătărie, uzi pînă la piele şi rîzînd de felul în care alunecau, din cauza tălpilor ude.

– De vreme ce n-aţi apărut la masă, generalul şi-a luat prînzul aici, spuse Gracie, vrînd parcă să le explice de ce scaunul cu rotile se afla în fruntea mesei.

– Supa e delicioasă, spuse acesta. Haideţi, duceţi-vă sus să vă schimbaţi, apoi coborîţi la masă.

Au făcut întocmai, şi s-au întîlnit în capul scărilor, după ce se schimbaseră. Andy observă din ce cameră ieşise Lyon, şi curiozitatea o îndemnă să afle ce se ascundea dincolo de uşă. Se îmbrăcase cu o cămaşă din bumbac cu epoleţi.

– Dacă vrei să ştii, îmi plăcea mai mult bluza cealaltă, strîmtă.

– Eşti un şovinist pervers.

Zîmbi sarcastic, dar atrăgător.

– Aşa e.

A fost bine dispus cît a durat masa, avîndu-i drept companie pe Gracie şi pe general. Cînd termină, Lyon ieşi, spunînd că ploaia nu-l va împiedica să-şi termine treburile. Luă un poncho de plastic care era atîrnat de uşă şi-şi îndesă pe cap o altă pălărie.

– Ne vedem la cină, zise el, fără să se adreseze cuiva în mod special. Dar se uita la Andy. Îi făcu cu ochiul şi ieşi. Ea se prefăcu că se ştergea la gură cu şervetul, dar îşi dădu seama că şi Gracie şi generalul îi observaseră gestul.

– Mă duc să mă odihnesc puţin, Andy. Apoi, dacă vrei să stăm de vorbă, îţi stau la dispoziţie pînă la cină.

– Este perfect, domnule general.

– A fost foarte bună supa, repetă el, în timp ce ieşea din cameră.

– Bietul de el, nu mănîncă mai nimic.

Fără să se ofere s-o ajute, sau să aştepte să fie refuzată, Andy se ridică şi

începu să strîngă masa.

– Se simte foarte rău, nu-i aşa? întrebă ea.

– Da, răspunse Gracie, sec. Tot încerc să mă pregătesc sufleteşte, dar ştiu că într-o zi o să dispară, şi mă tem de ziua aceea. E un om minunat, Andy.

– Mi-am dat seama de asta, şi de-abia l-am cunoscut. Dar tu ştii mai bine, doar lucrezi aici de mulţi ani.

– Lucrez de aproape patruzecide ani. Eram de-abia o fetiţă, nici nu împlinisem douăzeci de ani, cînd m-au angajat la ei, domnul şi doamna Ratliff. Era o adevărată lady. Delicată ca o floare, şi devotată lui şi lui Lyon. Pe general nu l-a mai interesat vreo altă femeie, de la moartea lui Rosemary, cu toate că eu sînt de părere că Lyon avea nevoie de-o mamă. Fără ca măcar să-şi dea seama, generalul a trecut această responsabilitate în seama mea.

– Lyon mi-a spus că ai avut grijă de el, că i-ai ţinut locul mamei lui.

Gracie se opri o clipă din mestecatul în cratiţă şi întrebă:

– A spus el asta? Ei, înseamnă că m-am achitat bine de îndatorire. Mă îngri-

jorează băiatul' ăsta. Poartă în el o amărăciune care mă sperie.

– Mi-a spus că a fost însurat.

– Cu una din cele mai frumoase fete pe care le-am văzut în viaţa mea. Păcat însă că frumuseţea a fost numai de suprafaţă. Cît timp a durat căsnicia lor, nu i-a dat pace lui Lyon nici măcar o zi. Îl pusese pe jar. Asta nu era bine, astalaltă nici atît. Tot timpul se plîngea. Îşi „irosea tinereţea". Voia „să-şi trăiască viaţa".

A visat întotdeauna să ajungă manechin, să-şi facă o carieră în lumea modei. Într-o bună zi, a plecat la New York. Nu s-a mai întors niciodată. Din partea mea şi a generalului, călătorie sprîncenată. Lyon însă a suferit. Nu atît pentru că i-ar fi fost dor de ea. Sinceră să fiu, cred că s-a simţit uşurat cînd a plecat. Dar undeva, în sufletul lui, a fost rănit.

– Urăşte femeile care-şi doresc o carieră.

– În asta eşti şi tu inclusă? întrebă Gracie, ridicînd o sprînceană.

– Mai ales eu.

– Ei bine, e de înţeles, după felul în care i-ai vorbit ieri. Cu toate că, trebuie să

recunosc, eu una m-am amuzat, adăugă ea, rîzînd. Dar ai dreptate. E foarte suspicios în privinţa femeilor.

– Cum o chema?

– Pe cine? Pe nevastă-sa? Jerri.

– Jerri, repetă Andy, absentă.

Gracie luă aceeaşi poziţie pe care-o abordase cu o zi înainte, cînd o analizase pe Andy. Îşi încrucişă mîinile la piept şi-şi înclină uşor capul.

– S-a mai întîmplat şi altceva, acolo, în ploaie, în afara faptului că v-aţi udat pînă la piele?

Andy simţi cum se îmbujorează.

– Scu... scuză-mă, te rog. Trebuie să-mi recitesc notiţele.

În timp ce ieşea, o auzi pe Gracie chicotind şi spunînd:

– Aşa m-am gîndit şi eu!

– ... iar cîştigătorul Wimbledon-ului stătea în camera mea de hotel din Londra, ţinînd trofeul acela imens lîngă el.

Toţi ochii erau îndreptaţi spre Andy,

care povestea. Chiar şi Gracie se oprise s-o asculte, deşi venise să-i servească cu cîte o cafea. Ochii generalului Ratliff erau pe jumătate închişi, dar Andy ştia că o asculta, pentru că zîmbea. Lyon stătea pe scaun, rezemat de spătar, şi se juca cu paharul de vin.

– După cum vă închipuiţi, eram flatată şi încîntată că-mi acorda un interviu. Era o adevărată lovitură. Singura condiţie pusă de antrenorul lui fusese ca interviul să nu dureze mai mult de zece minute. Vă imaginaţi! Cînd alţi reporteri s-ar fi mulţumit cu un singur cuvînt!

Echipa forfotea printre cabluri şi reflectoare. Atunci a intervenit dezastrul. Unul dintre tehnicieni, excesiv de zelos, s-a împiedicat de un trepied. Priveam oripilată cum toate aparatele cădeau, unul după altul. Ca într-un vis, în care totul este dat cu încetinitorul, şi nu poţi să faci nimic ca să eviţi tragedia. Un reflector a căzut şi s-a spart direct în capul proaspătului cîştigător al Wimbledon-ului.

Gracie îşi dusese mîna la gură. Lyon rîdea în hohote. Generalul continua să zîmbească.

– Văd că vouă vi se pare amuzant, zise Andy, prefăcîndu-se indignată. Cu toate că tipul n-a fost grav rănit, îmi şi vedeam cariera năruindu-se.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Lyon.

– Eu una mi-am ţinut răsuflarea. Dar el, ca un adevărat campion, mi-a acordat interviul, vorbind cu aplomb. E adevărat, a fost cam ameţit în primele secunde, dar cînd şi-a revenit, şi-a şters calm sîngele.

– Sînge! strigă Gracie.

– N-am pomenit de el? întrebă Andy inocentă. Izbucniră cu toţii în rîs. Ca să spun adevărul, n-a fost rănit, dar în timp ce vedeam cum reflectorul îi cădea în cap, aveam în faţa ochilor un titlu, scris cu majuscule: CAMPIONUL DE LA WIMBLEDON MOARE DIN CAUZA UNEI ZIARISTE AMERICANE.

– Cui i-ai mai luat interviuri? întrebă Gracie, ignorînd tradiţia şi aşezîndu-se şi ea la masă.

– Să mă gîndesc, spuse Andy. Au fost personalităţi, dar şi oameni obişnuiţi care, pentru un motiv sau altul, s-au aflat în miezul evenimentelor.

– Spune-ne cîteva din personalităţi, o rugă Gracie.

Andy aruncă o privire îngrijorată spre Michael Ratliff, dar acesta părea relaxat, deloc obosit. Discutaseră mult în după-amiaza aceea. El îi furnizase o mulţime de date care să-i fie de folos şi la alte interviuri.

– Bob Hope, Neil Arnstrong, Reggie Jackson, John Denver, prinţul Andrew al Angliei, Michail Barîşnikov.

– Oh! făcu Gracie, copleşită.

– Doar bărbaţi? o întrebă Lyon, aparent cu nevinovăţie.

– Nu, zîmbi Andy. Ci şi pe Lauren Bacall, jucătoarea Sandra Day O'Connor, Carol Burnett, Farrah Fawcett şi Diana Ross. Asta ca să nu le pomenesc decît pe cîteva, adăugă ea, şiret.

– Şi cui ai vrea să-i iei un interviu, şi n-ai reuşit încă? o întrebă Lyon.

– Generalului Michael Ratliff, spuse ea, zîmbind. Şi – îşi dădu ochii peste cap – lui Robert Readford.

Gracie dădu din cap.

– Aşa mai merge!

Generalul rîse zgomotos.

– Mă bucură o asemenea companie

distinsă.

Şi Lyon rîdea, iar lui Andy îi făcea plăcere să-l asculte.

– Tată, zise el, cînd se potoliră, ar fi mai bine să te pregăteşti de culcare.

– Ai dreptate, bineînţeles, cu toate că nu mă simt deloc obosit. M-am distrat foarte bine, într-o tovărăşie încîntătoare. Andy se aplecă spre el, aşa cum o făcuse şi altă dată, şi-l sărută pe obraz.

– Noapte bună.

– Noapte bună. Ieşi din încăpere, în scaunul cu rotile.

Lyon se întoarse spre Gracie.

– A fost doctorul azi-dimineaţă?

– Da, cînd voi doi vă adăposteaţi de ploaie.

– Şi?

Ea îi puse o mînă pe umăr.

– Totul e în mîinile Domnului, Lyon.

El o privea grav. După cîteva momente, clătină din cap, ca şi cum ar fi vrut să-şi alunge din minte acele gînduri triste. Se ridică.

– Îmi pare rău că trebuie să te las singură, Andy, dar astă-seară e o întrunire a Asociaţilor cresătorilor de vite. Nu te superi,

nu-i aşa?

Dezamăgită, ea încercă să zîmbească.

– Nici o problemă. Oricum aveam de lucru.

– Atunci, noapte bună.

– Noapte bună.

A mai trecut un timp, după ce a auzit uşa închizîndu-se în urma lui, pînă cînd a fost în stare să se ridice şi să părăsească sufrageria.

Nu ştia sigur ce o trezise. Ştia doar că se ridicase brusc din pat. Limbile fosforescente ale ceasului arătau că era trecut de ora patru. Dădu pătura deoparte şi se îndreptă spre fereastră.

Afară, totul era nemişcat. Auzi apoi un zgomot. I se păru că venea din direcţia rîului. Inima începu să-i bată cu putere cînd văzu fascicolele de lumină a două lanterne, spintecînd întunericul. Două lumini, rătăcind printre copaci. Una din ele se stinse, apoi şi cealaltă.

Cine putea să fie? Oare oameni de la

fermă? Se uită spre baracă. Totul era liniştit. Oaspeţi nepoftiţi? Dar cine? Să fi fost alţi reporteri, care aflaseră că ea era acolo, şi veniseră pe cont propriu?

Indiferent cine-ar fi fost, Lyon trebuia să ştie.

Străbătu repede camera, deschise larg uşa şi ţîşni pe hol. Nu se mai obosi să bată la uşă, ci apăsă pe clanţă şi deschise uşa camerei lui Lyon. Rămase nemişcată o clipă, să se obişnuiască cu întunericul, apoi se îndreptă spre patul imens.

El dormea pe burtă. Una din mîini ţinea strîns perna. Nasul îi era îngropat în scobitura cotului. Spatele lui părea mai lat şi mai negru, în contrast cu cearceaful. Aplecîndu-se spre el, Andy îl atinse uşor pe umăr.

– Lyon.

5

El tresări şi se ridică brusc. Aproape că o lovi cu capul în bărbie. Clipind des, o întrebă:

– Ce...? Andy, ce e?

– Se întîmplă ceva jos, la rîu, vorbi ea repede. Nu ştia dacă inima îi bătea să-i iasă din piept din cauza unui posibil pericol, sau din cauză că văzuse de aproape pieptul lui viril. Am văzut lumini, am auzit zgomote.

El veni la marginea patului.

– La rîu?

– Da. M-am trezit şi...

Se opri cînd îl văzu ridicîndu-se. Era gol. Trecu pe lîngă ea, în întuneric, apucă o pereche de blugi şi şi-i trase pe el.

– Ce fel de zgomote ai auzit? Blugii aveau nasturi la şliţ. Se chinuia să şi-i închidă.

– Păi... se cam codi Andy. Rîsete, un fel de...

– Cîte lumini erau? Se duse la birou şi trase un sertar.

– Două, cred. Ce zici... E cumva vreun pistol?

– Da. Mulţumesc că m-ai trezit. Probabil că nu e nimic grav. Dar e mai bine să verific. Îşi îndesă pistolul la brîu şi începu să caute o lanternă pe rafturile dulapului.

– Merg şi eu cu tine.

– Pe naiba.

– Merg. Chiar dacă nu mă iei, mă ţin după tine.

El se opri la uşă şi se întoarse cu faţa spre ea. Chiar şi în întuneric i se ghicea linia hotărîtă a bărbiei.

– Haide, atunci, spuse el, fără să-şi ascundă exasperarea. Ea îl urmă, pe scările

cufundate în beznă. Ajunseră la uşa din spate fără să fi făcut vreun zgomot şi fără să fi trezit pe nimeni. Stai lîngă mine, şopti el în timp ce împingea uşor una din uşile glisante.

Mişcîndu-se cu agilitatea unor pisici, ei străbătură patio-ul, trecură de piscină şi porniră pe aleea pietruită care ducea la rîu. Lyon se uită peste umăr şi întrebă:

– Mai eşti aici?

– Da.

El aproape că se împiedică atunci cînd o văzu din cap pînă-n picioare.

– Cu ce naiba eşti îmbrăcată?

– Cu cămaşa de noapte.

– O cămaşă foarte albă. Parc-ar fi lady Macbeth. Te poate vedea oricine, de la un kilometru. Ai ceva pe dedesubt?

– Chiloţii.

– Slavă Domnului, mormăi el. La naiba! Eşti încăpăţînată?

– Nu.

– Ai grijă, sînt pietre.

Cînd ajunseră în mijlocul potecii, Lyon se opri brusc. Andy, neatentă, dădu peste el. I se păru foarte natural să-i cuprindă talia cu braţele, în încercarea de a nu cădea.

– Uite o lumină, zise el încet.

Un fascicul de lumină se zărea printre copaci, mişcîndu-se de colo-colo, ca un marinar beat. Susurul rîului acoperea orice alt zgomot, dar se auzea, fără îndoială, murmur de voci. Unul dintre ei scoase un cuvînt, urmat imediat de un cor de şşţ-uri.

– Calcă uşor, spuse Lyon, înaintînd cîţiva paşi. Ea mergea după el, ţinîndu-se încă de betelia pantalonilor lui.

Printre crengi se distingeau cîteva figuri întunecate, care păreau scăldate în argint de lumina lunii. Siluetele se mişcau stîngaci, împiedicîndu-se de pietre sau de crengile căzute la pămînt. Cineva înjură printre dinţi, fiind urmat de o serie de rîsete înfundate. Andy se simţi uşurată. Nu puteau fi nişte criminali.

– Măi să fie, şopti Lyon. Se întoarse spre ea. O să ne cam distrăm. Fă ca mine.

– Ce...

– Fă ca mine. O să vezi.

Făcu un zgomot puternic, de parcă s-ar fi împiedicat un elefant. Andy tresări cînd îl auzi strigînd:

– Ce naiba se petrece aici? Abia atunci aprinse lanterna. Văzu cum doi dintre

intruşi încercau să se ascundă după un ponton, pe care ea nu-l observase pînă atunci.

Trei băieţi, de vreo optsprezece ani, rămăseseră ca paralizaţi, îngroziţi de lumina lanternei lui Lyon, fixată asupra lor. El se apropie la cîţiva paşi de primul dintre ei. Acesta se ridică temător de după ponton.

– N-ai de gînd să ne împuşti, nu-i aşa?

– Nu ştiu încă, zise Lyon, ameninţător. Cine sînteţi şi ce căutaţi pe proprietatea mea în miez de noapte?

Tînărul se uită înfricoşat pe după umăr, căutînd ajutor, dar ceilalţi se dădură înapoi.

– Noi... sîntem studenţi, la U.T. Coboram pe rîu. Tipul care ne-a închiriat pluta a spus că fermierii din zonă nu se supără dacă trecem, fără să deranjăm.

– Ei? zise Lyon, trecîndu-şi greutatea de pe un picior pe altul şi jucîndu-se cu pistolul. Se pare că aţi deranjat.

Băiatul înghiţi în sec.

– Păi... am băut nişte bere şi.. am cam răsturnat pluta. Aşa că am coborît aici... ca să încercăm să ne punem din nou pe picioare... Ca să zic aşa.

Încă un chicotit înfundat îl făcu să se uite iar peste umăr. Se întoarse din nou spre Lyon.

– Ne pare foarte rău, domnule. N-am avut intenţii rele. Jur pe Dumnezeu că n-am avut.

Lyon îşi puse pistolul la loc, prefăcîndu-se că nu era convins, totuşi, şi o trase pe Andy lîngă el.

– Aţi speriat-o foarte rău pe soţia mea. Tocmai făcuserą dragoste şi s-a apropiat de fereastră. A văzut lumina lanternelor. A crezut că e fostul ei soţ, care a venit să se răzbune. Este internat într-o clinică de bolnavi mintali şi este predispus la acte de violenţă.

Andy se holba la el, mută de uimire, dar în acelaşi timp se străduia din răsputeri să nu izbucnească în rîs. Cînd Lyon le spusese băieţilor că făcuseră dragoste, şase ochi curioşi se îndreptaseră spre ea. Andy îl călcase cu putere pe picior, dar Lyon nu reacţionase în nici un fel.

– Ne pare rău că v-am deranjat cînd... adică, n-am vrut să vă întrerupem în timp ce... ne scuzaţi, reuşi în sfîrşit să spună unul din ei.

– Andy, du-te să vezi dacă fetele ascunse după ponton sînt bine, şi dacă nu cumva sînt ţinute împotriva voinţei lor.

– Oh, nu, domnule, nicidecum. Sînt doar speriate.

Ferindu-şi picioarele goale de pietre şi crengi, Andy se strecură pînă la plută. Fetele stăteau îmbrăţişate. Erau ude pînă la piele. Văzînd-o pe Andy, coborîră tăcute, una cîte una. După ce mai aruncă o privire, Andy se convinse că toate proviziile lor pentru excursie constau în şase cutii cu bere.

– Vă simţiţi bine? le întrebă pe cele trei.

– Da, doamnă, răspunseră ele la unison, iar Andy se minună de bunele lor maniere. Probabil că nu mai spuseseră „da, doamnă", din clasa întîi.

– Ai mai găsit ceva bere, Andy? întrebă Lyon.

– Da.

El veni şi luă berea. Îi întinse o mînă, s-o ajute. Andy îl ţinea strîns, iar cu cealaltă îşi strîngea cămaşa de noapte pe lîngă trup. Ştia că, în lumina lunii, corpul îi era foarte

vizibil prin ţesătura subţire.

– Cam într-o oră se luminează, le spuse Lyon. Dacă vă mai văd aici, mă întorc. Dacă găsesc o hîrtie, un muc de ţigară, orice, vă reclam şerifului pentru încălcarea proprietăţii. Aţi înţeles?

Andy ar fi răspuns afirmativ la orice ordin dat pe un asemenea ton. El moştenise de la tatăl său capacitatea de a inspira ascultare.

– Da, domnule. Lyon aşteptă pînă răspunseră cu toţii.

– Bine. De aici încolo, dacă nu vreţi să păţiţi ceva, vă sugerez să aveţi unde sta peste noapte, cînd mai vreţi să beţi bere. Rîul poate fi periculos, şi e un gest absolut irresponsabil să încerci să navighezi în timp ce bei.

– Da, domnule. Alt cor slab.

– Haide, Andy, să ne întoarcem la culcare.

Ea îi aruncă o privire ucigătoare, dar îl urmă pe aleea care ducea spre casă. Tinerii începuseră să strîngă lucrurile pe care le aduseseră pe mal, din plută. Dacă baia făcută în rîu nu-i potolise, Lyon o făcuse, cu

siguranţă.

– Te omor, îi spuse.

– De ce? întrebă el, cu un aer inocent.

– Soţie? Şi cu un fost soţ nebun. De unde naiba ţi-a venit ideea asta?

– Ai fi vrut să spun: ea e invitata mea, domnişoara Málone? Ce concluzii crezi c-ar fi tras, dacă te prezentam astfel? Mai ales văzîndu-te pe jumătate dezbrăcată, ţinîndu-te după mine în puterea nopţii?

– Mă ţineam după tine în puterea nopţii pentru că m-am gîndit că putem fi în pericol. Şi nu sînt pe jumătate goală.

– Nu. Aproape goală.

– Aşa e mai bine. Rîseră amîndoi. Dar nu trebuia să le spui că... hm...

– Făceam dragoste?

– Da, zise ea. Ai fi putut să spui că dormeam.

– Da, dar ceva atît de comun nu le-ar fi atras atenţia. Oricum erau stupefiaţi de apariţia ta.

– Nu de apariţia mea, ci de lanterna şi de pistolul tău.

– Poate, la început, dar le-am observat privirile. Dacă nu le-aş fi spus că eşti soţia mea, şi că avem o căsnicie fericită, s-ar fi

putut simţi tentaţi să mă atace, ca să te aibă ei.

– Nu uita de fetele care erau cu ei.

– Arătau ca trei şoricei înmuiaţi. Cred că pe tine te-ar fi preferat. Ajunseseră la uşa din spate. El lăsă cutiile de bere pe una din măsuţele de pe patio. Arăţi bine, aşa, să ştii, sculată brusc din somn şi aproape goală.

Ea se strecură pe lîngă el.

– Îţi mulţumesc, murmură. Mulţumesc? Asta spunea, în loc să-i dea o palmă?

– Pentru o clipă, spuse el şoptit, cînd m-ai trezit, am crezut că veniseşi în camera mea cu un alt gînd.

Ea urcă primele trepte şi, fără să nege cumva, îl întrebă:

– De cît timp dormeai? Cînd te-ai întors acasă?

– Pe la unsprezece şi jumătate. După întîlnire, am mers să bem ceva, unii din noi. Dar tu?

Unii? Cine? Şi femeile? Cu siguranţă nu ducea niciodată lipsă de companie.

– Am citit, ca să mă pregătesc pentru mîine. Pe la unsprezece, am adormit. Nu

te-am auzit intrînd.

– Oh. Părea dezamăgit. Cum de i-ai auzit pe musafirii noştri nocturni?

Ajunseseră la uşa camerei ei. Andy se sprijini de tocul uşii.

– Nu ştiu. M-am trezit brusc, cu sentimentul că ceva nu era în regulă.

– Dar nu te-ai speriat, nu-i aşa?

– Nu! Nu mi-a fost frică pînă n-ai scos tu arma aceea.

– Pistolul.

– Pistolul. Chiar credeau că n-o să le auzim pe fetele acelea chicotind?

Umerii lui Lyon tresăreau. Rîdea pe înfundate.

– I-am speriat de moarte.

– Se întîmplă des ca oamenii să vină de-a lungul rîului?

El scoase pistolul de la brîu şi-l privi în lumină. Îşi sprijini un umăr de perete.

– Adesea, mai ales primăvara şi vara. Oamenii închiriază plute, majoritatea în timpul zilei. De obicei plimbările durează cîteva ore. Unii vor însă să-şi petreacă noaptea pe rîu. Bineînţeles, pot să facă popas în locurile special amenajate, şi nu pe domeniile particulare. Asta-i tot. Rîul Guada-

lupe se află, din fericire, doar într-un colţ mai îndepărtat al proprietăţii noastre.

Îi plăcea sunetul vocii lui. Îşi dădu seama că, pentru o oră, uitaseră de antipatie. Rîseseră, împărtăşiseră o experienţă memorabilă, iar ostilitatea făcuse loc prieteniei. Se gîndi cum ar fi fost dacă s-ar fi cunoscut în alte împrejurări. Nu ar mai fi bănuit-o de motive ascunse. Iar ea nu l-ar mai fi privit ca pe un obstacol, un duşman, ci pur şi simplu ca pe un bărbat.

Cerul devenise gri. Se apropiau zorile, iar întunericul de pe hol, care nu mai era deplin, lăsa să i se distingă clar trăsăturile. Relaxată acum, gura lui nu mai părea atît de hotărîtă. Ridurile făcute de rîs erau mai evidente. Liniile subţiri, albe, ce-i străbăteau pielea bronzată, o făceau să-şi dorească să le atingă cu vîrfurile degetelor. Ca şi muşchii încordaţi ai braţelor încrucişate la piept, ca şi pieptul lat, acoperit cu păr întunecat.

– Te întorci la culcare? o întrebă el încet.

Privea oare spre gura ei?

– Nu. Probabil că nu. Nu m-aş alege decît cu o durere de cap. Şi, oricum, va

trebui să mă trezesc curînd. Tu?

El îşi retrase cu greu privirea.

– Nu. De obicei, mă scol în zori.

Ea dădu din cap şi se uită spre capătul holului, spre podea, spre picioarele ei goale, atît de apropiate de ale lui. Stătuse mai mult de o oră cu el, îmbrăcată numai într-o cămaşă de noapte uşoară ca un fulg. Abia acum, în tăcerea casei, deveni conştientă de felul în care arăta.

– Mulţumesc pentru aventură, zise ea încet. Nu se putea mişca, însă. Trupul i se îngreunase, plin de dorinţă.

– A fost plăcerea mea. Ne vedem mai tîrziu.

– Da.

Nu mai era nimic de spus, cu excepţia, poate a unui „Nu vrei să intri o clipă?", sau: „Putem continua discuţia în camera mea", sau: „Te doresc. Te rog, sărută-mă." Dar nu putea să spună nimic din toate astea. Intră înăuntru şi închise uşa grea de stejar în urma ei.

Îi pîndi zgomotul paşilor, dar după o clipă îşi aminti că şi el era desculţ, aşa că renunţă şi se îndepărtă de uşă. Pentru că nu ştia ce să facă, se hotărî să facă un

duş şi să-şi spele părul. Apoi, avea să-şi folosească timpul rămas pentru a-şi revizui notiţele.

Apa îi dădu o senzaţie minunată. După baie, se simţi proaspătă şi complet trează. Nu că ar fi avut nevoie de ceva care s-o revigoreze. Nervii îi erau încordaţi la maximum. Era conştientă de acest lucru chiar în timp ce se ştergea cu un prosop moale şi-şi ungea corpul cu o loţiune cu aromă de citrice.

Nu-şi luase haine de schimb în baie, aşa că se îmbrăcă din nou cu cămaşa de noapte. Ţesătura fină se învolbură în jurul ei, ca un nor. Foarte decoltată, suţinută de două bretele subţiri, îi mîngîia uşor pielea.

Se întoarse în dormitor şi se aşeză pe scaunul de la geam, să-şi usuce părul. Se aranja singur, aşa că renunţase să-l coafeze. Cu ani în urmă să încerce să-l pieptene într-un anumit fel. Spre amuzamentul ei, era întrebată adesea la cine se coafa.

Soarele se ivi de după un deal îndepărtat, aruncînd o lumină aurie asupra peisajului. Era o privelişte care-ţi tăia răsu-

flarea, liniştită, pastorală. Dragostea lui Lyon pentru pămîntul lui era de înţeles şi pe deplin justificată.

O bătaie uşoară în uşă o trezi din visare.

– Da?

Luînd-o drept o invitaţie, Lyon deschise uşa, ţinînd în mînă o tavă.

– Am făcut cafea şi m-am gîndit că...

Nu mai văzuse niciodată o femeie atît de frumoasă, şi nu-şi amintea să mai fi dorit pe cineva atît de mult. Părul de culoarea mierii îi încadra capul ca un halou, reflectînd soarele dimineţii. Pielea ei părea translucidă în lumina dulce. Pe sub cămaşa de noapte vedea mii de tentaţii, promiţînd senzaţii noi.

Tava a fost curînd lăsată pe o masă. Uitase deja de ea. Lyon închise uşa şi traversă camera, fără s-o piardă din ochi, obligînd-o astfel să nu se mişte, să nu vorbească. Nu se mai simţise niciodată astfel. Era obişnuit din adolescenţă cu tainele corpului feminin, şi nu dusese niciodată lipsă de partenere pentru a-şi pune în aplicare cunoştinţele.

După ce plecase Jerri, nu mai fusese blînd. Se apropiase de femei, rămînînd însă egoist, fără să ţină la vreuna, vrînd doar să se răzbune pentru umilinţa suferită. Acea atitudine se disipase, în timp, iar femeile care se bucuraseră de dragostea lui, pentru scurt timp, n-aveau să-i uite prea uşor mîngîierile.

Dar acum era încurcat ca un băieţandru. Îşi dorea ca Andy să nu simtă acest lucru. Veni la fereastră şi se aşeză lîngă ea.

– N-am vrut să te deranjez. Vocea lui, de obicei aspră, părea şi mai răguşită.

– Nu mă deranjezi.

O îmbrăţişă mai întîi din priviri. Irişii lui gri, care puteau să pară de oţel, oglindeau acum o emoţie puternică. Fiecare trăsătură i-a fost studiată pe îndelete.

– Miroşi frumos.

– Tocmai am făcut un duş.

Conversaţia banală era doar un mod de a se descărca de tensiunea pe care o simţeau amîndoi, o scuză pentru a se descătuşa de energia care-i cuprinsese.

El îi atinse părul, îşi trecu uşor degetele prin el. Degetele îi coborîră apoi pe faţa

ei, mîngîindu-i sprîncenele, nasul şi obrajii. Îi contură cu degetele buzele, de parcă ar fi vrut să le memoreze forma.

Ea ar fi vrut ca el s-o sărute chiar atunci, dar Lyon n-o făcu. Mîinile lui continuară să rătăcească pe gîtul ei, pe umeri.

O privea hipnotic în ochi. Ascultătoare, ea închise ochii. El îşi trecu degetele peste sfîrcurile ei, mîngîindu-le uşor. A fost imediat răsplătit cu un răspuns.

– Andy, şopti el. Îi lăsă bretelele în jos, iar cămaşa alunecă la pămînt. Ea îşi încolăci mîinile în jurul gîtului lui.

Lyon îi privi sînii. Îi cuprinse în palme.

– N-ai avut copii? o întrebă el.

– Nu, îi răspunse ea cu blîndeţe.

– De ce?

– Pentru că soţul meu nu şi-a dorit copii. Nu voia să rostească numele lui Robert, nu dorea ca între ei să intervină o a treia persoană.

– Ce păcat. Coborî capul, lăsîndu-i sărutări pe pielea fierbinte, pînă ce ajunse la unul din sfîrcuri. Andy se auzi oftînd de dorinţă. O auzi şi el, şi gura lui puse stăpînire pe a ei. Limba lui o făcu să cunoas-

că mîngîieri erotice, pe care nu le crezuse posibile.

– Lyon. Rosti numele lui pe jumătate oftînd, pe jumătate strigînd, strîngîndu-l cu putere în braţe.

– Ai gust de frişcă, murmură el trecînd de la un sîn la celălalt. Şi de miere.

Gura lui puse din nou stăpînire pe buzele ei. Trupul ei se modelă pe al lui. De parcă nu-i venea să creadă că pielea ei era atît de mătăsoasă, palmele lui străbătură, o dată, porţiunea dintre umeri şi talie.

Rămaseră nemişcaţi pentru o clipă. Apoi o ridică în braţe şi o purtă spre patul desfăcut, care-i aştepta, ca o invitaţie deschisă.

O aşeză pe pat şi se lăsă lîngă ea. Era greu, iar pielea îi era aspră, în comparaţie cu a ei. Îi plăcea această senzaţie, dar încercă să lupte cu dorinţa care se născuse înlăuntrul ei.

– Nu e bine ce facem, Lyon.

– Oh, Doamne, crezi că nu ştiu? O sărută lacom, apoi începu să-şi descheie nasturii blugilor. Dar ai vrea să ne oprim? Poţi să te opreşti?

Mîinile lui rătăceau pe carnea ei, găsind zone erogene de a căror existenţă nici nu ştia. Nu, nu pot să mă opresc, se gîndi ea, capitulînd în faţa mîngîierilor care-i stîrneau o furtună de dorinţe.

– N-am plănuit asta, nu-i aşa? întrebă ea, arcuindu-se lîngă el. N-am... ah, Lyon, Lyon.

El îşi ridică faţa, ca să poată privi ce atingea.

– Dulce. Atît de dulce, o fată de aur, murmură el, răguşit. O fată frumoasă, de aur.

Timpul în care el îşi desfăcu pantalonii i se păru că durează prea mult. Rîdeau amîndoi, pe înfundate, cînd auziră o bătaie scurtă în uşă.

Tăcură brusc, înlemniţi.

– Andy? se auzi vocea lui Gracie. Te-ai sculat, draga mea?

Andy îşi drese vocea, încercînd să pară că tocmai se trezise.

– Da, Gracie. Ce s-a întîmplat?

Ochii ei nu-l părăsiră deloc pe Lyon, care rămăsese aplecat peste ea.

– Au venit băieţii. Sînt patru. Au sosit

cu o camionetă. Le-am servit cîte o cafea, şi le-am spus să te aştepte jos.

Lyon se juca cu lobul urechii ei.

– Cobor imediat, zise Andy.

– Nu te grăbi, îi răspunse Gracie. Pregătesc imediat micul dejun.

– Îţi mulţumesc, spuse Andy, nefericită.

Timp de cîteva clipe, nici unul din ei nu se mişcă. Apoi Lyon se desprinse uşor. Se ridică din pat şi-şi încheie nasturii, care fuseseră atît de îndărătnici cu cîteva minute mai înainte. Andy întinse mîna după un cearceaf, să se acopere.

– Eşti modestă, tocmai acum, domnişoară Malone?

Sarcasmul lui îi alungă orice urmă de pasiune sau de regretul de a fi întrerupţi.

– Nu. Ignoră cearceaful şi sări din pat, străbătu dormitorul şi-şi puse repede un capot subţire.

O privi ironic.

– Deci, chiar ţi-e ruşine.

Ea se întoarse cu faţa spre el, războinică.

– Bine! Mi-este ruşine! Mi-este! N-ar fi

trebuit să te las să mă atingi.

– Bineînţeles. Ai putea fi acuzată că ai pactizat cu duşmanul. Sau ţi-e teamă că o să afle Les?

– Ţi-am mai spus că Les şi cu mine nu... Oh, nu contează. Oricum tot nu mă crezi. De ce eşti nervos pe mine? Nu sînt mai de condamnat decît tine. N-aveam de unde să ştiu că or să sosească chiar acum. Chiar crezi că am aranjat toate astea? Nu eu am dat buzna în dormitorul tău, azi-dimineaţă.

– Nu, dar te-ai strecurat în camera mea în miez de noapte, îmbrăcată cu ceva ce semăna a cămaşă de noapte.

– Iar tu erai gol!

– Eram în patul meu. N-am venit aşa la tine.

– Eu am venit la tine pentru că am crezut că sîntem în pericol. Şi dacă nu cineva anume, atunci proprietatea. Iartă-mă că te-am prevenit! strigă Andy.

– Ai fi putut să-ţi pui halatul, ceva mai devreme! replică el.

– M-am grăbit! Nu m-am gîndit la asta!

– Ei, ai grijă să te gîndeşti mai bine,

data viitoare!

– N-o să mai existe o dată viitoare.

– Asta aşa e. Nu-mi ieşi în cale, iar eu n-o să stau în drumul tău.

– Bine! ţipă ea, dar nu era prea convinsă că el o auzise. Ieşise deja, trîntind uşa.

Ea rămase cîteva clipe în mijlocul camerei, holbîndu-se la uşă. Inspirînd adînc, se întrebă cum avea să le explice băieţilor din echipă faptul că avea ochii roşii de plîns.

6

Echipa o întîmpină cu căldură, cînd i se alătură, la o jumătate de oră după ce Gracie îi bătuse în uşă. Îi trebuise ceva timp ca să-şi revină după loviturile verbale primite din partea lui Lyon.

– Îmi pare rău, spuse ea, îmbrăţişîndu-i pe toţi, dar îmi intrase ceva în ochi, şi mi-a fost imposibil să-l scot. Era posibil, dar prea puţin plauzibil, dar ei părură să-i accepte explicaţia. Ochii îi erau roşii şi umflaţi.

Crezi c-o să poţi să-i faci să arate bine, Jeff?

– Cînd arăţi atît de bine, cine mai bagă de seamă nişte ochi roşii?

Lyon alese chiar acel moment pentru a intra pe uşile batante. Rigidă, dar încercînd să se poarte normal, Andy făcu prezentările.

– El este Jeff, cameramanul nostru. Andy nu luase în serios comentariul lui de mai devreme. Era un cuceritor notoriu, şi se folosea adesea de faptul că mînuia o cameră de luat vederi, ca să-şi atingă scopul. Lui Andy îi părea rău pentru soţia lui, mititică şi drăgălaşă, care-l aştepta răbdătoare acasă, ca el să se întoarcă din nenumăratele deplasări. Jeff nu ratase nici o ocazie de a-i fi necredincios, dar Andy îi dăduse de înţeles, chiar de la început, că nu era interesată. Flirtul lor era doar de ochii lumii.

Se întrebă dacă oamenii o compătimiseră cîndva, cînd Robert era mai mult plecat, aşa cum făcea ea acum, gîndindu-se la nevasta lui Jeff. Mai mult ca sigur că da. În ultimul an al căsniciei lor, Robert nu mai fusese mulţumit de aspectele ro-

mantice ale relaţiei lor, şi căutase consolare în altă parte.

– Lyon Ratliff, se recomandă acesta, dînd mîna cu Jeff.

– Iar el e Gil, responsabil cu sunetul.

– Domnule Ratliff, zise Gill, şi-i strînse mîna lui Lyon, cu deferenţă. Era un tip plăcut, care nu jignea pe nimeni, niciodată, şi-şi făcea meseria atît de bine că adesea nici nu era băgat în seamă.

– Tony se ocupă cu luminile, i-l prezentă Andy lui Lyon. Tony era mai mereu pus pe ceartă, poate şi din cauza faptului că avea şase copii de hrănit şi de îmbrăcat. Dar era un maestru în arta luminilor, umbrelor şi filtrelor.

Ultimul membru al echipei era asistentul de producţie. Lui i se repartizau sarcinile care trebuiau îndeplinite, dar erau refuzate de ceilalţi. Warren, care era numai piele şi os, avea puterea unui bivol şi agilitatea unei maimuţe. Urcase în copaci, intrase în apa rîurilor, sau se atîrnase de cîte o creangă, şi asta numai pentru a-i ajuta pe specialişti să surprindă imaginea sau sunetul dorite.

– Văd că Gracie v-a servit deja micul dejun, zise Lyon, iar cei patru gemură. Rîse.

Probabil c-a fost ceva mai mult decît v-aţi aşteptat.

Andy se uita surprinsă la el. Era atît de amabil. Ea era singura care trebuia să facă faţă ostilităţii lui?

– Simţiţi-vă ca acasă. Cînd doriţi, Gracie va telefona la baracă, şi cineva va veni să vă conducă. Dacă aveţi nevoie de ceva, spuneţi-i domnişoarei Malone, iar ea mă va anunţa.

Domnişoara Malone.

Toată echipa, chiar şi Jeff, părea impresionată de Lyon Ratliff, iar Andy se simţi trădată. Şi ea avea nevoie de ospitalitatea şi bunăvoinţa cu care li se adresase celorlalţi. Cînd el se îndreptă spre uşă, părînd foarte satisfăcut, ştiu că fusese amabil în mod deliberat. Era modalitatea lui de a-i spune că putea fi drăguţ cînd voia, dar că acum nu dorea deloc să se poarte frumos cu ea. Fălcile începură s-o doară. Îşi dădu seama că strîngea furioasă din dinţi.

Primul dezastru a intervenit atunci cînd Gil a descoperit că unul din microfoane nu mai funcţiona.

– Nu ştiu ce-i cu el, Jeff, zise el cînd impetuosul cameraman îl luă la întrebări.

Pur şi simplu nu primeşte curent.

– Gil, crezi că poţi găsi pe cineva aici, în Kerrville? întrebă Andy, împăciuitoare.

– Nu ştiu. O să încerc. Dacă nu rezolv, va trebui să merg în San Antonio.

Andy ignoră înjurăturile înfundate ale lui Jeff.

– Ia camioneta. Cît timp lipseşti, noi vom pregăti prima filmare. Cînd te întorci, începem.

Totul se sfîrşi cu bine, cu toate că grija cea mare a lui Andy nu era pentru echipă, ci pentru general. Îmbrăcat în costum, cu cravată, era pregătit încă de dimineaţă pentru interviu, aşa cum îl anunţase Andy. Se gîndise că, cu cît începeau mai devreme, cu atît mai bine. În felul acesta, îi rămîneau după-amiezele şi serile pentru a se odihni, pentru filmările de a doua zi. Proiectul avea să dureze mai mult de o zi, două, dar îşi promisese să facă tot ce-i stătea în putinţă ca să nu-l obosească prea tare pe general.

Era dezamăgită că nu se îmbrăcase în uniformă, iar cînd îi sugerase s-o facă, generalul îi răspunsese, puţin iritat:

– Nu mi-am mai comandat nici o uni-

formă de cînd m-am pensionat. Cele pe care le mai am sînt mîncate de molii şi vechi de patruzeci de ani. Nu mă interesează subiectul.

Mirată, ea abandonase subiectul.

– Nu e nici o problemă dacă nu vreţi, zîmbi ea şi-l bătu pe umăr. Mai ales că, dac-aţi arăta mai bine decît acum, nu cred că m-aş mai putea concentra asupra întrebărilor.

Gil se întoarse în timp ce-şi mîncau sandvişurile făcute de Gracie. În timp ce el se ocupa de ultimele pregătiri, Andy urcă pînă în camera ei pentru a se machia pentru filmare. Îşi pieptănă părul şi se îmbrăcă într-o rochie de culoarea fildeşului, fără alte bijuterii în afara unei perechi de cercei cu perle.

A fost întîmpinată cu obişnuitele fluierături de admiraţie atunci cînd a coborît scările, cu notiţele în mînă. Făcu o reverenţă, ca o grande dame, apoi o piruetă, dar dădu nas în nas cu Lyon, care o privise cum se maimuţărea, cu faţa cioplită parcă în piatră şi ochi incriminatori.

– Văd că eşti în elementul tău, doamnă Malone. Aerul lui de judecător o irită.

Muşcă din momeală.

– Da, sînt.

– Perfect. N-aş putea suporta să te văd ieşindu-ţi din mînă.

– Nici eu, domnule Ratliff.

– N-ai lăsa ca aşa ceva să se întîmple, nu-i aşa?

– Pentru nimic în lume, replică ea, înţepată.

El coborî vocea.

– În lumea ta, poate. O privi dezaprobator, apoi se îndreptă spre tatăl lui, să vadă cum se simţea.

Generalul Michael Ratliff stătea regeşte într-un fotoliu, în sufragerie. I se puseseră deja microfoanele, mascate cu grijă de Gil. Doar un microfon minuscul se vedea, prins de rever. Andy văzu mulţumită că toţi cei din echipă îl tratau cu mult respect.

Se aşeză la locul ei, pe canapea, lîngă fotoliul lui, permiţîndu-i lui Gil să-i prindă microfonul într-un loc discret. Cu coada ochiului, îl văzu pe Lyon urmărind cu atenţie mîinile lui Gil, îndreptate acum spre decolteul ei. Văzuse expresii mai blînde şi pe feţele unor despoţi.

– Încă puţină culoare în obraji, zise Jeff, impersonal, privind-o prin lentile. De ce n-ai profitat de soarele Texas-ului, Andy? Eşti foarte palidă.

– A plouat ieri, zise ea, absentă, în timp ce Warren urca scările, să-i aducă trusa de farduri. Ochii ei se îndreptară involuntar spre Lyon, şi pentru o clipă se priviră pe deasupra echipamentului care transformase o liniştită cameră de zi într-un platou de filmare. Îşi feri privirea, pentru că oglinda îi tremura, în timp ce-şi mai dădea cu roşu în obraji.

– Cade o umbră pe faţa generalului, spuse Jeff.

Warren aranjă draperiile.

– O.K., în regulă, toată lumea arată bine. Sîntem gata, Andy, spuse Jeff. Gil, microfoanele?

– Sunetul e bun.

– O.K. Andy?

– Sînt gata, răspunse ea, umezindu-şi uşor buzele.

– Îi dăm drumul.

Ea se poticni o dată în timpul prezentării de început, aşa că a trebuit s-o ia de la

capăt. Ceea ce făcuse de sute de ori pînă atunci i se părea deodată incredibil de dificil. De fapt, nu era deloc incredibil. Lyon. Dacă n-ar fi ştiut că era acolo, că-i asculta fiecare cuvînt, cîntărindu-l, urmărindu-i fiecare gest şi criticîndu-l, s-ar fi simţit în largul ei.

Michael Ratliff era un excelent partener de interviu. Îi răspundea pe larg la întrebări, aborda deschis fiecare subiect. Pentru primul tur, ea se limită la întrebări din trecutul generalului, despre copilăria şi educaţia lui, despre primii ani petrecuţi în armată.

– Nu v-aţi născut în Texas cu toate că aţi locuit doar aici de cînd v-aţi retras.

– Nu. M-am născut în Missouri, şi acolo am şi copilărit. Tata vindea gheaţă. Îi povesti cîteva întîmplări hazlii de-ale părinţilor şi unicului său frate, care murise demult, în anii '30.

– Cum se face că v-aţi stabilit aici?

– Păi, să-ţi spun, Andy. Nu era deloc impresionat de camera de luat vederi, şi discuta cu ea de parc-ar fi fost singuri. Faptul că ea nu mai lua în seamă camera, oda-

tă ce începea interviul, făcea că subiecţii ei să se simtă în largul lor.

Generalul Ratliff îi povesti despre cum venise prima oară acolo, în Texas, la vînătoare de elani. Se îndrăgostise pe loc de dealurile acoperite de calcar, de rîurile molcome şi de primăverile lungi, şi se hotărî să se stabilească acolo.

– Aţi vînat vreun elan?

El rîse.

– Nu. N-am fost niciodată un bun ţintaş. Îl puteţi întreba pe fiul meu, Lyon. Camarazii mei mă tachinau fără milă pe tema asta: spuneau că, dacă soldaţii aflaţi sub comanda mea ar fi tras la fel de bine ca şi generalul lor, n-am mai fi cîştigat niciodată războiul.

Cu această remarcă, Andy încheie prima parte a interviului.

– Grozav! spuse Jeff, oprind camera şi desprinzînd-o de pe trepied.

Lyon începu să împingă scaunul cu rotile prin încurcătura de cabluri şi reflectoare.

– Mai avem nevoie de dînsul cinci minute, Lyon, spuse Andy. Trebuie să fil-

măm din nou întrebările.

– Cum adică?

Ea îi explică că doar atunci cînd se sfîrşea interviul, operatorul putea să mişte camera şi s-o fixeze asupra ei. Ea avea să repete anumite întrebări, dar generalul nu trebuia să-i răspundă, ci să rămînă nemişcat. Apoi cele două segmente de bandă urmau să fie montate, mai întîi înfăţişînd-o pe Andy punînd întrebările, iar apoi pe general, răspunzînd.

– E un truc de care ne folosim ca să pară că am filmat cu mai multe camere. Trecerile sînt atît de line, încît publicul nici nu bagă de seamă.

Generalul asculta instrucţiunile date de Jeff, care ţinea camere de luat vederi pe umăr, şi o filma pe Andy, pe deasupra capului generalului.

– Te simţi bine, tată?

– Da, fiule. Nu m-am mai distrat demult atît de bine. Am mai dat interviuri, în timpul războiului, dar majoritatea erau la radio, ceea ce e cu totul altceva.

Andy era bucuroasă că se simţea bine, dar nici ei, nici lui Lyon, nu le plăcea

culoarea din obrajii generalului. Ea repetă cu repeziciune întrebările. Terminară în cîteva minute. Tony stinse reflectoarele.

– Eşti o adevărată profesionistă, scumpo, zise Jeff entuziasmat, strîngînd-o la piept şi sărutînd-o zgomotos pe obraz. Gil îl scăpase pe general de microfoane, iar acum i-l scotea pe-al ei, cu grijă, să nu-i agaţe rochia. Lyon părea preocupat de tatăl lui, dar nu-i scăpară efuziunile lui Jeff. O privi cu duritate.

Atenţi la sănătatea generalului, se abţineau cu toţii să fumeze. Ieşiră cu toţii afară, să fumeze cîte o ţigară.

Andy îngenunche în faţa scaunului generalului Ratliff. Îi privi cu atenţie faţa brăzdată de vîrstă.

– Mulţumesc. Aţi fost minunat.

– Mi-a făcut plăcere. Am crezut că te vei schimba radical sub lumina reflectoarelor, că vei deveni aspră, pretenţioasă. Ar fi trebuit să-mi dau seama că vei rămîne aceeaşi tînără lady plină de graţie.

Ea se ridică şi-l sărută pe obraz.

– Odihniţi-vă. Mîine o luăm de la capăt.

Din cauză că începuseră tîrziu, se făcuse aproape ora cinei cînd terminară de strîns aparatele. Ca mai toţi cei din meseria lui, Jeff se purta cu camera lui ca şi cu un copil. Reflectoarele lui Tony erau toate la loc sigur, în cutiile lor de metal. Microfoanele lui Gil erau învelite cu grijă.

Erau entuziasmaţi ca nişte puşti la ideea că vor dormi alături de nişte cowboy adevăraţi, aşa că se grăbiră spre baracă, să ia masa. Generalului i se servi mîncarea pe o tavă, în camera lui. Andy trebuia să facă faţă unei cine tăcute numai în compania lui Lyon.

– Eşti mulţumită de felul cum a decurs interviul? o întrebă el, după o tăcere lungă, apăsătoare.

– Da. Tatăl tău se comportă foarte natural în faţa camerei. De foarte multe ori mă văd obligată să le atrag atenţia invitaţilor mei că mie îmi vorbesc, şi nu camerei. Privirile le sînt atrase instinctiv, într-acolo. Dar tatăl tău n-a luat în seamă nici camera, nici reflectoarele. Este visul oricărui reporter.

– Echipa ta pare să-l fi plăcut.

Andy îşi dădu seama că era mai mult

o constatare decît o observaţie de suprafaţă.

– Lucrăm împreună de mulţi ani. Cîteodată mi se repartizează alţi tehnicieni. Nu sînt întotdeauna aceiaşi, dar ei sînt preferaţii mei. Sînt nişte adevăraţi profesionişti.

– Îm-hîm.

Ea trînti paharul pe masă. Cîteva picături de apă ţîşniră pe faţa albă de masă.

– Ce înseamnă asta?

– Ce? întrebă el, nevinovat.

– Acest „îm-hîm", atît de plin de semnificaţii.

– Nimic, zise el. Părea atît de sincer, că ei îi venea să ţipe. Dacă ţi s-a părut că îm-hîm-ul meu insinua ceva, este din cauza conştiinţei tale încărcate.

– N-am deloc conştiinţa încărcată!

– Atunci de ce ţipi? o întrebă cu o seninătate care o înfurie.

– Spune-i lui Gracie că sar peste desert, zise Andy, ridicîndu-se de la masă.

Cînd ajunse la uşă, îl auzi:

– Vise plăcute, Andy.

Faptul că repeta batjocoritor cuvintele

pe care ea i le spusese lui Les o făcu să izbucnească. Se întoarse pe călcîie.

– Du-te dracului, Lyon, zise cu o voce mieroasă.

Apoi ieşi ca o furtună.

A doua zi trecu lin, cu numai cîteva incidente minore, pe care le-au depăşit imediat. Echipa suferea de mahmureală, din cauza sticlelor de bere Lone Star, dar pe Andy n-o interesa. Nu-şi făcea griji din cauza asta. Îi mai văzuse şi altădată făcînd treabă bună, după o noapte nedormită.

Generalul Ratliff era la fel de relaxat şi de vorbăreţ ca şi cu o zi înainte. De data aceasta filmau în seră, acolo unde-l văzuse pentru prima oară. Jeff folosea lumina naturală, cerîndu-i lui Tony să-l mai ajute numai cînd era absolut necesar. Lăsase chiar să funcţioneze ventilatorul de deasupra capetelor lor, care-i răvăşea părul lui Andy şi făcea ca plantele din spatele generalului să tremure uşor.

Erau de-abia la jumătatea dimineţii

cînd Jeff opri camera.

– Tii, a mers ca pe roate. Păcat că porţiunea asta n-a fost ceva mai lungă. Vă descurcaţi bine, amîndoi.

– Sînt gata să continui, dacă vrei, Andy, spuse generalul, surprinzînd-o.

– N-aş vrea să vă obosiţi.

– Tată, ar fi mai bine să te opreşti.

– Mă simt bine, Lyon. Cu adevărat, spuse bătrînul, întorcîndu-se în scaun ca să-i vorbească fiului său. Să continuăm.

– Jeff? întrebă Andy.

– Sînt gata. Îmi place tare mult decorul ăsta.

Au continuat să filmeze, şi au terminat chiar înainte de prînz.

Lyon îşi însoţi tatăl în dormitor, pentru a lua masa acolo, împreună. Gracie îi servi pe Andy şi pe băieţi în sufragerie. Terminaseră de mîncat şi acum îşi beau ceaiul cu gheaţă, discutînd programul de a doua zi şi benzile filmate deja.

– E mai lucid decît credeam, zise Jeff. Cînd Les mi-a spus că bătrînul are nouăzeci de ani, m-am gîndit: Doamne, dacă adoarme sau mai ştiu eu ce?

– Nu e deloc senil, Jeff, spuse Andy

repede.

– Ei, nu te supăra, Andy. N-am vrut să fiu rău.

– Nu mă aşteptam să aibă atîta simţ al umorului, spuse Gil, diplomatic. Ca de exemplu ieri, faptul că nu e bun ţintaş.

– Aici e mai cald ca-n iad, mormăi Tony. Nimeni nu-l luă în seamă.

– Mă întreb oare ce-o avea totuşi de ascuns bătrînul, zise Jeff, fără nici o legătură.

Cuvintele lui avură efectul unei bombe, după impactul avut asupra lui Andy.

– Ce vrei să spui? zise ea, întorcîndu-se brusc spre el. Ce te face să crezi că ascunde ceva?

Jeff ridică din umeri.

– Les mi-a spus că nu vrea să discute despre război, că are mai mult ca sigur un secret pe care n-ar vrea să-l destăinuiască.

– Les e nebun. Nu ştiu de unde-i vin ideile astea.

– De obicei se dovedeşte c-a avut dreptate, spuse Jeff.

– Nu şi de data asta.

– Eşti sigură? Les spunea că o să te

dai pe lîngă fiu-său, că o să încerci să-i smulgi anumite informaţii. Cum merge? Ai reuşit ceva?

Un sunet de undeva din spatele lor le atrase atenţia. Lyon stătea în cadrul uşii. O privea furios pe Andy, cu mîinile încleştate pe borurile pălăriei de pai.

– Voiam să vă spun că puteţi folosi piscina, zise el. Părea să rostească cu greu cuvintele. Găsiţi prosoape şi costume de baie în cabină. Îşi puse pălăria pe cap şi şi-o îndesă pe frunte, scutind-o astfel pe Andy de acea privire acuzatoare. Zgomotul cizmelor răsunînd pe gresie i se păru lui Andy mai dureros decît nişte lovituri de pumnal.

Tony fluieră printre dinţi.

Gil se foi stînjenit pe scaun, uitîndu-se fix în farfuria goală.

Warren îşi drese glasul.

Jeff rîse.

– Ei, ei, ei. Se pare că l-am cam supărat pe cowboy.

– Taci, Jeff, se răsti Andy.

– Ia te uită! Ce e între voi doi?

Linişteşte-te, Andy. Să nu cumva să plîngi în faţa lor. Nu te mai gîndi la ura

care se citea pe faţa lui Lyon. Nu te mai gîndi la acele săruturi, date de un bărbat care n-are pentru tine decît dispreţ. Nu te mai gîndi!

– Mie mi s-a părut destul de prietenos, zise Gil, prefăcîndu-se că nu observase că Andy nu răspunsese la întrebarea lui Jeff. Dar am senzaţia că se poartă cîteodată ca şi cum nu i-ar conveni că sîntem aici.

– S-a împotrivit ideii chiar de la început, dar şi-a mai revenit, după cum vedeţi. Sorbi din ceai, încercînd să pară cît mai nonşalantă.

– Ai aflat ceva de la el?

– Nu. Şi nici n-am încercat să mă dau pe lîngă el. Jeff a depăşit măsura de data asta.

Pentru a doua oară în doar cîteva ore, se ridică de la masă, cuprinsă de o stare de agitaţie.

– De ce nu mergeţi să înotaţi? Vin şi eu, peste vreo oră, după ce-mi voi fi recitit notiţele pentru mîine. Warren, ai instalat monitorul, ca să pot urmări benzile?

– Da, Andy. L-am instalat în camera de zi.

– Mulţumesc. Ne vedem mai tîrziu.

În loc să-şi citească însemnările, Andy căzu pe gînduri. De afară se auzeau rîsete şi clipocitul apei, dar nu era deloc tentată să li se alăture băieţilor.

Lyon îl auzise pe Jeff. Acum n-o să mai creadă nici în ruptul capului că clipele lor de intimitate erau altceva decît un complot menit să-l facă să vorbească despre tatăl lui. Nu avusese niciodată încredere în ea. Spusele lui Jeff nu aveau decît să-i confirme că ea era o carieristă, o prefăcută căreia nu-i păsa pe cine rănea, atîta timp cît avea un interviu asigurat.

Zăcea pe pat, cu mîinile la ochi, cînd Gracie îi bătu la uşă şi spuse:

– Andy, la telefon e un domn Trapper. Să-ţi fac legătura la aparatul din hol?

Nu.

– Da. Vin imediat.

– Perfect. O să închid cînd aud că ai ridicat receptorul.

– Mulţumesc, Gracie. Se ridică anevoie din pat, încercînd să iasă din starea de

letargie care amenința s-o țină prizonieră. Picioarele îi tremurau cînd ieși pe hol și ridică receptorul. Bună, Les. O auzi pe Gracie închizînd.

– Bună, păpușo. Cum merg lucrurile?

– Bine.

– Băieții au sosit fără probleme?

– Da, au ajuns ieri dimineață, foarte devreme. Prea devreme. Nu puteau să sosească o oră mai tîrziu? Atunci poate că Lyon...

– Cum merge înregistrarea?

– Bine. Am tras deja trei ședințe. Generalul e minunat.

– Aveți vreo problemă cu echipamentul?

– Nu. Ieri am avut probleme cu un cablu întrerupt, dar Gil s-a dus la San Antonio și a cumpărat altul. Totul e în regulă acum.

Urmă o pauză, în care Les analiză tot ce auzise. Andy se întrebă unde era Lyon, ce făcea.

– Andy, draga mea, știi că sînt al naibii de nervos cînd totul e „bine".

– Nu știu ce vrei să spui. Știa foarte exact. De obicei, ea sporovăia încîntată, îi

povestea ce făcuse, spumega de furie din cauza vremii care nu ţinuse cu ei, ori a unei defecţiuni tehnice, sau rîdeau împreună de ce păţise vreunul din băieţii din echipă. Dar nu era niciodată apatică.

– Îmi place ca din cînd în cînd să se mai întîmple şi mici dezastre. Mă înţelegi? Pari să ai nevoie de o doză zdravănă de Geritol, de lapte cu magneziu sau de Midol. Cînd lucrurile merg „bine", mă sperii. Ce naiba se întîmplă acolo?

Dintr-o dată nu mai era „Domnul Drăgălăşenie". Ochelarii îi aterizaseră probabil în celălalt capăt al biroului. Îşi trecea o mînă prin claia de păr roşu. În mod normal, ea ar fi stat pe scaunul din faţa lui. Faptul că era la mii de kilometri depărtare îşi avea avantajele lui.

– Calmează-te, Les. Nu se întîmplă nimic, cu excepţia interviului. Şi totul decurge foarte bine. Băieţii sînt şi ei impresionaţi de agerimea generalului. Iar dacă pe mine mă deranjează ceva, atunci asta este căldura. Mă vlăguieşte pur şi simplu.

– Ce-i cu Lyon?

Palmele îi transpiraseră.

– Ce-i cu el?

– Ai aflat ceva?

Andy oftă, exasperată, sperînd că, dacă părea plictisită, el n-avea să-i sesizeze tremurul din voce.

– Les. Îţi spun pentru a suta oară, nu e nimic de aflat.

– I-am văzut fotografia.

– A cui?

– A lui Lyon Ratliff. Pe cînd lupta în Vietnam. E tip bine.

– N-am observat.

– Dac-aş fi fost femeie, eu aş fi observat.

– Ei bine, după cum îmi aminteşti adesea, tu eşti un bărbat foarte viril, aşa că părerea ta nu contează. Şi acum, Les, dacă nu mai e altceva, mă cheamă băieţii. Nu era adevărat, dar trebuia să scape. Sînt cu toţii în piscină.

– Doar nu au venit acolo în vacanţă. N-au altceva mai bun de făcut?

– Au terminat pe ziua de azi.

– O.K., mormăi el. Andy, nu i-ai ascunde nimic bătrînului Les, nu-i aşa?

Ea rîse, căutînd înfriguratā ceva inteligent de spus.

– Bineînţeles că nu. Cred că eşti pur şi

simplu dezamăgit că noi ne distrăm atît de bine aici. Rîse iar, dar sunetul i se păru chiar şi ei nesincer. Te sun mîine, O.K.?

– O.K. La revedere, draga mea. Te iubesc.

Legătura se întrerupse.

Ştiind că Les avea să sune din nou, să vorbească cu unul din băieţi, ca s-o verifice, îşi dădu seama că n-ar fi fost o idee bună să se reîntoarcă în cameră. Cu toate că ar fi vrut să rămînă singură, se îndreptă spre piscină. Se aşeză la umbră, sub o umbrelă imensă. În minutele care urmară, dădu prosoape, unse cu cremă zone care erau greu de atins, şi dădu sfaturi de care nu era nevoie, privind tehnica de scufundare.

Mai tîrziu, după-amiază, Gracie le aduse margarita cu gheaţă şi un platou cu nacho. Şiroind de apă, Jeff o luă în braţe şi o sărută pe obraz. Andy nu-l mai văzuse roşind pînă atunci, dar aşa se întîmplă, cînd, întorcîndu-se cu spatele la ea, Gracie îi dădu o palmă sonoră peste fund.

Lyon trecu pe lîngă ei, în jeep-ul său. Coborî şi veni pe marginea piscinei.

– Cum e apa?

– Minunată, îi strigă Jeff. Haide, vino

şi tu.

– Îmi pare rău, dar am o întîlnire.

Andy îşi ţinea ochii în cartea pe care o adusese cu ea, dar cuvintele îi fugeau prin faţa ochilor. Simţi o greutate în piept.

– Gracie mi-a spus că o să vă servească cu mîncare mexicană, aici, pe patio. Poftă bună. Ne vedem mîine dimineaţă.

Îi spuseră cu toţii la revedere, inclusiv Andy. Gîndindu-se să-i arate că nu-i păsa că el avea o întîlnire, ea îl privi atent prin lentilele ochelarilor de soare.

– Distracţie plăcută! îi strigă veselă.

– Mulţumesc, o să am grijă de asta, zise el, zîmbind ironic, ca şi cum nu voia să lase nici un dubiu cu privire la intenţiile lui. Apoi se întoarse cu spatele la ea.

Durerea din piept era atît de intensă, încît nu mai putea respira. Îşi recăpătă ritmul respiraţiei abia după ce nu-i mai auzi paşii.

Preparatele lui Gracie, enchilada, taco şi guacamode, erau delicioase, dar Andy abia dacă le gustă. După ce terminară de mîncat, băieţii îi spuseră noapte bună şi se îndreptară grăbiţi spre baracă, unde era programată o partidă de poker. Andy rătăci

prin casă, după ce Gracie refuză s-o lase să ajute la bucătărie. Generalul se culcase demult. Încercă să nu se mai gîndească la Lyon, la ce făcea sau cu cine era.

Ieşea oare adesea? Cu cineva anume? Dăduse cuiva telefon şi aranjase o întîlnire pentru seara aceea? Oare femeile erau de acord să se întîlnească cu el, chiar dacă nu erau anunţate din timp? Da. Ea ar fi fost. De ce n-o invitase pe ea?

Răspunsul era dureros de simplu: într-un mod foarte clar, el îi arătase dispreţul lui. Tandreţea cu care o sărutase în dimineaţa aceea, în dormitorul lui, nu avea să se mai repete. Cînd îşi amintise cine era, şi ce căuta ea acolo, el fusese plin de dezgust şi amărăciune. Dacă voia să creadă doar lucruri rele despre ea, nu avea decît. Ea n-avea cum să-i demonstreze că se înşela. Nici măcar nu mai avea energia de a încerca.

Pe la ora unsprezece, după ce-şi umpluse orele lungi şi singuratice cu visuri imposibil de realizat, Andy urcă treptele spre camera ei.

La ora douăsprezece era încă trează. Se hotărî să coboare la piscină, sperînd că

înotul o va obosi, şi îi va fi mai uşor să adoarmă.

Îmbrăcată cu costumul sexy de baie, la fel de provocator ca şi silueta ei, coborî şi ieşi pe uşa din spate. Peste tot era întuneric, şi se hotărî să nu aprindă luminile.

Apa îi mîngîia gleznele şi şoldurile. Străbătu o dată piscina, ţinîndu-şi capul sub apă. Cînd ieşi la suprafaţă, să respire, se sprijini de plăcile de mozaiç.

Abia atunci îl văzu pe Lyon, iar inima ei, care îi bătea şi aşa repede, îşi acceleră ritmul. El stătea în capătul celălalt al piscinei. Îşi aruncă haina, pe care o ţinuse pe umeri, pe un scaun. Începu să-şi desfacă cravata şi să-şi descheie cămaşa.

– Ce faci? îl întrebă ea, respirînd întretăiat.

7

– Tu ce crezi? Îşi trăgea cămaşa din pantaloni. Îşi aruncă pantofii cît-colo, şi-şi dădu jos ciorapii. Urmă apoi cureaua, care se alătură rapid celorlalte lucruri. Dar n-o părăsi din ochi nici o clipă. Chiar şi în întuneric, ea îi simţea ochii arzînd-o.

Îşi desfăcu şliţul şi-şi dădu jos pantalonii. Andy, care-l privea uimită, îşi auzi gîfîielile întretăiate.

El îşi puse pantalonii pe spătarul scau-

nului. Degetele i se strecurară înlăuntrul chilotului.

– N-am de gînd să ţip, să ştii, zise ea. Ştia că întreaga scenă fusese plănuită dinainte, şi că făcea toate astea doar ca s-o enerveze. Am mai văzut bărbaţi goi.

El îi spuse netulburat:

– Şi pe mine m-ai mai văzut gol. Şi ţi-a plăcut. Cred că-ţi va plăcea şi a doua oară. Făcu întocmai.

Era adevărat. O a doua privire a fost mai surprinzătoare decît prima. Umerii lui largi se îngustau doar puţin, spre piept, iar trunchiul suplu se continua cu pulpe bine formate. Picioarele acoperite cu acelaşi păr întunecat de pe piept, erau drepte şi puternice, cu muşchi care atingeau perfecţiunea, datorită exerciţiilor fizice constante.

El plonjă în apă şi înotă pînă la ea. Ieşi la suprafaţă cînd ajunse la numai cîţiva centimetri de Andy. Părul negru, ud, i se lipise de cap.

Era atît de periculos de sexy, încît Andy se simţi tentată să dea înapoi. Îşi îndoi un genunchi, cu intenţia de a-şi lua elan şi de a trece pe lîngă el. Dar el îşi puse braţele în jurul ei, şi o ţinu pe loc.

– Oh, nu, domnişoară Malone. O să avem o mică discuţie.

– Te-ai întors foarte repede. Partenera ta nu te-a invitat la o cafea, la ea acasă? întrebă ea ironică.

– Ba da.

– Oh, bineînţeles.

– Dar am refuzat-o.

– Ce păcat!

– Nu chiar, mormăi el. Îşi lipi picioarele de ale ei. Ea le simţi mîngîierea. M-am gîndit că n-are rost să mă obosesc prea tare, de vreme ce am chiar sub acoperişul meu o persoană în stare să facă orice, cu condiţia ca cercetările ei să progreseze.

Vorbise încet, rar, dar ochii îi străluceau. Lui Andy Malone nu-i mai fusese frică de prea multe ori pînă atunci. Fusese întotdeauna foarte stăpînă pe ea însăşi. Prevăzătoare, da. Dar nu fricoasă. Acum, însă, cu trupul arzător al lui Lyon lipit de al ei, i se făcu frică.

– Te înşeli. N-am de gînd să fac chiar orice.

El rîse.

– Oh, ba da. Ochii lui coborîră pe sînii ei care se conturau, voluptuoşi sub cos-

tumul de baie. Ai fluturat toate aceste zile drapelul roşu în faţa taurului. A venit vremea să-l înfrunţi. Înainte ca ea să-l poată opri, el îşi strecurase mîna sub costumul ei, şi-i cuprinsese unul din sîni.

– Lyon, nu, strigă ea.

– Ba da. Gura lui puse sălbatic stăpînire pe gura ei. Andy încercă să se elibereze, dar mîna lui, încleştată în părul ei, o împiedică. Spre deosebire de dimineaţa aceea din camera ei, cînd atingerile lui fuseseră aproape adoratoare, de data aceasta n-o mai mîngîia la fel.

Trupul lui ocupă şi spaţiul infim care-i mai despărţea, şi o lipi de marginea piscinei. O obligă să-şi desfacă picioarele.

– Vom face chiar mai mult decît atît, domnişoară Malone. Voiai să-mi afli toate secretele întunecate, nu-i aşa? Nu merită mai mult decît un sărut nevinovat? Hm?

O sărută şi mai apăsat. Îşi desprinse mîna din părul ei, pentru a şi-o trece peste spatele ei. Andy îi simţi pielea netedă, stomacul plat. Iar în josul abdomenului – oh, Doamne! o apăsare insistentă, care-l proclama pe el bărbat şi pe ea femeie.

În ciuda violenţei îmbrăţişării, în ciuda

furiei lui şi a spiritului ei rănit, Andy se simţi brusc cuprinsă de dorinţă. Se luptă cu ea, se autoînvinovăţii, şi-l învinovăţi şi pe el, pentru că-i făcea asta. Dar cu cît mintea ei se îndîrjea, cu atît trupul îi devenea tot mai moale, mai maleabil.

El îşi ridică privirea văzînd-o că încetase să mai lupte. În acele momente lungi în care o studia, îi puse un milion de întrebări tăcute, la care ea răspunse cu sinceritate; lacrimi curgeau din ochii ei de aur. El îşi puse mîinile pe marginile piscinei şi o lăsă să scape, dacă ar fi vrut.

Dar ea nu o făcu. Îşi concentrase toată atenţia asupra lui. Uşor, el îşi aplecă faţa spre ea şi o sărută. Nu mai exista nici urmă de brutalitate. De această dată o cucerea nu cu forţă, ci cu fineţe, limba lui fiind un instrument de plăcere, care-i stîrnea foc în tot trupul.

Ridică mîinile, ca un orb care vrea să atingă conturul feţei celuilalt. El închise ochii, dînd voie degetelor ei să rătăcească, să exploreze, să examineze... să iubească.

Ea îi urmări conturul sprîncenelor, al nasului, curba senzuală a gurii. Lyon întredeschise buzele şi-i prinse unul din degete,

umezindu-i-l cu limba. Andy îşi ţinu respiraţia simţindu-i limba de-a lungul degetului ei, atingîndu-i pielea sensibilă. Scoase un ţipăt scurt, iar corpul i se arcui spre al lui, într-un gest reflex. El deschise ochii.

O săruta din nou cu foame dar şi cu tandreţe. Mîinile lui îi găsiră din nou sînii, acum dezgoliţi, cu sfîrcurile întărite. Degetele lui mîngîietoare le răsplătiră răspunsul. Uşor, uşor.

Andy nu protestă cînd mîna lui se strecură sub bikini-ul ei, şi-l trase în jos. El îşi lipi trupul gol de al ei, apoi ieşi din piscină şi, întinzîndu-i mîna, o ajută să iasă şi ea. Şiroind, se îndreptară amîndoi spre cabina cufundată în întuneric. Nu-şi vorbiră deloc. N-ar fi vrut să trezească pe cineva. Şi asta nu pentru că le-ar fi fost jenă de ceea ce avea să se întîmple, ci pentru că era prea intim, prea preţios ca să fie împărtăşit cu altcineva.

În întuneric, el găsi cîteva prosoape mari într-un dulap. Scoase unul şi-l întinse repede pe jos. Ea se apropie de el. Luînd-o de mînă, Lyon o trase lîngă el. În lumina lunii el îi mîngîie sînii plini, apoi îşi coborî degetele mai jos.

– Operaţie de apendicită? întrebă el, conturîndu-i cu vîrful degetelor cicatricea minusculă de pe abdomen.

– Da.

O întoarse pe o parte şi o muşcă cu blîndeţe de talie. Întorcînd-o din nou, îi sărută adîncitura şirei spinării, lăsîndu-i urme umede pe piele.

– Lyon, şopti ea.

Lyon o întoarse din nou cu faţa spre el şi îi sărută unul din sîni, pe care mai rămăseseră cîţiva stropi de apă.

Îşi ridică privirea şi îi zîmbi.

– N-am crezut niciodată că clorul poate avea un gust atît de dulce.

Ea rîse încet şi îi răvăşi părul, care începuse să se usuce. El continua să o sărute pe abdomen, spre coapse. Lipsa oricăror restricţii era un sentiment nou pentru ea. Robert o văzuse şi el goală, bineînţeles, dar nu-şi amintea să-l fi văzut astfel, admirîndu-i goliciunea, adorîndu-i-o. N-o mîngîiase niciodată, n-o sărutase, aşa cum o făcea Lyon. Dar, probabil, că nici ea n-ar fi văzut cu aceeaşi ochi acest gen de intimitate.

Atunci de ce îi dădea voie să-i facă

toate astea? De ce inima îi bătea cu atîta putere, mîndră de corpul ei? Cînd el o trăsese aproape, îndemnînd-o să se lipească de el, ea nu se împotrivise. Fusese un gest natural.

– Te-am privit cum înotai, spuse el, mîngîind-o cu gesturi leneşe pe spate.

– Nu te-am văzut. Mîinile ei se roteau uşor pe pieptul lui.

– Nici nu trebuia. Lobul urechii ei fu luat prizonier de dinţii lui, şi apoi atinşi de limba lui jucăuşă. Am rămas undeva în umbră cînd te-am văzut ieşind. Printre altele o complimentă el, continuîndu-şi mîngîierile ameţitoare – înoţi foarte bine.

– Mulţumesc.

O sărută din nou. Gura lui era fierbinte şi dornică. Gemu.

– Oh, Doamne, Andy. Îşi ridică buzele doar puţin, cît să-i atingă colţurile gurii, necăjindu-le.

Nevrînd să risipească dorinţa năvalnică, ea îşi dorea să înlăture orice barieră dintre ei, să elimine orice neînţelegere.

– Lyon... oh... ce faci? Mă... atingi...

– Eşti atît de dulce, murmură el aproape de gîtul ei.

Mîngîierile lui uşoare o făceau să cunoască o senzualitate de care nu fusese conştientă pînă atunci. Lăsînd deoparte orice inhibiţie ea se mişcă, ieşind în întîmpinarea mîinii lui.

– Lyon, te rog... Aşteaptă. Vreau să-ţi explic... Ah, Lyon.

– Mai tîrziu, Andy. Poate să mai aştepte. Buzele lui îi necăjiră sfîrcurile, pînă ce ea uită de orice gînd logic şi se lăsă în voia simţurilor. Aşa, lasă-te cuprinsă de dorinţă, îi şopti el pătimaş la ureche, trăgînd-o deasupra lui.

Era condusă de instincte, chiar dacă îi plăceau comenzile blînde ale lui Lyon. Robert fusese un amant rapid şi tăcut. Pentru un moment, Andy se simţi cuprinsă de panică, temîndu-se că-l va dezamăgi pe Lyon, aşa cum îl dezamăgise şi pe Robert. Avusese nenumărate discuţii cu experţi în sexualitate, cărora le luase interviuri, dar nimic din ce aflase nu putuse aplica în ceea ce o privea. Nu reuşea să pună în practică nimic din tot ce discuta atît de deschis, de candid. Poate că nu era pe deplin femeie. Probabil că nu putea...

Dar cînd simţi că Lyon o pătrunde

toate grijile îi dispărură din minte, lăsîndu-i numai bucuria de a-l simţi înlăuntrul ei.

– Andy, gemu el, eşti atît de frumoasă.

Trupul lui rămase complet nemişcat o clipă, apoi îşi ridică faţa ca s-o privească. Sprijinindu-se în cot, îşi strecură cealaltă mînă între cele două trupuri, căutîndu-i sînii. Începu să se mişte. El o atingea într-un fel în care ea nu mai fusese atinsă pînă atunci. Nu numai fizic, ci şi spiritual. I se abandonă întru totul.

Ştiuse. În ciuda întîlnirilor lor care nu promiteau nimic bun, în ciuda neîncrederii, sarcasmului şi furiei lui, îl iubea. Dacă n-ar fi fost aşa, ea ar fi fost în stare să-i ignore insultele. Nu i-ar fi luat în seamă ameninţările şi şi-ar fi văzut liniştită de interviu. Dar pentru că-l iubea, insultele lui fuseseră ca nişte răni mortale. Doar ameninţările nu-şi găsiseră ecou pentru că ea nu i-ar fi făcut nici un rău. Ar fi fost ca şi cum şi-ar fi făcut rău singură.

N-ar fi fost acum, aici, luînd parte la acest ritual sacru al iubirii, dacă nu l-ar fi iubit. Les o întrebase adesea pentru cine se păstra. Acum, ştia. Nu-i lipsiseră ocaziile, de la moartea lui Robert. Dar ea îşi dorise

să iubească, iar acum îl iubea pe Lyon Ratliff.

Definindu-şi toate aceste emoţii, care o copleşeau ori de cîte ori îl vedea şi o dureau atunci cînd îşi spuneau vorbe grele, ea se arcui în întîmpinarea lui.

– Da, da, draga mea. Şoaptele lui erau ca nişte adieri uşoare. Ea îl strînse şi mai tare în braţe. Andy, Andy, da... da. Ridică-te... Oh, Doamne, e atît de bine.

O furtună de senzaţii o învălui. Nu mai cunoscuse pînă atunci o asemenea împlinire.

Cîteva minute mai tîrziu, rămăseseră tot îmbrăţişaţi, şi respirau la unison. El spuse din nou:

– Andy...?

De data aceasta, ea a fost în stare să-i răspundă:

– Da, Lyon, da.

– Mulţumită?

– Da, spuse ea simplu, smulgîndu-i bikinii din mîini. Sutienul îl găsiseră repede,

lîngă piscină. Acum o să dorm mult mai bine.

– Eu n-aş pune pariu, mormăi el, lipind-o de pieptul său.

– Pe ce să nu pun pariu? îl întrebă ea provocatoare, mîngîindu-l pe spate.

– Nu cred că ai să dormi. O sărută cu zgomot, apoi o împinse uşor. Du-te înăuntru. O să îngheţi. Se înfăşuraseră în cîte un prosop, iar acum se strecurau fără să facă zgomot prin casa întunecată, sus, pe scări. Lyon ţinea într-o mînă hainele, iar cu cealaltă o prinsese pe după umeri.

Ea ezită în faţa uşii dormitorului ei, dar el o împinse uşor, mai departe, spre camera lui. Închise uşa în urma lor, se apropie de pat şi aprinse veioza.

– În sfîrşit, acum pot să te văd în lumină.

Se apropie de ea şi-i desprinse prosopul înnodat în dreptul sînilor. Andy îi prinse încheieturile.

– Aşteaptă, Lyon. Te rog.

Acum, că ştia că-l iubea, o îngrijora mai mult ca niciodată faptul că el nu avea încredere în ea. N-ar fi putut suporta ca el să creadă că ea s-ar fi lăsat cucerită pentru

un alt motiv, şi nu pentru că îl iubea. Nu-i venea să creadă că el ar fi putut să gîndească aşa ceva. Nu, după ce făcuseră dragoste atît de înfocat, cu doar o jumătate de oră în urmă. Dar trebuia să fie sigură.

– De ce? întrebă el încet.

– Pentru că vreau să-ţi vorbesc. Suspiciunea care i se citi imediat în ochi îi confirmă faptul că o suspecta încă. Luîndu-l de mînă îl conduse spre pat. Se aşezară. În timp ce-şi prindea la loc prosopul, ea spuse: Greşeşti.

– În legătură cu ce? Se sprijini de tăblia patului.

– Cu ce crezi despre mine. Ştiu că l-ai auzit pe Jeff mai devreme.

– Adică chestia cu a te da pe lîngă mine, ca să-mi smulgi cine ştie ce informaţii?

– Da. Nu e cazul.

– Les nu ţi-a cerut să faci asta?

Ea înghiţi în sec şi se uită la el, apoi îşi feri privirea.

– Ba da. Dar nu-l ascult chiar întotdeauna. N-o mai fac atît de des cum o făceam odată, adăugă ea mai mult pentru sine.

Acum se uita în ochii lui Lyon.

– Nu m-am prostituat niciodată pentru un subiect. Am o impresie prea bună despre mine ca să fac asta. Am fost crescută în spiritul respectului faţă de trupul meu. Nu l-aş considera niciodată un lucru de care să te foloseşti. N-am fost niciodată atît de disperată încît s-o fac. Sînt un bun profesionist. Anumiţi oameni ezită să-şi descarce sufletul în faţa camerelor, dar, de obicei, eu reuşesc să-i conving s-o facă, fără să-i oblig în vreun fel. Îmi fac bine meseria. Sînt ambiţioasă, cu toate că acum... n-are importanţă. E adevărat că îmi place să realizez interviuri pe care nimeni altul nu le-ar reuşi, dar nu am acel instinct criminal de care este condus Les. Din cîte ştiu eu, n-am făcut rău la nimeni, şi n-am abuzat niciodată de privilegiul confidenţialităţii.

Rămase nemişcată, aşteptînd. Înainte ca ea să-şi fi terminat monologul, el se ridicase şi începuse să se plimbe prin cameră. Acum se opri şi se aşeză din nou.

– Trebuie să recunoşti că dovezile sînt destul de incriminatorii. Iar la scurt timp după conversaţia ta cu Les m-ai provocat din nou.

– Ştiu. Dar asta nu are nici o legătură cu Les. Singura dată cînd m-am gîndit la el, în timp ce eram cu tine, a fost atunci cînd m-ai întrebat cine este. Pînă atunci n-o făcusem niciodată. Îl privi cu ochi mari, sinceri. Lyon, chiar crezi că aş putea să mă folosesc de ceea ce s-a întîmplat între noi? Crezi că nu a însemnat nimic pentru mine?

Ochii îi jucau în lacrimi.

– Ştiu că nu mai ai încredere în femei, după tot ce ţi-a făcut Jerri, dar nu mă condamna pe nedrept. E adevărat că am recurs la un truc copilăresc ca să pătrund în această casă. Recunosc. Dar nu m-am jucat cu tine.

O lacrimă îi alunecă pe obraz. El i-o şterse cu vîrful degetului şi şi-o duse la buze.

– Acum vrei să-ţi scoţi prosopul?

Ea scoase un strigăt de uşurare, încă oscilînd între lacrimi şi rîs, şi se lipi de el. Reuşiră să scape de prosoape şi de cuvertura de pe pat, şi se strecurară printre cearceafuri, fără să se întrerupă din sărutat.

Braţele lui puternice o înlănţuiră. S-au rostogolit prin pat cu buzele şi trupurile lipite.

Cînd, într-un final, s-au desprins unul de celălalt, el se mulţumi să fie docil, s-o lase pe ea pe post de agresor. Gura ei îi lăsa sărutări fierbinţi pe gît, coborînd apoi pe trupul lui, pe piept.

– Andy, gemu el şi o ridică deasupra lui. O sărută lacom pe sîni, croindu-şi drum mai sus, spre gură. Faci din mine un monstru, Andy Malone. Un monstru înnebunit după sex.

– Şi ce face un monstru ca tine?

– Seduce femeile frumoase. Mîinile lui rătăceau pe şoldurile ei.

– Sînt frumoasă?

– Da.

– Bine şi atunci?

Au dormit puţin, căzînd într-un somn fără vise. Lyon o trezi atunci cînd un arc de lumină pătrunse în dormitor.

– Ar trebui să te întorci în camera ta. Trebuie să păstrăm aparenţele.

– Nu vreau, zise ea, lipindu-şi sînii de pieptul lui.

El gemu.

– Andy, nu-mi face asta.

Ea chicoti şi se luptă să-şi elibereze picioarele din strînsoarea lui. Sări din pat, dar nu suficient de repede ca să evite o palmă peste fund.

– Ne vedem la micul dejun, nu-i aşa? îl întrebă ea, înfăşurîndu-se în prosop şi înşfăcîndu-şi bikinii.

– Dacă o să mai fiu în stare să merg.

Andy îi făcu cu ochiul şi-i trimise un sărut. Străbătu grăbită holul şi intră în camera ei.

Se aranjă cu deosebită atenţie. Făcu o baie cu apă parfumată şi-şi aranjă părul altfel decît pînă atunci. Avea să se îmbrace mai tîrziu pentru interviu. Pentru micul dejun îşi puse o rochie de bumbac imprimată.

Se simţea pe deplin feminină în dimineaţa aceasta, şi voia ca toată lumea să o ştie.

Fredona un cîntecel vesel cînd ieşi şi dădu nas în nas cu Lyon. El o cuprinse pe după talie şi o sărută, atît de apăsat încît i se tăie respiraţia.

– Te pregăteai să iei micul dejun? îl întrebă ea, cînd reuşi să se desprindă din

îmbrăţişare.

– Aş putea fi convins să-l ratez.

– Eu n-aş face una ca asta. Mor de foame.

Coborîră scările ţinîndu-se de după mijloc. Cînd ajunseră pe la mijlocul scărilor, văzură că Gracie stătea de vorbă cu cineva, la uşă. Lui Andy i se tăiară picioarele. Cuprinsă de panică, îşi duse mîna la gît.

Nu-l vedea pe interlocutorul lui Gracie, dar îi zărise creştetul capului. O singură persoană putea avea acel păr roşu.

Les Trapper.

8

Se desprinse de Lyon şi se sprijini de balustradă. Dacă Les afla despre ea şi Lyon, suspiciunile lui aveau să crească. Ar fi tras concluzia că nu mai putea fi obiectivă. Şi odată ce ajungea la o concluzie, era foarte greu de convins de contrariul.

Nu avea nici un drept asupra vieţii ei. Era liberă să iubească pe cine voia, dar faptul că fusese cu Lyon cu o noapte înainte îi punea la îndoială credibilitatea. Tre-

buia să joace rolul unei bune profesioniste, pentru ca Les să nu bănuiască nimic. N-avea timp să-i explice acum lui Lyon. El avea să înţeleagă, cu siguranţă.

Se smulse de lîngă Lyon şi coborî ultimele trepte în fugă.

– Les! strigă ea.

El se strecură pe după umărul lui Gracie şi îi ieşi în întîmpinare. Andy se aruncă în braţele lui. El o sărută pe buze. Oare va simţi gustul lăsat de buzele lui Lyon? se gîndi ea, cuprinsă de panică.

– Andy, draga mea, ce dor mi-a fost de tine! exclamă el, strîngînd-o mai tare în braţe.

– Şi mie mi-a fost dor de tine. Minţea atît de des în ultima vreme. Încercînd să nu-i stîrnească suspiciunea, se desprinse din braţele lui. Ce cauţi aici? Şi încă atît de devreme.

– Am ajuns azi-noapte la San Antonio. Am plecat de acolo dis-de-dimineaţă, cu maşina.

– Cred că aveţi cu toţii nevoie de o cafea. Vocea lui Gracie nu păruse niciodată mai neprietenoasă. Se uita la Les cu un dispreţ evident.

– Te rog, Gracie, se auzi o voce profundă de deasupra lor, de pe scară.

Les ridică privirea şi-l văzu pe Lyon pentru prima oară. Inima lui Andy se umplu de admiraţie, cînd îl văzu coborînd scările cu uşurinţa şi graţia unui om mîndru. Un bărbat îmbrăcat în costum n-ar fi putut arăta mai distins decît Lyon, care purta o pereche de blugi decoloraţi şi o cămaşă din bumbac. Îşi ridicase mînecile pînă la coate, lăsînd să i se vadă braţele puternice care o ţinuseră strîns toată noaptea. Părul lui negru strălucea în lumina soarelui, care se filtra prin geam. Îl periase bine, dar era din nou răvăşit.

O văzu pe Gracie plecînd să prepare cafeaua, dar se concentră asupra celor doi bărbaţi care se înfruntau. Pentru că felul în care se măsurau unul pe celălalt nu putea fi considerat decît o înfruntare. Lyon era mai înalt, mai suplu, dar Les avea agilitatea unui bătăuş de stradă.

Nu s-au plăcut de la început, iar tensiunea umplu parcă aerul. Era atît de palpabilă, încît Andy a trebuit să-şi dreagă glasul înainte de a spune:

– Lyon... domnule Ratliff, el este Les

Trapper, producătorul meu. Les, acesta este Lyon Ratliff.

Lyon coborîse treptele, dar nu-i întinse mîna.

– Domnule Traper, spuse el, în semn de salut.

– Lyon. El luă ca pe un afront faptul că-i spusese pe nume. Asta fusese şi intenţia lui Les. Îţi mulţumesc că ai avut grijă de Andy în lipsa mea, spuse Les, punîndu-şi o mînă posesivă pe umerii ei.

Les o privea cu ochi de oţel. Ea ar fi vrut să strige, să protesteze. Nu, nu, Lyon. Nimic din toate astea nu are vreo legătură cu ce s-a întîmplat azi-noapte.

– Domnişoara Malone mi-a lăsat impresia unei femei care poată să- i poarte singură de grijă.

– Da, asta poate, spuse Les. La urma urmei, v-a convins pe tine şi pe tatăl tău să-i acordaţi un interviu. Nimeni altul n-a reuşit asta. Apropo, am veşti bune. Una din reţele s-a arătat interesată de proiectul tău şi s-a oferit să cumpere tot programul.

Andy se întoarse spre el, surprinsă.

– Glumeşti, nu-i aşa?

– Nu, rîse Les. Ochii lui albaştri stră-

luceau în spatele lentilelor ochelarilor. Vor să urmărească interviurile înainte de a face o ofertă fermă, dar sînt foarte interesaţi. Conducerea firmei noastre este de acord să vîndă, dacă obţine un preţ bun.

Andy se întreba de ce oare nu dansa de bucurie. Era un vis devenit realitate. Pentru asta muncise, asta sperase, ani la rînd. De ce nu era decît foarte puţin entuziasmată? Les o privea întrebător. Joacă-ţi rolul, Andy. Îi înconjură gîtul cu braţele.

– Oh, Les, e minunat! exclamă ea, sperînd că cuvintele ei nu aveau să-i sune fals, aşa cum îi sunau ei.

– Vă rog să mă scuzaţi, spuse Lyon, dispreţuitor. Se îndreptă spre uşa care dădea spre bucătărie. Andy ştia că Les o privea cu atenţie, aşa că se abţinu să privească în urma lui. Simţea nevoia să fugă după el. Mai tîrziu, cînd totul se va termina, o să-l fac să înţeleagă.

Les pocni din degete în faţa ochilor ei.

– Ei, îţi mai aduci aminte de mine?

Ea îl privi, forţîndu-se să-i zîmbească.

– Mergem să bem cafeaua? spuse ea veselă, îndreptîndu-se spre uşa pe care tocmai ieşise Lyon.

– Nu te grăbi, spuse Les, prinzînd-o de braţ şi întorcînd-o spre el. Ce se întîmplă aici?

– Ce... ce vrei să spui? Spera din tot sufletul ca expresia ei uimită să-l convingă.

– Vreau să spun că ceva este în neregulă. Şi vreau să ştiu ce anume.

– Nu te înţeleg, zise ea, nădăjduind ca panica ce o cuprinsese să i se pară pur şi simplu nerăbdare. Les nu trebuia să afle, nu trebuia să ghicească. Ce să fie în neregulă?

– Nu ştiu, spuse el încet. Dar am de gînd să aflu. Ca de exemplu, de ce arătai de parcă ai fi văzut o fantomă, atunci cînd ai coborît scările. Nu-ţi stă în fire. Sînt foarte emoţionat că eşti atît de bucuroasă să mă vezi, dar ceva...

– Les, chiar c-ai luat-o razna. De cînd ai venit, vorbeşti ca Ellery Queen, cauţi intrigi acolo unde nu există.

– Ei, ce coincidenţă, nu-i aşa? Am început să mă port astfel tocmai cînd tu ai ajuns în Texas.

N-a mai trebuit să-i răspundă pentru că Jeff intră pe uşă.

– Bună, Les! Mi-a spus Gracie că ai

venit. Bine că ai profitat de ocazie să mai scapi din gunoiul ăla pe care tu îl numeşti birou.

Les începu să-i explice motivele pentru care îşi făcuse apariţia, atît de neaşteptat. Dar Andy ştia că nu era adevărat. Singurul motiv era că voia s-o verifice.

Se simţi uşurată cînd Lyon se scuză că nu putea lua masa împreună cu ei. Plecase deja, pentru că avea treabă la fermă, cînd ea, Les şi Jeff intrară în sufragerie, alăturîndu-se restului echipei. În timp ce-au luat micul dejun, au discutat despre şedinţele de filmare programate pentru acea zi.

– Cred că vom termina pînă mîine după-amiază, spuse Andy. Mîine dimineaţă vom filma pe malul rîului. Vor fi ultimele secvenţe. Jeff, mai avem suficientă rolă B?

Les făcu cîteva sugestii şi ceru să vadă ce înregistraseră pînă atunci. Pe cînd luau ultimele înghiţituri din cafea, generalul Ratliff intră în sufragerie. Mîncase în camera lui. Ca de obicei, era îmbrăcat impecabil, dar lui Andy nu-i plăcu deloc culoarea din obrajii lui. Avea un aer care o îngrijora.

Îi făcu cunoştinţă cu Les, care îi răspunse politicos, cu glas blînd. Îi lăsă să se

cunoască mai bine, în timp ce echipa începu să-şi aranjeze aparatele, iar ea urcă în dormitor, să se îmbrace şi să se fardeze.

O jumătate de oră mai tîrziu, erau gata. Începuse să rostească cuvintele introductive, cînd Les o întrerupse:

– Aşteaptă puţin, zise el.

Jeff înjură şi-şi ridică privirea din spatele obiectivului.

– Mă scuzaţi, domnule general, dar nu arătaţi deloc a militar, spuse Les. N-aveţi o uniformă, ceva?

– Am discutat deja acest lucru cu generalul, Les, spuse Andy. Dînsul preferă să nu poarte uniformă.

– De ce? Încăpăţînarea era una din virtuţile lui Les – sau poate un defect.

– Pentru că sînt vechi de patruzeci de ani, şi pentru că nu şi-a mai comandat vreuna de cînd s-a retras.

– Nu se poate să nu mai aibă una. Măcar s-o atîrnăm undeva în spate.

– Domnule general? întrebă Andy încet. Vă deranjează?

– Nu, bineînţeles că nu, spuse el, îi zîmbi obosit şi o bătu uşor pe mînă. Dacă vreţi să atîrnaţi o uniformă în spatele meu,

n-am nimic împotrivă.

– Minunat! exclamă Les, bătînd din palme. Unde e Gracie?

– Aduc eu uniforma.

Andy era mulţumită că Lyon nu fusese acolo, de la început. Dar nu ştiu că el venise, pînă ce nu-i auzi vocea. Îl privi ieşind din cameră, ca să aducă uniforma.

Gil profită de pauză ca să-i rearanjeze microfonul generalului. Vocea lui nu mai era la fel de puternică, cum fusese pînă atunci. Gil tocmai terminase cînd Lyon intră cu uniforma generalului, care mirosea uşor a naftalină, dar era călcată şi arăta destul de bine. Andy îi căută privirea, în timp ce el atîrna uniforma acolo unde îi spunea Les. Tăcut, îi cerea să-i înţeleagă motivele pentru care se desprinsese din braţele lui, ca să cadă în braţele lui Les. Dar era ca şi cum s-ar fi privit în oglindă. Nu vedea decît o reflectare tristă a propriei imagini, şi nu sufletul bărbatului pe care-l iubea.

Dar îi spusese oare că-l iubea? În timpul acelor ore pline de pasiune, vorbiseră oare despre dragoste? Poate că dacă i-ar fi spus ce purta în inimă, el n-ar mai fi privit-o acum cu atîta ură.

El dădu din cap în direcţia lui Les.

– Spune-i să-l lase în pace pe tata. Ai înţeles, domnişoară Malone? zise el printre dinţi. Se dădu înapoi, iar Les începu să spună că decorul arăta mult mai bine acum. Andy reuşi, nici ea nu ştia cum, să reia interviul.

Cînd terminară, urcă în camera ei, să se îmbrace din nou în rochia înflorată. Nu se simţise deloc în largul ei îmbrăcată în taiorul strict de mai înainte. Dar după ce se schimbă îşi dădu seama că senzaţia de apăsare persista. De parcă fusese prinsă de ghearele unui animal, iar viaţa i se scurgea uşor din trup.

Se duse la fereastră, să privească peisajul încîntător. Nu mai era deloc femeia care venise în acea casă cu cîteva zile în urmă şi privise pentru prima oară pe fereastră. Acea femeie nu mai exista.

Locul ei fusese luat de Andy Malone, o femeie care se născuse doar cu cîteva ore în urmă. Nu-şi mai dorea viaţa de dinainte. O viaţă de singurătate, petrecută în camere de hotel, cu mese la care nu se mai aşeza nimeni. Visul ei de a ajunge în lumina reflectoarelor, ca angajată a unei reţele im-

portante, pălea în faţa iubirii ei pentru Lyon. Ambiţia se transformase în povară.

– La ce te gîndeşti? Les intrase în camera ei fără să bată la uşă. Se apropie de fereastră, o luă de mînă, şi o conduse spre pat. Ea se aşeză pe marginea acestuia, lăsîndu-l să-i frecţioneze gîtul cu mîinile lui mari. E important?

– Foarte important.

– Trebuie să fie de bine.

– Nu chiar.

– Vrei să-mi spui despre ce e vorba?

– Poate, cîndva. Dar nu acum.

– Mi se frînge inima, să ştii.

Ea întoarse capul şi-l privi. Nu şi-l putea imagina pe Les avînd inima zdrobită.

– De ce?

– Pentru că nu te mai încrezi în mine. La naiba, Andy, credeam că sîntem o echipă. Am trecut prin multe împreună. Moartea lui Robert. Totul. Îi atingea gîtul cu mişcări hipnotice iar ea îşi lăsă capul în jos şi închise ochii. E vorba de Robert? Încă îţi mai e dor de el?

Ea clătină din cap.

– Nu, Les, nu e vorba de asta. Îi puse o întrebare pe care o evitase pînă atunci.

Ştiai că mă înşela?

Mîinile lui rămaseră nemişcate cîteva clipe, apoi îşi reluară mîngîierile.

– Da. N-am crezut că ştiai. A fost singurul motiv de neînţelegere dintre mine şi Robert. M-am făcut foc cînd am aflat.

– N-ar fi trebuit să-l învinovăţeşti. N-a fost numai vina lui. Între noi – înghiţi în sec – lucrurile n-au mers prea bine.

– Poate că n-a fost bărbatul potrivit.

Ea îşi ridică privirea spre el. Ochii lui îi puneau o întrebare mută. Clătină din cap.

– Nu, Les.

El ridică din umeri şi continuă să-şi plimbe degetele pe gîtul ei.

– Merita încercat. Am avut întotdeauna o slăbiciune pentru tine, ştii asta. Nu prea ştiu cum ne-am fi descurcat în pat. Ei, dar n-ai fi fost dezamăgită. Mai ales dacă am fi început cu o baie în stil Jell-O.

Ea chicoti, bucuroasă că schimbaseră subiectul. Acum de-abia se simţea în largul ei.

– O baie Jell-O?

– Să nu-mi spui că n-ai mai făcut niciodată! Mîinile se încleştară pe umerii ei, şi se aplecă să o gîdile cu nasul. O să-ţi spun eu

despre ce este vorba.

– M-am gîndit eu că o s-o faci, spuse ea sec.

– Toată lumea se dezbracă, înţelegi? Apoi, umpli cada cu zeci de litri de spumant Jell-O. Ea rîdea acum în hohote, şi din cauza a cei spunea, şi pentru că el o gîdila. Mie îmi place cel verde, pentru că se asortează cu părul meu. Dar alţii preferă...

Se întrerupse brusc iar mîinile i se încordară. Andy se opri din rîs şi deschise ochii. Îi urmări privirea, spre uşă, acolo unde stătea Lyon, ameninţător.

Fiecare muşchi al corpului era tensionat. Se muta de pe un picior pe altul, ca un animal ţinut în lanţuri, care ameninţă să atace în orice moment. Mîinile lui păreau gata să sfîşie.

– Îmi pare rău că v-am întrerupt, zise el sec. Gracie mi-a spus să vă anunţ că e gata masa. Mă duc după ceilalţi. Plecase deja, iar Andy privea în gol spre uşă.

Les îi ridică bărbia cu un deget şi o făcu să-l privească în ochi.

– Acum înţeleg încotro bate vîntul, spuse el. Lyon s-a aprins după micuţa Andy, iar ea se topeşte toată cînd e privită.

– Nu!

– Ba da, Andrea Malone. Nu mă minţi. Am şi eu ochi, la naiba, şi recunosc gelozia atunci cînd o văd. Eram atît de sigur că o să mă omoare, că viaţa mi-a trecut rapid prin faţa ochilor. Începu să se plimbe prin cameră, aşa cum o făcea întotdeauna atunci cînd se gîndea. Ar fi trebuit să-mi dau seama de asta. De cînd am văzut ce-ai filmat pînă acum. Benzile sînt bune, dar nu spun aproape nimic.

– Nu este nimic în neregulă cu interviul meu, spuse ea.

– Dar nici nu e senzaţional. Ai fi putut să-i iei interviu clovnului Bozo, şi tot atîtea informaţii primeai despre cariera militară. Ai fost moale, Andy, ţi-ai pierdut obiectivitatea şi asta numai din cauza lui Lyon. Pentru că vrei să te culci cu el.

Faptul că el nu ştia că o făcuse deja era o slabă consolare.

– Nu ştiu de unde ţi-a venit ideea asta. Nu ne-am înţeles de la început. Mă disprețuieşte.

– Dovedeşte-mi că mă înşel. Mîine dimineaţă vreau să-l faci pe general să spună totul. La naiba, Andy, eşti maestră în a

smulge informaţii. Te-am văzut făcînd-o de sute de ori.

– Generalul e bolnav, Les...

– Şi are ceva de ascuns. O simt. Ce e toată porcăria aia cu uniforma? Ceva nu e în regulă.

– Nu vreau să-l supăr pe general. N-o să-l întreb.

Les o strînse de umăr.

– Atunci o s-o fac eu, Andy. Dacă îl vom determina pe generalul Michael Ratliff să ne dezvăluie de ce s-a pensionat atît de devreme şi de ce a petrecut atîţia ani retras la fermă, ar însemna că ne-am asigurat noile slujbe, la reţea. Ori reuşeşti tu să faci din asta povestea anului, ori o voi face eu.

Îi auziră pe ceilalţi îndreptîndu-se spre sufragerie. Les îi eliberă umerii dar nu şi privirea. Andy îi simţi ochii aţintiţi asupra ei cît timp coborîră treptele şi se aşezară la masă. Lyon stătea în capul mesei. Se părea că generalul avea să mănînce în camera lui.

Gracie puse mîncarea pe masă. Se auziră murmure de aprobare. Andy încercă să înghită ceva cu toate că trupul se răzvrătea la ideea aceasta.

– Tatăl tău s-a pensionat foarte de-

vreme, nu-i aşa, Lyon? întrebă Les între două înghiţituri.

Lyon termină de mestecat şi spuse:

– Da.

– A avut vreun motiv special?

Andy îi aruncă lui Les o privire ameninţătoare, dar el n-o băgă în seamă. El şi cu Lyon se înfruntau din priviri ca doi boxeri aflaţi în colţuri opuse ale ringului.

– Domnişoara Malone i-a pus aceeaşi întrebare, răspunse Lyon. Iar el i-a răspuns că voia să încerce să-şi trăiască altfel viaţa, că se săturase de militărie. Dorea să trăiască liniştit, alături de mama mea.

– Dar era încă foarte tînăr, se încăpăţînă Les.

Toţi ceilalţi tăcuseră. Ascultau conversaţia care vibra de înţelesuri nerostite. Membrii echipei îi văzuseră de nenumărate ori pe Les încercînd să intimideze oamenii, dar de data aceasta se părea că- şi găsise naşul. Lyon Ratliff nu era omul care să se lase provocat.

– Poate că asta a şi vrut, ca să se poată ocupa de fermă. Lyon reîncepu să mănînce, de parcă n-ar fi realizat importanţa întrebării.

– Poate, spuse Les sceptic. Andy văzu cum degetele lui Lyon se încleştaseră în jurul paharului. Dar, pe de altă parte, este foarte posibil să fi avut şi un alt motiv. Pe care n-ar vrea să-l afle cineva. Poate despre mama ta, poate despre război...

Lyon îşi împinse cu furie scaunul, acesta căzu la pămînt cu un zgomot puternic. Paharele şi tacîmurile tremurară pe masă. Andy îl auzi pe Jeff şoptind:

– Dumnezeule!

Gracie veni alergînd din bucătărie.

Furia îl învăluia pe Lyon ca o aură. Ochii lui aruncau scîntei.

– Vreau să plecaţi de-aici pînă diseară. Aţi înţeles? Afară! Ochii lui se întoarseră spre Andy: Toţi! Filmaţi ultima parte a interviului după-amiază, după ce se odihneşte tata, apoi dispăreţi. Ridică scaunul, apoi ieşi ca o furtună.

Tăcerea se prelungi chiar şi după ce Gracie se retrase plină de tact în bucătărie.

Jeff îşi drese glasul. Era prima oară cînd se părea că îşi pierduse curajul.

– Plănuisem să ne reîncărcăm bateriile astă-seară, Andy. Nu ştiu dacă mai avem suficientă...

– Faceţi ce puteţi, Jeff, spuse ea, absentă.

– O.K. Se ridică urmat de ceilalţi. Mergem să instalăm aparatele acolo unde ne-ai arătat, lîngă rîu. Părăsiră încăperea.

Ea îşi împături şervetul, într-o simetrie perfectă. Deodată i se părea foarte important ca şervetul ei să stea exact cum trebuia. Se ridică.

– Andy...

– Taci, Les. Ai vorbit destul.

Pentru filmările în aer liber, ea plănuise să se îmbrace cu ceva mai puţin sobru. Îl rugase şi pe general să renunţe la cravată. Aşteptase cu nerăbdare înregistrarea de acum. Rîul constituia un decor perfect.

Dar era filmarea de rămas-bun, care adăuga o notă de nostalgie. Nu se gîndise la vremea cînd va trebui să plece. Ştia că va sosi şi acel moment, dar nu-i dăduse atenţie.

– Recunoaşte, Andy, îşi spuse în oglindă. Ai sperat să-l revezi pe Lyon şi

după plecarea ta.

Acum îşi dădea seama de cît de zadarnică era această speranţă. El îşi avea viaţa lui. Ea pe a ei. Poate că era mai bine să plece acum, cînd el avea o părere proastă despre ea. N-ar fi fost în stare să-i întoarcă spatele în alte condiţii.

Se îmbrăcă într-o pereche de pantaloni de culoarea untului şi o bluză galbenă, cu mîneci largi şi foarte decoltată. Îşi strînse părul într-o coadă, ca să adauge ţinutei un aer romantic.

O aşteptau cu toţii pe patio. Generalul Ratliff stătea în scaunul cu rotile, la umbra cabinei. Ea încercă să nu privească într-acolo. Îi trezea prea multe amintiri. Trebuia să facă apel la toată detaşarea ei profesională. Era aproape pe punctul de a izbucni în plîns. Dacă ar fi fost încurajată cît de puţin, s-ar fi aruncat în braţele lui Lyon care stătea neclintit, privind totul fără să scoată vreun cuvînt.

– Mă gîndeam să vă filmez în timp ce mergeţi spre rîu. Împrejurimile sînt încîntătoare, spuse Jeff.

– Perfect, zise Andy. Ce vrei să facem?

– Mergi alături de general şi discutaţi. O să fac eu restul.

– Bine.

Generalul auzise indicaţiile lui Jeff şi îşi întoarse scaunul spre cărarea pietruită. Andy avea de gînd să se prefacă că purtau o conversaţie dar generalul o surprinse, deschizînd discuţia:

– Nu arăţi deloc bine, Andy.

– Mă bucur că nu ne-au conectat microfoanele, spuse ea, încercînd să pară detaşată şi să zîmbească.

– Nu în sensul fizic, continuă Michael Ratliff. Ştii că eu cred că eşti frumoasă. Dar acum eşti nefericită. Lyon mi-a spus că veţi pleca după-amiază.

Cu coada ochiului îl văzu pe Jeff strecurîndu-se printre copaci, urmărindu-i în timp ce mergeau. Antrenată, după sutele de ore de filmare, ea nu privi spre camera de luat vederi de pe umărul acestuia. Plimbarea lor trebuia să pară naturală, inocentă. Dar conversaţia nu era aşa, cu siguranţă.

– V-a spus că el ne-a alungat?

– Nu cred că-l place prea mult pe domnul Trapper.

– De fapt, nu ne place pe nici unul.

– Ba da, pe tine. Andy era cît pe ce să se împiedice. Dar generalul continuă, fără să ţină seama de reacţia ei sau de cameră. Lyon se poartă destul de ciudat în ultima vreme. Rareori îl vedeam pînă acum în timpul zilei. De obicei, se scula în zori şi nu se întorcea decît la cină. Şi, adesea, nici măcar atunci. De cînd ai venit tu dă tîrcoale casei, ca un pisoi.

– Vrea să vă protejeze. M-a avertizat să nu vă obosesc prea mult şi să nu-mi bag nasul unde nu trebuie.

– Asta e problema cu Lyon. Se preocupă prea mult de mine şi prea puţin de el. După părerea mea, e într-o formă chiar mai proastă decît a mea.

Ajunseseră la mal, acolo unde îi aşteptau Tony şi Warren, asistaţi de Gil, care se învîrtea în jurul lor ca o cloşcă. I se aduse un scaun lui Andy. I-l aşezară lîngă scaunul cu rotile al generalului. După ce verificară sunetul, încercînd să estompeze pe cît posibil sunetul apei, Jeff începu să filmeze ultima parte a interviului.

Tony se culcă sub un pom. N-avea nici o grijă, de vreme ce nu se folosea nici un reflector. Warren îi scrijelea grăbit lui

Andy întrebările pe o tăbliţă. Urmau să aibă nevoie de ele, atunci cînd aveau să filmeze doar întrebările. Gil stătea pe jos, cu picioarele încrucişate sub el, şi asculta interviul în căşti. Les se foia în spatele lui Jeff. Lyon se sprijinea de un chiparos şi-i privea pe toţi cu atenţie.

La un moment dat, Andy pierdu controlul asupra interviului. Începuse prin a-i pune întrebări despre război, încercînd să le menţină pe un teren neutru, aşa cum îi ceruse generalul, şi se trezise rîzînd în hohote la o poveste despre un fermier francez şi nevasta acestuia, care adăpostise un pluton întreg în hambar.

Generalul spunea poveşti după poveşti. Tony se trezi din somn să-l asculte. Curînd, rîdeau cu toţii. Gil nici măcar nu mai încerca să le estompeze rîsetele. Andy îl văzu chiar pe Lyon zîmbind la una din povestirile mai colorate.

Generalul rîdea, însufleţit; se părea că se distra. Cînd Warren îi făcu semn că timpul se sfîrşise, Andy îl întrerupse cu graţie, chiar în clipa în care se pregătea să înceapă o nouă povestire, şi puse capăt interviului.

– Oh, domnule general, a fost minunat, spuse Andy, scoţîndu-şi microfonul şi întinzîndu-i-l lui Gil. Apoi se aplecă spre bătrîn şi-l îmbrăţişă din inimă.

– Cred că m-am lăsat purtat de val.

– Aţi fost de nepreţuit.

– Ce părere ai, Les? îl întrebă Jeff entuziasmat.

– A fost O.K.

– Cred că nici nu mai e nevoie să filmăm încă o dată întrebările, zise Jeff.

– Rămîne la latitudinea ta, spuse Les.

– Te simţi bine, tată? întrebă Lyon, venind în spatele lui Andy.

– Nu m-am mai distrat atît de bine de ani întregi. Nici n-aş fi crezut că-mi voi mai aminti atîtea poveşti. Îţi dai seama, să mă gîndesc la toate acestea, după atîta timp. Rîse pentru sine, pierzîndu-se în gînduri. Apoi ochii i se înceţoşară şi-şi luă fiul de mînă. N-a fost chiar atît de rău, Lyon. Acum, cînd mă gîndesc, îmi dau seama că n-a fost chiar atît de rău.

– Ar fi mai bine să ne-ntoarcem acasă, spuse Lyon şi porni motoraşul care acţiona scaunul cu rotile. Mergea alături de el, mîna lui protectoare odihnindu-se pe umerii fra-

gili ai tatălui său.

– Ce-a vrut să spună? o întrebă Les pe Andy.

– Adică?

– Nu face pe proasta cu mine, Andy, pentru numele lui Dumnezeu! Ce-a vrut să spună cu „n-a fost chiar atît de rău"?

– Nu ştiu. Cred că s-a referit la experienţa lui de război.

– A fost mai mult decît atît şi tu o ştii foarte bine.

– Nu ştiu decît că nu eşti fericit pînă nu simţi mirosul sîngelui. Ei bine, eu sînt satisfăcută. Cred că interviul a mers perfect. Dacă te aşteptai să descoperi secrete ascunse, care să-i ştirbească reputaţia, îmi pare rău pentru tine. Va trebui să te mulţumeşti cu atît.

I-o luă înainte şi ajunse pe patio în acelaşi timp cu generalul. Lyon îi deschisese uşa, dar generalul îi făcu un semn.

– Aşteaptă puţin, Lyon. Vreau să vorbesc cu Andy. S-ar putea să nu ne mai vedem înainte de plecarea ei.

Ea îi ceru voie din ochi lui Lyon, iar acesta se îndepărtă. Îngenunche lîngă Michael Ratliff. El îi luă mîna şi i-o strînse cu

putere.

– Ştiu că poate o să crezi că este doar visul nebunesc al unui bătrîn, dar am avut o presimţire chiar înainte de a te vedea în uşă, în ziua aceea. Cu o seară înainte, Lyon îmi povestise furios despre tine, despre cît erai de încăpăţînată, de tenace. Cu toate că nu vorbea prea elogios despre tine, cred că ai avut un efect puternic asupra lui, Andy. Cred că ai fost menită să pătrunzi în vieţile noastre.

Făcu o pauză:

– O să te întreb direct. Bătrînii nu au prea mult timp la dispoziţie. Îl iubeşti pe fiul meu?

Ea îşi lăsă capul pe genunchiul lui, încercînd să-şi stăpînească lacrimile.

– Da, da, îl iubesc.

– Speram să aud asta. Şi m-am rugat să fie aşa. Sînteţi foarte potriviţi. Nu lăsa ca prezentul să te înspăimînte. Gîndeşte în viitor. Dacă dragostea ta pentru el este adevărată, lucrurile se vor rezolva.

Ea ştia că nu era aşa dar nu voia să-i umbrească optimismul. Se ridică doar ca să-l sărute uşor şi să-l mîngîie pe obraji. Nu şi-au luat la revedere, ci s-au privit fără să

scoată vreun cuvînt, pînă cînd Lyon s-a apropiat să-l conducă înăuntru.

Totul era aranjat dinainte. Băieţii aveau să parcheze camioneta în faţa barăcii, să-şi strîngă aparatele, iar Les avea să-i urmeze pînă la San Antonio, în maşina închiriată. Andy urma să îi ajungă din urmă, după ce îşi împacheta lucrurile.

Se uită repede în jur, să vadă dacă n-a uitat ceva. Nu voia să se gîndească la momentul plecării. Simţea că va muri dacă o va face. Aşa că va aştepta să fie singură, undeva, să-şi plîngă de milă.

Ştiind că îşi amînase şi aşa prea mult plecarea, se îndreptă spre uşa dormitorului şi o deschise. Lyon stătea în prag. Faţa lui nu exprima nimic. Nici mînie. Nici dragoste. Nici victorie. Era tot atît de goală precum se simţea ea, pe dinăuntru.

– Am terminat de împachetat. Tocmai mă pregăteam să cobor, spuse ea grăbită, speriată, ca nu cumva el să fi venit s-o alunge.

El nu spuse nimic, ci o îmbrînci înăuntru şi închise uşa în urma lui. Ea mai făcu doi paşi înapoi.

– Cum se simte tatăl tău?

– E foarte obosit. Am chemat doctorul. E cu el acum.

– Sper să nu se fi extenuat astăzi, dar... Vocea i se frînse. De ce nu găsea nimic de spus? Cu siguranţă, nu voia să-l înfurie şi mai tare pe Lyon, amintindu-i că el fusese cel care insistase să facă ultimele filmări chiar în după-amiaza aceea.

El făcu cîţiva paşi în direcţia ei, pînă ce-i despărţiră numai cîţiva centimetri. Prinzînd-o de încheieturi o răsuci şi o lipi cu spatele de uşă.

– Se pare că te îndrepţi spre slujba visată, la o reţea importantă, domnişoară Malone. Ce păcat că n-ai reuşit să smulgi acea poveste cutremurătoare la care sperai, Dar n-aş vrea să pleci cu mîna goală, după ce te-ai străduit atît. Uite, vreau să iei asta cu tine.

Se aştepta ca gura lui să fie dură şi posesivă, dar o simţi dulce şi persuasivă. Se folosea de cea mai veche tactică din

manualul de strategie: Să-i inspiri încredere duşmanului, să-l tratezi cu blîndeţe, dar în tot acest timp să te pregăteşti de atac. Cu toate că ştia ce avea de gînd, ea nu avea puterea de a se apăra.

Gura ei se deschise ca o floare, iar el nu ezită să pună stăpînire pe ea. Mîinile care-i strîngeau încheieturile se relaxară, iar palmele desfăcute alunecară uşor pe palmele ei. Degetele li se înlănţuiră.

Lyon o lipi şi mai tare de uşă, împingînd-o cu şoldurile. Ceea ce începuse ca o îmbrăţişare insultătoare se schimbă într-o explozie de dorinţă.

Andy nu mai ştia decît că îl dorea, că îl iubea. Numai pe el. Lyon. Lyon. Lyon.

Dar la fel de repede cum o îmbrăţişase, el o eliberă, împingînd-o de parcă i-ar fi provocat repulsie. Respira întretăiat.

– Acum, du-te la Les şi povesteşte-i. Sînt sigur că vrea să cunoască toate detaliile.

Durerea pe care o simţea se transformă curînd în furie.

– Tu... prost încăpăţînat. Chiar crezi...

– Lyon! Lyon!

Sesizară panica din glasul lui Gracie şi ieşiră amîndoi, ca s-o vadă pe Gracie, gîfiind în timp ce urca scările.

– Lyon, doctorul Baker a spus să vii repede. Tatăl tău...

9

Vîntul îi spulbera părul şi-i usca lacrimile care-i curgeau pe obraji. Se uita pierdută, rugîndu-se ca natura să găsească o cale de a-i alina durerea.

Cu ultimele crîmpeie de luciditate, Andy încercă să înţeleagă ceva din disperarea şi confuzia ultimei ore.

Ea şi Lyon coborîseră în grabă scările. El intrase în dormitorul tatălui lui în timp ce ea încercase s-o aline pe Gracie care

plîngea. Doctorul ieşi din cameră, clătinînd din cap, răspunzînd astfel întrebării ei, nerostite. După aproape o jumătate de oră, Lyon ieşise din cameră cu ochii uscaţi, dar cu faţa împietrită. Nici nu o privise. Nu vedea nimic în jur în timp ce discuta cu doctorul. Curînd după sosirea ambulanţei Andy privi îndurerată cum generalul era purtat pe o targă. Lyon plecă cu maşina lui în urma ambulanţei.

O lăsă singură pe Gracie, care era la fel de întristată, dar trebuia să se ocupe de o mulţime de lucruri. Lyon o avea alături. Ştia că Gracie îi va oferi toată dragostea şi alinarea ei. Era un lucru bun.

Ajunse la motel pe înserat. Cerul devenise indigo. Andy se gîndi că băieţii ieşiseră să ia masa, aşa că intră direct în camera pe care aceştia i-o rezervaseră. Era absolut identică cu cea pe care o ocupase la venire.

Încuie uşa, scoase telefonul din priză şi se ghemui în pat. Următoarele opt ore se prefăcu că dormea.

„Generalul Michael Ratliff, ultimul dintre generalii supravieţuitori ai celui de-al doilea război mondial, a murit la ferma lui

de lîngă Kerrville, Texas, unde a locuit, retras, de la pensionare, din 1946. Generalul a murit împăcat, după o lungă boală. Înmormîntarea, strict familială, va avea loc mîine, la fermă."

Andy îl privea pe crainicul emisiunii de ştiri cu cîtă nepăsare citea anunţul. Se întrebă dacă Lyon făcuse un anunţ oficial în legătură cu moartea tatălui său.

„Preşedintele, auzind de moartea generalului Ratliff, a spus: ..."

Andy ascultă cuvintele preşedintelui Statelor Unite care aducea un elogiu la adresa generalului, dar eroul, care primise o mulţime de medalii, nu semăna deloc cu bătrînul gentleman pe care-l ştia ea.

Doar cu o zi în urmă, ea îi vorbise despre fiul lui, şi despre faptul că-l iubea. O ţinuse de mînă cu degetele lui fragile, spunîndu-i din ochi că aproba din toată inima această dragoste.

– Dă-mi drumul! Andy tresări cînd Les îi bătu în uşă.

– Imediat.

N-avea nici un rost să amîne ceea ce urma. Îşi găsi halatul la piciorul patului şi-l folosi ca pe o armură. Se îndreptă spre uşă

şi o deschise.

– Cînd ai aflat? o întrebă el direct.

– Aseară. N-avea sens să-l mintă. A murit chiar cînd mă pregăteam să plec.

– Şi n-ai găsit de cuviinţă să-mi spui? strigă Les.

– La ce ţi-ar fi folosit?

– La ce? Oh, Doamne! Ţi-ai pierdut complet minţile.

Ea îl ignoră. Se aşeză pe un scaun şi-şi ridică genunchii la piept, sprijinindu-şi bărbia de ei. Îşi amintea de felul în care o privise generalul, pentru ultima oară. Ştiuse că avea să moară. Şi îşi luase la revedere în tăcere.

– Andy? Ce naiba se întîmplă cu tine?

Ea ridică ochii spre el, fără să-l vadă. Abia după cîteva clipe reuşi să-i distingă trăsăturile.

– Un om pe care îl admiram a murit. Cum poţi să mă întrebi ce s-a întîmplat?

Les întoarse capul spre fereastra acoperită de draperia care împiedica soarele să pătrundă în cameră.

– Ştiu că l-ai admirat, dar acest om este sinonim cu o ştire, iar noi sîntem oamenii zilei. Andy, nu te-ai gîndit că stăm pe

o mină de aur?

Ea clătină din cap. Les se îndreptase spre fereastră şi trăgea draperiile. Soarele o izbi în faţă. Îşi feri ochii.

– Ce... mină de aur?

– Gîndeşte, Andrea, pentru numele lui Dumnezeu! Sîntem în posesia singurului interviu acordat de general de la retragerea lui. Acum e mort, iar noi avem ore întregi de înregistrări cu el. În ţelegi ce înseamnă asta?

Ea se ridică de pe scaun, se apropie de fereastră şi începu să privească afară. Era o zi minunată. Dar nu şi pentru Lyon. El trebuia să se ocupe de înmormîntare.

– Andy?

– Ce este?

– Mă asculţi?

Ea îşi trecu o mînă prin părul încîlcit.

– M-ai întrebat dacă ştiu ce înseamnă faptul că avem atîtea înregistrări cu generalul.

Les înjură în barbă.

– O să-ţi explic. Este adevărat că tu ai rămas la convingerea că generalul n-avea nimic de ascuns, iar eu n-am să ţi-o iert niciodată. Dar am de gînd să vînd reţelei aceste benzi, cu un preţ mult mai mare

decît cel la care mă gîndisem la început. Este singura noastră şansă, şi am să profit de ea, indiferent dacă vei fi sau nu de acord.

– Aşteaptă, Les. Îşi freca fruntea cu mîna. De ce o necăjea cu asta acum? Nu sînt montate. Nu au fond muzical...

– Cui îi pasă? N-au decît să le aranjeze ei. Le vor pentru emisiunea de ştiri de astă-seară. L-am contactat deja pe unul din producători. A fost foarte încîntat. Vom trimite benzile cu avionul. Trebuie să pornim imediat spre San Antonio.

– Les, te rog, lasă-mă să mă gîndesc. Se întoarse spre pat şi se aşeză, cufundîndu-se în salteaua moale. Nu am avut în intenţie să folosesc acest interviu după ce generalul nu va mai fi. N-am crezut că va fi necrologul său.

– Ştiu asta. Simţea în tonul lui Les că începuse să-şi piardă răbdarea. Aşa a fost să fie, Andy. Ştiai bine că bătrînul – adică generalul – avea să moară curînd.

– Curînd, da, dar nu în timp ce eram eu acolo. Îşi acoperi faţa cu mîinile. Mi se pare un semn de lipsă de respect.

– Nu-mi vine să cred ceea ce aud,

strigă Les, punîndu-şi mîinile în şold. Ce e cu tine?

Lyon. Lyon. Asta se întîmplase. Şi faptul că-l cunoscuse pe general. Interviul visat îşi pierduse din importanţă, în comparaţie cu cei doi bărbaţi. Iar dacă era de acord cu Les, poate că avea s-o lase în pace un timp.

– Bine, zise ea, încet. Fă ce vrei. Dar eu voi veni mai tîrziu. Vreau să mai rămîn puţin.

– Bineînţeles că o să mai rămîi. Vreau să-mi faci un reportaj, dincolo de porţile fermei. Am trimis deja echipa acolo. Presa o să dea tîrcoale, începînd cu ora prînzului, dar noi le-o putem lua înainte la toţi. Cît timp eu dau o fugă pînă la San Antonio, să trimit benzile, tu şi cu băieţii...

– Nu, categoric nu, răspunse ea. Am fost de acord să vinzi benzile, pentru că vreau ca poporul american să-l vadă aşa cum era în ultimele zile ale vieţii. Dar nu voi pîndi ca un vultur.

– Andy, pentru numele...

– N-o s-o fac, Les. Punct.

– Oh, îmi doresc să te fi culcat naibii cu cowboy-ul ăla ca să-ţi revii. Poate că

atunci te-ai fi purtat ca adevărata Andy Malone, cea pe care o cunosc de ani de zile. Te asigur că tipul are aceeaşi dotare ca şi noi ceilalţi.

– Ai depăşit măsura, Les. Stătea perfect dreaptă, privindu-l ca o leoaică. El înţelese imediat mesajul.

– O.K. O.K. Se îndreptă încet spre uşă. Pot să-i trimit numai pe băieţi să surprindă cîteva imagini. Jeff mi-a spus că toate benzile sînt la tine. Unde sînt?

Erau toate în carcasele lor, aşezate într-o geantă de voiaj. I-o întinse lui Les, iar el o întrebă:

– Ai pus şi dezlegarea înăuntru?

Începu să gîndească cu repeziciune, încercînd să-şi aducă aminte cînd anume îi semnase generalul hîrtia care i-ar fi permis să difuzeze interviul. Dar nu-şi amintea. Îşi duse o mînă la gură.

– Oh, Les, suspină ea.

– Ce s-a întîmplat?

– Dezlegarea. N-o am.

Încercă să nu ia în seamă privirea ucigătoare pe care i-o arunca Les.

– Nu se poate, Andy. Încearcă să-ţi aminteşti. Niciodată, în toată cariera ta, nu

te-ai apucat să iei vreun interviu înainte de a obţine acordul scris. La naiba, unde e?

– Nu-l am, îi răspunse ea. Cînd am început să înregistrăm, m-am grăbit ca nu cumva să obosească generalul. Apoi s-a stricat unul din microfoane, îţi aminteşti? Şi a trebuit să amînăm totul. Ţin minte că mi-am spus că o să-l rog mai tîrziu să semneze. Dar n-am făcut-o.

El îşi lovi podul palmei cu pumnul, iar lui Andy i-a fost dat să audă cuvinte pe care el nu le mai rostise pînă atunci. Se întoarse furios spre ea.

– Sper că nu mă minţi. Nu e vreo şmecherie...

– Nu, îţi jur, Les. N-am semnătura lui.

– Lyon o să ne dea cu siguranţă în judecată, dacă difuzăm interviul fără permisiune. Şi chiar dacă el nu ştie că n-o avem, oricum reţeaua nu-l va difuza. Va trebui să te duci pînă acolo, să-ţi semneze.

– Nu.

– Cum adică, nu?

– Adică nu. Poate după înmormîntare.

– Dar e abia mîine, strigă Les.

– Da. Pînă atunci, nu mă duc. S-ar putea ca Lyon să nici nu mă lase să intru.

Les se uita la geanta pe care ea o ţinea în mînă.

– Am să dau telefon şi am să le spun celor de la reţea că vrei să-i tragi în piept.

– Dar nici nu mi-a trecut prin minte.

– Ba da. Nu mai zîmbea acum. Sună-i şi spune-le că nu vor avea interviul decît după înmormîntare. Şi nu mă mai căuta toată ziua.

Ajuns în prag, se întoarse cu faţa la ea, ţinîndu-şi mîinile în şolduri, şi o privi îndelung. Clătină din cap.

– Te-ai schimbat, Andy. Nu înţeleg ce s-a întîmplat cu tine.

– Aşa este, Les. Nu ai cum să înţelegi.

Şi-a petrecut restul zilei în pat, cu o compresă rece pe ochi. Încuiase benzile în valiză şi ascunsese cheia. Încuiase şi uşa şi pusese lanţul.

Pentru că dormise prea puţin cu o noapte înainte, aţipi din cînd în cînd. În timp ce oscila între somn şi veghe, scenele din zilele de dinainte i se derulau prin minte. Iar

Lyon era peste tot.

Seara urmări emisiunile de ştiri de pe diferite programe. După cum prevăzuse Les, intrarea la fermă era asaltată de reporteri şi fotografi. Poliţia ridicase baricade care să-i ţină departe. Numai celor care îi fuseseră apropiaţi, şi veteranilor care luptaseră sub comanda lui, li se permisese să intre. Majoritatea aduseseră flori.

Inima lui Andy se strînse cînd îl văzu pe Lyon ieşind pe poartă, să dea o declaraţie presei. Era îmbrăcat aşa cum Andy nu-l mai văzuse niciodată: într-un costum negru, cu cămaşă albă. Felul în care se comporta era de-a dreptul impresionant. Gîtul i se strînse de emoţie. Reuşea să se stăpînească, dar oare cît suferea? Probabil că Jerri venise, să-i fie alături în aceste momente. Brusc, Andy regreta acest gînd. Ideea că Lyon ar fi putut găsi alinare în braţele altei femei o durea.

A doua zi de dimineaţă, programele de ştiri n-au amintit decît în treacăt despre înmormîntare şi despre faptul că preşedintele decolase de pe Lackland Air Force Base, pentru a ajunge la ora 10, să asiste la înmormîntare. Generalul urma să fie îngro-

pat la fermă.

Andy se îmbrăcă cu o rochie chamois şi se încălţă cu sandale cu toc asortate. Îşi strînse părul cu o panglică şi îşi puse în urechi o pereche de cercei din aur.

Pe la ora douăsprezece, îşi încărcase toate bagajele în maşina închiriată şi intenţiona să părăsească oraşul pentru totdeauna, dar nu înainte de a obţine acordul lui Lyon de difuzare a interviului. Echipa, care filmase înmormîntarea de după porţi plecase deja spre San Antonio, în speranţa că vor mai prinde avionul care decola după-amiază. Cu toate că nici unul nu o spusese, Andy ştia că toţi fuseseră afectaţi de moartea generalului.

Pe la ora trei, Les veni la ea în cameră. Se certaseră, pentru că el ar fi vrut ca ea să plece mai devreme. Dar Andy refuzase.

– Cînd te întorci? o întrebă el.

– Cînd o să obţin semnătura, zise ea. Nu ştiu ce voi găsi acolo. Poate că mai e încă poliţia. Nici nu ştiu dacă o să mă pot apropia de fermă. Mă întorc cît de repede pot.

Mîinile i se umeziseră pe volan. Ceea ce îi spusese lui Les era adevărat: Nu ştia

ce va găsi la fermă şi aproape că-şi dorea să nu poată intra. Se temea de întîlnirea cu Lyon mai mult decît s-ar fi temut să escaladeze baricada poliţiei.

Nu exista nici un fel de baricadă, ci acelaşi paznic care îi deschisese poarta în ziua în care sosise. Sute de flori se ofileau sub soarele puternic. Coborî geamul în dreptul lui.

– Bună, zise ea.

– Bună, îi răspunse bărbatul. Avea ochii roşii, iar inima lui Andy tresări de compasiune.

– Sînt doamna Malone. Am mai fost cu...

– Da, ştiu cine sînteţi.

– Aş putea intra pentru cîteva minute?

El îşi ridică pălăria şi se scărpină în creştet.

– Nu ştiu. Domnul Ratliff a spus să nu intre nimeni.

– Poţi să suni, să-l întrebi? Spune-i că vreau să-l văd pentru un lucru foarte important.

– Bine. Intră în ghereta lui, iar Andy îl văzu formînd numărul.

Cînd se întoarse, acţionase deja sis-

temul electric de deschidere al porţilor.

– Nu l-am găsit pe domnul Ratliff, dar am vorbit cu Gracie şi ea a spus că e în regulă.

– Mulţumesc. Porni motorul şi pătrunse înăuntru. Casa şi împrejurimile erau pustii. Nu se mai vedea nici urmă de fermier trebăluind ca de obicei. Chiar şi vitele care păşteau în depărtare, pe dealuri, erau ciudat de nemişcate. Înainte să apuce să sune la uşă, aceasta se deschise şi Gracie se repezi în braţele ei.

– Oh, Andy, Dumnezeu să te binecuvînteze că ai venit. Nu ştiu ce să mă mai fac cu el. E în birou. Cred că bea. S-a ţinut atît de bine, dar după ce au plecat toţi parcă a înnebunit. Nu vrea să mănînce, şi aproape că a aruncat cu tava după mine. Dacă n-ar fi fost atît de mare, cred că i-aş fi dat o palmă. Vorbeşti tu cu el, nu-i aşa?

Andy privi temătoare spre uşa camerei în care era Lyon.

– Nu cred că voi reuşi să-i schimb starea de spirit, Gracie. Sînt ultima persoană pe care şi-ar dori s-o vadă.

– Eu am o altă părere despre toate astea. Cred că plecarea ta l-a făcut să se

poarte astfel.

Andy se întoarse spre ea, surprinsă.

– Dar tocmai şi-a înmormîntat tatăl.

– Andy, ne aşteptăm la asta de mai mult de un an. Ştiu că-i pare rău, n-am nici o îndoială în privinţa asta, dar un bărbat nu se poartă astfel. Durerea lui e în inimă, şi nu se datorează numai morţii tatălui lui. Buza de sus începuse să-i tremure. Andy o luă în braţe.

– Îmi pare foarte rău, Gracie. Ştiu cît de mult l-ai iubit.

– L-am iubit. Şi-mi lipseşte. Mă bucur însă că nu se mai chinuie. Te rog, intră să vorbeşti cu Lyon. Îmi fac probleme pentru el.

Andy îşi puse geanta pe măsuţa din hol.

– Ai spus că bea şi că nu vrea să mănînce?

– N-ai mai luat nici o înghiţitură de... nici nu-mi amintesc de cînd.

– Ei, atunci să începem cu începutul. Adu-mi mîncarea pe care i-o pregătisei.

În cîteva minute, Gracie se întorsese deja cu friptura de pui, salată de cartofi, şi pîine cu unt. Andy îi luă tava din mîini şi se

apropie de uşă.

– Deschide-o, te rog.

Gracie se supuse, apoi se dădu repede înapoi, ca şi cum i-ar fi fost frică.

Andy pătrunse în camera cufundată în întuneric. Draperiile fuseseră trase, împiedicînd lumina să pătrundă înăuntru. Mobila capitonată cu piele, biroul masiv din lemn de stejar, rafturile ticsite cu cărţi, toate contribuiau la atmosfera apăsătoare din încăpere. Toate acestea, precum şi mirosul de whisky, provenind de la sticla desfăcută, pe care o ţinea Lyon în mînă.

Ea îşi continuă drumul prin încăpere, fără să facă vreun efort să îşi mascheze zgomotul paşilor.

Îi văzu gura conturîndu-se într-un urlet. Îl auzi, chiar înainte ca acesta să-i fi părăsit buzele. Dar uimirea îl înfrînse. Se holbă la ea pentru o clipă, apoi mîrîi:

– Ce cauţi aici?

Primul ei impuls a fost să lase jos tava şi să se arunce în braţele lui, oferindu-i alinare. Dar ştia că el ar fi respins un astfel de gest de sentimentalism, şi şi-l înfrînă.

– Credeam că e evident. Ţi-am adus ceva de mîncare.

– N-am nevoie de nimic. Şi mai ales, n-am nevoie de tine. Te rog să pleci. Acum.

– Poate c-ai reuşit să-ţi terorizezi menajera, dar pe mine nu mă înfricoşezi. Eu nu mă sperii aşa uşor. Aşa că, poartă-te ca un adult civilizat şi mănîncă-ţi mîncarea. Gracie e de-a dreptul bolnavă de grija ta. Mie una nu-mi pasă dacă te încui aici şi bei pînă nu mai ştii de tine, dar ei îi pasă. Iar eu ţin la ea. Unde să aşez tava? Fără să-i aştepte răspunsul, puse tava în faţa lui.

– Nu te-am văzut de dimineaţă, alături de ceilalţi vampiri însetaţi de sînge. Ai dormit prea mult?

– N-ai decît să mă insulţi, dacă asta te face să te simţi mai bine, domnule Ratliff. Te pricepi de minune la asta. Ştii să fii încăpăţînat, necioplit şi şovin. Dar n-am crezut că eşti predispus spre laşitate.

Se ridică încet de pe scaun; trebui să se sprijine de marginea biroului.

– Laşitate?

– Da. Eşti un laş. Crezi că deţii monopolul durerii. Că ai rămas singur, şi doar tu suferi din cauza asta. Ei bine, nu ştii mai nimic despre suferinţă, domnule Ratliff. Am discutat cu un om care n-avea picioare. Ştii

ce face? Participă la maraton, într-un cărucior.

I-am luat interviu unei femei care a paralizat de la gît în jos, în urma unei poliomielite. Dar mi-a zîmbit tot timpul, şi mi-a vorbit cu mîndrie despre tablourile ei. Pentru că pictează, ţinînd o pensulă între dinţi.

– Ia stai? Ce faci, îmi ţii loc de conştiinţă?

– Poate.

– N-am nevoie. N-am spus niciodată că nu mai există şi alţi oameni, care să sufere mai mult ca mine. Se lăsă la loc în scaun.

– N-ai spus-o, dar o faci pe martirul pentru că te-a părăsit nevasta. Te răzbuni pe toată lumea, din cauza asta. Se sprijini cu palmele de birou, şi se aplecă înainte. Lyon, e normal să suferi pentru tatăl tău, zise ea, cu blîndeţe. Dar n-are rost să te închizi aici, lăsînd ca rănile să se adîncească. Eşti mult prea valoros.

– Valoros? rîse el amar. Jerri nu era de aceeaşi părere. Mi-a fost necredincioasă, chiar înainte de a mă părăsi.

– Şi Robert.

El ridică brusc capul, iar ochii lui o

studiară cîteva momente. Îşi trecu mîna peste faţă, apoi o întinse spre sticlă. Andy îşi ţinu respiraţia, dar răsuflă uşurată, văzînd că o pune la loc, fără să o atingă.

Cu expresia unui băieţel, îi spuse:

– Dă-mi, te rog, puiul.

Ea se relaxă şi-i împinse tava. El izbucni în rîs.

– Pentru cîţi oameni e mîncarea asta?

– Gracie mi-a spus că n-ai mai mîncat de destulă vreme. S-a gîndit că poate ţi-e foame.

– Vrei şi tu?

– Nu e decît o farfurie.

– Putem împărţi pe din două.

Gracie aproape că răsturnă ceaşca de cafea, ridicîndu-se brusc de la masa din bucătărie, atunci cînd Andy intră, aducînd tava goală.

– Cum se simte? întrebă Gracie, îngrijorată.

– Sătul, rîse Andy. Am mîncat şi eu puţin, dar el a dat gata restul. Vrea ceva de

băut. Dar nu cafea, cred. Cred că, cu puţin noroc, o să-l pot convinge să doarmă.

– Îi pregătesc ceai cu gheaţă.

– Da, Gracie, cred c-ar fi foarte bine. Făcu o pauză, înainte de a doua rugăminte. Aş vrea să faci ceva pentru mine.

– Orice, după cum te-ai descurcat cu Lyon.

– Dă un telefon la *Haven in the Hills,* şi lasă-i un mesaj domnului Trapper. Nu vreau să i-l transmiţi personal, pentru că se va înfuria, şi nu meriţi cuvintele urîte pe care le va rosti. Mesajul este că va primi ce aştepta mîine dimineaţă.

– Va primi ce aştepta, mîine dimineaţă.

– Da. N-avea de gînd să-i spună acum lui Lyon. Ajunseseră să comunice la un nivel pe care nu-l mai cunoscuseră pînă atunci. Nu voia să facă nimic din ce-ar fi putut să pună în pericol noua încredere dobîndită. Ar fi mai bine să-l anunţi pe paznic să nu dea voie nimănui înăuntru, azi.

– Ai dreptate, zise Gracie.

– Cred că asta e tot. Cu puţin noroc, Lyon va adormi, în curînd.

– Îţi mulţumesc, Andy. Ştiam eu că numai tu le poţi rezolva pe toate.

Andy dădu din cap, dar nu spuse nimic. Luă tava cu cele două pahare înalte şi cu carafa de ceai, şi intră în cameră. Lyon nu mai stătea în spatele biroului, ci se întinsese pe canapea. Ţinea ochii închişi. Vesta, haina şi cravata îi erau aşezate grămadă pe un scaun.

Andy se îndreptă în linişte spre el. Ajunsese doar la cîţiva centimetri de el, cînd Lyon deschise ochii.

– Credeam c-ai adormit.

– Mă odihneam.

– Vrei puţin ceai cu gheaţă?

– Da.

– Cu zahăr?

– Două linguriţe. Ea se înfioră. Să înţeleg din asta că tu îl bei neîndulcit?

– Îmi aminteşte de siropul pe care l-am băut la *Gabe's*. Cred că pune pe puţin patru linguriţe la un pahar.

– De ce l-ai băut?

– Trebuia să fac ceva, pînă găseam suficient curaj să intru în vorbă cu tine.

– Robert te-a înşelat?

Schimbase atît de brusc subiectul, încît Andy se simţi la fel de şocată ca şi atunci cînd aflase, prin intermediul unei „prietene",

că soţul ei îi era necredincios.

– Da.

Lyon oftă.

– M-am culcat cu multe femei. Cred că, de obicei, plăcerea a fost reciprocă. Dar n-am făcut-o niciodată cît timp am fost însurat. Mă aşteptam la o fidelitate absolută din partea amîndorura. Cred că aşa trebuie să fie într-o căsnicie.

– Probabil că ai învăţat asta de la tatăl tău. Gracie mi-a spus că, după ce-a murit mama ta, nu s-a mai simţit atras de nici o altă femeie.

– A iubit-o pînă... la moarte.

Începu să-i vorbească despre părinţii lui, şi mai ales despre tatăl lui, pe care-l iubise şi-l respectase.

– N-a fost uşor să fiu fiul unei legende. Cîteodată mă revoltam. Toată lumea se aştepta ca eu să mă ridic deasupra tatălui meu, se aştepta ca eu să fiu deosebit, pentru că tatăl meu era cine era. Acest exil al său, autoimpus, şi-a lăsat amprenta asupra tinereţii mele. Nu călătoream niciodată ca o adevărată familie, nu plecam în vacanţe. Cînd am mai crescut, mi-a dat voie să merg în excursii cu prietenii mei, şi cu părinţii

acestora.

Vorbi despre înmormîntare, despre sicriul înfăşurat în drapelul ţării, despre preşedinte şi despre blîndeţea cu care-l tratase.

– Eşti un admirator al lui, politic vorbind? îl întrebă ea.

– Deloc. Este însă un om foarte drăguţ. O întrebă despre predecesorul preşedintelui de atunci, căruia ea îi luase de curînd un interviu.

Ea începu să-i povestească despre cum decursese interviul, dar după cîteva propoziţii observă că el închisese ochii. Îi luă din mînă paharul pe jumătate gol şi-l aşeză pe masă. Aşteptă cîteva minute, pînă ce respiraţia i se egală, apoi îi sprijini capul în poala ei.

El se strînse şi mai tare lîngă ea, în somn. Degetele lui Andy se jucau prin părul lui; îi mîngîie apoi chipul, coborînd uşor spre gît.

Cîteva minute mai tîrziu, el se cuibări mai strîns lîngă sînii ei, murmurînd ceva, ceea ce îi păru a fi numele ei. Dar poate că fusese doar imaginaţia, care-i juca feste. Îl ţinu mai strîns, încercînd să-i dovedească

astfel dragostea ei, pe care nu ar fi avut curaj să i-o mărturisească dacă el ar fi fost treaz. Apoi adormi şi ea.

Cînd se trezi, el îi săruta sînii, prin ţesătura rochiei. Mîna lui rătăci mai jos, ajungînd pînă la centrul feminităţii ei.

– Lyon? şopti ea.

– Andy, te rog, gemu el. Vreau să facem dragoste.

10

– Am nevoie de tine. Indiferent dacă e bine sau nu, dacă pentru tine are sau nu sens, te doresc, Andy.

Ea îşi trecu degetele prin părul lui. Nu opuse nici un fel de rezistenţă cînd rochia ei alunecă la pămînt, nici cînd îi desfăcu sutienul. El îşi îngropă faţa la pieptul ei, ca un copil care căuta adăpost, începu să-i depună săruturi fierbinţi pe piele.

Bărbatul de obicei controlat şi stăpîn

pe sine o dezbrăca acum cu degete neîndemînatice, şi parcă îi cerea ajutor. Se luptă apoi cu fermoarul pantalonilor.

O pătrunse fără vreun alt preambul, dar ea era pregătită să-l primească, gata să-l aline, să-l facă să-şi uite durerea. Cu fiecare zvîcnire, el se golea de amărăciune. Ea acceptă acest lucru. Dacă trupul ei putea să-i ofere alinare, atunci ea avea să fie remediul bolii lui spirituale. N-avea nici o legătură cu sexul, ci cu dragostea. Iar cînd avea să se sfîrşească, ea va fi recunoscătoare pentru şansa de a-l fi iubit necondiţionat, dăruind totul, neprimind nimic.

Fără să vorbească sau să se mişte, ea îl ţinu strîns în braţe cînd el se odihni, capul lui fiind o povară dragă ce se sprijinea pe umărul ei. Îi asculta respiraţia, preţuind fiecare sunet. Bătăile inimii lui erau absorbite de sînii ei.

El ridică privirea. Cînd îi văzu lacrimile din ochi, se simţi cuprins de remuşcări.

– Oh, Doamne, Andy, îmi pare rău. Îmi pare atît de rău! zise el, clătinînd din cap. Îi adăposti capul la pieptul lui şi-i mîngîie părul. Nu ştiu ce-a fost cu mine. Nici măcar nu te-am sărutat înainte de... Ce ticălos sînt!

Te-am făcut să plîngi. Cred că te simţi groaznic. Ca şi cînd ai fi fost violată. Doamne, ce rău îmi pare!

Ea îşi ridică faţa spre el.

– Taci. Plîng pentru că sînt fericită că ai avut nevoie de mine.

– Am avut. Am. Nu mi-aş fi imaginat că după aceste două zile, să vreau, să-mi doresc tocmai acest lucru.

Ea îi zîmbi cu tandreţe.

– Ai fost obsedat de gîndul morţii. Aveai nevoie să te simţi viu. Să sărbătoreşti viaţa.

Ochii lui erau ca nişte cărbuni încinşi.

– Să fie oare posibil ca după tot ce s-a întîmplat între noi, după furie, animozitate şi neîncredere să mă fi îndrăgostit de tine, Andy Malone?

– Nu ştiu. Oare aşa să fie? Sper. Pentru că eu te iubesc foarte mult, Lyon.

– Andy. Numele ei era o şoaptă. Andy. N-am crezut niciodată că voi iubi pe cineva pe nume Andy. Şi mai mult decît atît, că o să simt că mor dacă n-o sărut.

Spunînd asta, el îi desfăcu buzele cu un sărut. Cu blîndeţe, se revanşă pentru violenţa de mai înainte. Continuă să o

sărute pe gît, sfîrşind cu lobul urechii ei.

– Chiar acum. A săruta nu mi s-a părut nicicînd atît de important ca acum.

– Şi acum e important?

– Foarte.

– De ce?

– Pentru că doar aşa îţi vei da seama cît de iubită eşti.

O sărută din nou. De data aceasta, gura lui rămase nemişcată pe buzele ei, acoperindu-le posesiv, adîncindu-şi limba tot mai profund. O strînse lîngă el.

– Îmi poţi ierta egoismul de mai devreme, urcînd cu mine în dormitor?

Ea dădu din cap şi se ridicară de pe canapea. Îşi adunară în tăcere hainele, se îmbrăcară şi ieşiră din birou.

Era deja noapte. Soarele apusese de mult. Se opriră să asculte, dar nu auziră nici un zgomot, nici dinspre bucătărie, nici din camera lui Gracie.

– Ţi-e foame? o întrebă el politicos, iar Andy îi zîmbi larg.

– Ce-ai face dacă ţi-aş spune că da? îl necăji ea.

– Aş înghiţi în sec şi aş încerca să nu plîng.

Ea îl luă de mînă şi o porniră în sus, pe scări. Crezuse că el avea s-o ducă în dormitorul lui, dar el se opri în dreptul camerei pe care o ocupase ea.

– Hai să intrăm aici.

– De ce?

– O să vezi.

Intrară în încăperea scăldată de lumina lunii. Nu crezură de cuviinţă să aprindă lumina. Nu era nevoie.

– Nu te mişca, îi spuse el, în timp ce se dezbrăca.

Ea rămase pe marginea patului, ascultătoare, urmărind cu deliciu cum îşi scotea mai întîi cămaşa, apoi pantalonii şi chiloţii. Era un specimen minunat, iar ea se simţi mîndră de felul în care arăta, dar şi geloasă pe orice altă femeie care-l mai văzuse astfel.

– Vino încoace, îi spuse el şi îi întinse mîna.

Ea se ridică şi se apropie de el. Strecurîndu-se în spatele ei, Lyon o luă de talie şi o conduse spre oglinda imensă din colţ, de lîngă fereastră. Ea admirase această piesă de mobilier din prima clipă în care o văzuse. Avea aproape doi metri înălţime, iar

rama ovală era sculptată din lemn de trandafir. Avea cu siguranţă cel puţin o sută de ani, dar oglinda fusese reargintată şi reflecta extrem de clar.

Lyon îşi ridică mîinile în dreptul umerilor ei, să-i desfacă nasturii rochiei, pe care îi încheiase cu atîta greutate doar cu cîteva minute în urmă. Unul cîte unul nasturii căzură victime degetelor lui îndemînatice. Cu multă grijă îi desfăcu centura din talie, apoi îi cuprinse sînii pe sub rochie. Ea se cutremură. Se lipi de el, dar nu închise ochii.

Aerul proaspăt al nopţi îi răcorea pielea. El făcu ca rochia să-i alunece de pe umeri. Mîinile lui iubitoare îi scoaseră agrafele care-i susţineau părul, lăsîndu-i-l liber pe umeri. Îşi îngropă faţa în mireasma şuviţelor aurii, o sărută pe gît, mîngîind-o cu limba.

Cînd îşi ridică chipul şi ochii li se întîlniră în oglindă, îşi zîmbiră.

Mîinile lui coborîră de pe umerii ei pe sîni. Uşor, foarte uşor, mai mult ca o sugestie a unei mîngîieri, degetele lui îi atinseră sfîrcurile. Dacă n-ar fi privit totul în oglindă, ar fi putut să jure că nu era decît rodul imaginaţiei ei.

Dar răspunsul ei era real. Lyon îi desfăcu sutienul care căzu şi el la pămînt.

– Frumos, murmură el.

În oglindă îi văzu mîinile acoperindu-i sînii. Pielea i se înfiora sub atingerea lui. Îi necăjea sfîrcurile, care ieşeau în întîmpinarea mîngîierilor lui.

– Nu ştiu cît voi mai rezista, murmură el. E un vis pe care am dorit să-l împlinesc, cu tine. Eşti atît de frumoasă!

Se sărutară iar ea îi simţi palmele strecurîndu-se sub ultimul ei veşmînt, care, curînd, căzu alături de celelalte.

Fără să se elibereze din îmbrăţişare, ea păşi alături, ocolind grămada de haine. Sexul lui întărit îi atingea spatele, dar el se abţinea, îmbătîndu-se în splendoarea goliciunii ei.

Se uitau împreună la imaginile lor, reflectate în oglindă. Mîna lui rătăcea pe abdomenul ei, lipind-o de bărbăţia lui. Cu cealaltă mînă îi mîngîia coapsa, trecînd pe lîngă triunghiul auriu, promiţînd noi delicii.

– Iubeşte-mă, Lyon. Te rog, iubeşte-mă acum.

O luă în braţe şi o purtă spre pat. Se aşeză lîngă ea, promiţîndu-şi în gînd că nu

va mai face niciodată ceea ce făcuse mai devreme, în birou. Cînd ea se rostogoli lîngă el, o opri cu o mişcare a mîinii.

– Avem tot timpul, şopti el şi-i sărută sînul. Limba lui se rotea în jurul sfîrcului, făcînd-o să tremure de dorinţă.

– Te rog, Lyon.

– N-o să mai fiu egoist cu tine, niciodată. Lasă-mă să te iubesc.

Rînd pe rînd, o aduse în pragul extazului, nelăsînd-o să-i cadă pradă. Cînd nu mai putură să reziste dorinţei, el o acoperi cu trupul lui şi se cufundă în dulceaţa ei.

Îi ridică uşor coapsele, ca ea să-l cunoască în întregime. Corpurile lor se armonizau perfect, se sincronizau în mişcări.

Îngînînd cuvinte de adoraţie, el o purtă spre împlinire.

– ...e atît de bine...

– ... adînc, înăuntru...

– ... da...

– ...credeam că minţeai cînd spuneai...

– N-a mai existat nimeni, de la Robert.

– Les?

– Niciodată, Lyon. Îţi jur.

– Ah, Andy, e atît de bine!

– Şi mie îmi este. Nu m-am mai simţit

niciodată astfel.

– Adevărat?

– Da. Niciodată.

– Sărută-mă.

– E prea fierbinte?

– Nu.

– Prea rece?

– E tocmai bună. Unde e săpunul? îl întrebă ea.

– Eu sînt primul, zise el.

Mîinile ei îi mîngîiau pieptul. Se aventură cu limba într-o explorare necunoscută pînă atunci.

– Andy? Ce s-a întîmplat?

– Mi-e teamă.

– Să mă atingi? Nu trebuie să-ţi fie.

Îl iubi cu inocenţă.

Mai tîrziu, stăteau în pat, cu braţele şi picioarele împletite. Degetele lui hoinăreau

leneş pe spatele ei, iar ea îşi adăpostea nasul în pieptul lui.

– Ce crezi despre tatăl meu, Andy?

– De ce mă întrebi asta acum?

El ridică din umeri.

– Nu ştiu. Cred că datorită faptului că el era mereu îngrijorat de părerea celorlalţi, de ce aveau să scrie despre el cărţile de istorie.

– A fost un om deosebit, Lyon. Iar din cîte am citit despre el, este de admirat şi ca soldat. Dar nu cred că asta îmi voi aminti despre el, ci mă voi gîndi întotdeauna ca la un bătrîn gentleman care şi-a iubit fiul, care şi-a plîns soţia, care i-a respectat pe ceilalţi şi şi-a preţuit intimitatea. Am dreptate?

– Mai mult decît crezi. Se ridică şi-şi sprijini spatele de tăblia patului. Fără să facă prea mult caz de goliciunea lui, ridică un genunchi şi o cuibări mai strîns lîngă el.

– Les avea dreptate, să ştii, zise el, încet.

– În ce privinţă? Nu voia cu adevărat să ştie, dar trebuia să-l întrebe, pentru că ştia că el voia să-i spună.

– În legătură cu adevăratul motiv al retragerii tatălui meu. Cu faptul că există un

secret care l-a determinat să părăsească armata şi societatea.

Ea rămase nemişcată. Nici nu îndrăznea să respire.

– S-a întors acasă ca un erou, dar nu se simţea astfel. Ai auzit vreodată de bătălia de la Aisne?

– Da. Acolo era sectorul tatălui tău, iar aliaţii au repurtat o victorie de o mare importanţă. Mii de duşmani şi-au găsit sfîrşitul la Aisne.

– Dar şi mii de soldaţi americani.

– E regretabil, dar acesta este preţul victoriei.

– În ochii tatălui meu, preţul a fost prea mare.

– Ce vrei să spui?

Lyon oftă.

– A făcut o eroare tactică, şi a trimis practic la moarte un întreg regiment. Asemenea lucruri s-au întîmplat frecvent. Ofiţerii riscă viaţa trupeţilor de dragul unei avansări. Dar nu şi tatăl meu. El preţuia viaţa fiecăruia din oamenii aflaţi sub comanda lui de la ofiţeri pînă la ultimul soldat. Cînd şi-a dat seama ce se întîmplase, a fost distrus. N-a putut să uite niciodată că acea gre-

şeală a sacrificat vieţile multor oameni, că a lăsat în urmă văduve şi orfani... Vocea i se frînse.

– Dar, Lyon, luînd în consideraţie valoarea lui, o asemenea eroare se poate ierta.

– Da, din punctul nostru de vedere. Nu şi dintr-al lui. A fost chiar decorat pentru acea bătălie, considerată drept o mare victorie. Însă ca bărbat, ca soldat, a fost înfrînt.

Cînd a sosit acasă, a fost aclamat ca un erou, dar conflictul interior nu-i dădea pace. Nu se simţea deloc un erou, ci un trădător.

– Nu se poate!

– Nu un trădător de ţară, ci al oamenilor care se încrezuseră în judecata lui. Era un conflict imposibil de reconciliat, aşa că s-a retras din armată şi a venit aici, închizînd uşa lumii şi amintirilor.

Ea tăcu o clipă, înainte de a spune:

– Nimeni n-ar fi aruncat cu pietre în el, Lyon. A fost un om respectat, un erou, un conducător, într-o vreme în care America avea nevoie de eroi, de conducători. Bătălia a avut proporţii nebănuite. Poate că în tot acel haos, a crezut că a făcut o greşeală,

care, de fapt, nu a avut loc.

– Ştiu asta, Andy, şi o ştii şi tu. Dar n-am reuşit să-l conving, spuse el cu tristeţe. A murit regretînd acea zi, de parcă n-ar mai fi trăit o alta. Nu conta ce ar fi crezut oamenii dacă ar fi ştiut. Se judeca extrem de aspru.

– Ce tragic! A fost un om foarte drăguţ.

– Avea o părere foarte bună despre tine, zise el, mai vesel acum, trecîndu-şi o mînă prin părul ei.

Ea îl privi.

– Adevărat?

– Da. Mi-a spus că arăţi foarte bine.

– Aşa tată, aşa fiu.

– Şi – continuă el, ignorîndu-i comentariul – mi-a spus, chiar în ziua morţii lui, că eram un prost că te-am lăsat să pleci, şi că îmi meritam soarta.

– Iar tu i-ai răspuns...?

– N-are rost să repet acum ce-am spus. Eram într-o dispoziţie foarte proastă.

– Şi acum?

– Acum sînt extenuat şi vreau să mă culc, dar nu pot suporta gîndul că-mi pierd timpul dormind, cînd tu eşti goală lîngă

mine.

– Te ajută cumva să ştii că şi mie mi-e somn?

El zîmbi şi o sărută, lipind-o de pieptul lui. Andy îşi drese glasul.

– Domnule Ratliff, cred că nu-ţi dai seama unde-ţi ţii mîna.

– Ba da, dar sperăm că n-o să bagi de seamă.

– Vrei să fii un gentleman şi s-o iei de acolo?

– Nu. Am adormit deja.

Lumina soarelui o făcu să clipească des. Era a doua zi de dimineaţă, iar ea îşi punea cerceii în faţa oglinzii. Imaginea în oglindă îi amintea de noaptea trecută, de fanteziile erotice ale lui Lyon. Mîna îi tremură uşor, pentru că nu-şi recunoştea expresia întipărită pe chip. Nu o mai avusese niciodată.

Ar fi putut să creadă că visase, dacă trupul ei n-ar fi păstrat urme vii. Sînii ei erau uşor iritaţi de barba lui Lyon. Sfîrcurile îi

tresăreau la amintirea buzelor şi limbii lui. O senzaţie grea o apăsa între coapse, ori de cîte ori îşi amintea de trupul lui Lyon.

Actul iubirii fusese complet, nu numai o uniune fizică, ci şi a spiritelor. Forţa lui sexuală deşteptase în ea feminitatea, pe care nu spera s-o mai descopere. Îl iubea pe acest bărbat, îi iubea vulnerabilitatea, puterea, simţul umorului şi chiar temperamentul aprig.

Lyon. Îl iubea pe Lyon.

La puţină vreme după ce se treziseră, el coborîse la maşină să-i aducă valiza, apoi se întorsese în camera lui.

În timp ce se îmbrăca, ea se gîndea cum să-l roage să semneze dezlegarea şi cum să-i spună de hotărîrea pe care o luase chiar înainte de a adormi în braţele lui. Nu ştia ce le rezerva viitorul. Nu discutaseră nimic. Cu o noapte înainte, trăiseră doar prezentul. Dar orice s-ar fi întîmplat între ei – iar ea nu-şi mai putea imagina acum viitorul fără el – ştia că viaţa ei trebuia să-şi schimbe cursul. Nu mai putea continua la fel. Pînă să ia această decizie se simţise constrînsă, încătuşată. Acum era liberă.

Îi auzi paşii repezi pe scări şi îi atribui

graba nerăbdării de a o vedea. Mai aruncă o privire grăbită în oglindă şi se întoarse spre uşă să-l întîmpine.

– În sfîrşit! S-a întors iubitul meu...

Cuvintele îi muriră pe buze, văzîndu-i expresia furioasă. O privea ucigător.

– Mincinoaso...

– Lyon, strigă ea, împiedicîndu-l să mai vorbească. Ce s-a întîmplat?

– Îţi spun eu ce s-a întîmplat. O perversă mică pe nume Andy Malone m-a înşelat din nou.

– Înşelat?

– Mi-a ascuns adevărul, strigă el. Ştiu de ce ai venit.

– Lyon, spuse ea prăbuşindu-se pe pat şi privindu-l uimită. Nu ştiu ce vrei să spui.

– Nu ştii, hm? Se îndreptă spre fereastră şi privi dealurile care străluceau în lumină. Bine, fie ca tine. Spune-mi tu de ce ai venit?

– Voiam să te văd. Spunea adevărul. Les nu făcuse decît să-i ofere o scuză pentru a se întoarce la fermă. Dar ea ar fi găsit oricum un motiv să-l revadă.

– Voiai să mă vezi, repetă el ironic,

întorcîndu-se din nou cu faţa spre ea. Ce emoţionant! Fără îndoială, voiai să-mi alini durerea.

– Da, se tîngui ea.

– N-ai avut nici un alt motiv?

– Ba da, aveam nevoie de... e o...

– Spune-mi, la naiba, strigă el.

Ea se ridică de pe pat şi-l înfruntă curajoasă.

– Aveam nevoie de semnătura ta pe o hîrtie de dezlegare, pentru ca interviul cu tatăl tău să poată fi difuzat. Asta voiai să auzi?

– Dar m-ai găsit pe jumătate beat, şi îndurereat, şi apelînd la instinctele tale materne, iar tu, cu inima ta bună, te-ai hotărît să rămîi cu mine, să mă ajuţi să redevin bărbat.

– Nu, spuse ea, clătinînd din cap. N-are nici o legătură una cu alta. Uitasem de dezlegare. Nu voiam decît să te ajut.

– Oh, bineînţeles. Mai mult ca sigur. Şi de vreme ce tot erai aici, şi-mi ofereai alinare cu trupul tău, fără să ai vreo pretenţie, normal, ai reuşit să afli ceea ce ai vrut să ştii chiar de la început.

Ea se îmbujoră şi îşi înfipse unghiile în

palmă. Nu voia să-şi piardă şi ultima fărîmă de autocontrol. Unul din ei trebuia să-şi ţină cumpătul, iar Lyon parcă înnebunise.

– Ce anume, Lyon? Cu ce scop mi-am vîndut trupul? Spune-mi.

– Pentru nenorocita aia de poveste. Tocmai am văzut buletinul de ştiri de la New York. Reporterul anunţa ştiri senzaţionale în ediţia de seară. O dezvăluire importantă privind viaţa generalului Michael Ratliff. Interviul pe care nimeni nu l-a mai văzut vreodată, înregistrat chiar în ziua morţi. Şi cine crezi că va prezenta totul? Nimeni alta decît femeia care-mi încălzea mie patul şi cine ştie cîte alte paturi, Andy Malone.

Desfigurat de mînie, el se îndreptă spre ea.

– Iar acum vei avea cu adevărat ce să le spui. Caută bine în cărţile de istorie, acolo unde este prezentată bătălia de la Aisne, pentru că va trebui să cunoşti toate elementele înainte de a povesti cele întîmplate.

Rămasă fără puteri, Andy se aşează din nou pe marginea patului, se uita la faţa aplecată deasupra ei, încercînd să recunoască trăsăturile bărbatului cu care îşi

petrecuse noaptea. Oare gura aceea, care rostea acum acuzaţii îngrozitoare, era aceeaşi cu cea care rostise atîtea şoapte de iubire, după ce făcuseră dragoste?

– Am venit aici pentru semnătura ta, spuse ea. Les a plecat să negocieze cu reţeaua vînzarea înregistrărilor. Voiam ca toată ţara să vadă acest interviu, Lyon. Voiam ca oamenii să-l cunoască pe tatăl tău, pe care l-am iubit, aşa cum a fost înainte de a muri. Asta este tot. N-am avut nici cea mai mică intenţie să dezvălui ceea ce tu mi-ai încredinţat.

– Nu? Gracie mi-a spus aseară că i-ai dat instrucţiuni să-l sune pe Les la hotel, cu mesajul că va primi ceea ce aştepta azi-dimineaţă.

Cuvintele inocente erau acum răstălmăcite, otrăvite.

– M-am referit la semnătura ta. Nu puteam să vindem dacă n-o aveam. Les s-a înfuriat cînd a aflat că nu aveam dezlegarea. A încercat să mă determine să vin la tine, dar n-am vrut s-o fac decît după înmormîntare.

– Ce drăguţ din partea ta.

– Ştiu că nu mă crezi. Din ce în ce mai

nervoasă, pentru că-şi dădea seama că el o suspecta, ca şi cum noaptea de dinainte nu însemnase nimic, începu să vorbească tot mai tare. Chiar crezi că plănuisem să-ţi smulg o destăinuire asearã?

– Luînd în consideraţie starea mea, cred că te-ai gîndit că m-ai putea face să vorbesc. Merita să încerci, nu? Ei bine, felicitări. Ai obţinut mai mult decît te-ai fi aşteptat. Interviul tău valorează acum cel puţin dublu. Cariera ta va face un salt. Aşa că pleacă din casa mea şi fugi la Les să-i spui totul.

– Bineînţeles că voi pleca. Dar nu pentru motivul pe care-l crezi tu. Nu vreau să mai petrec nici măcar o clipă alături de un om care nu ştie ce înseamnă să fie bărbat. Ar fi trebuit să înveţi de la tatăl tău. El era înţelegător, iertător. M-ai acuzat cîndva că sînt lipsită de emoţii. Dar tu? Uită-te la tine, Lyon.

El deschise gura să vorbească, dar Andy nu-l lăsă.

– Ai spus că n-ai putut să înţelegi de ce tatăl tău şi-a impus această izolare. Dar pereţii care-l ţineau departe de restul lumii nu se compară cu zidurile pe care le-ai

ridicat în jurul inimii tale. Închisoarea ta este mai înspăimîntătoare decît a lui.

– Uite – spuse ea, deschizînd valiza şi scoţînd geanta de voiaj – aici sînt nenorocitele alea de benzi. Arde-le, aruncă-le în rîu, fă ce vrei cu ele. Nu-mi pasă. Nu vreau să le mai văd niciodată. I le aruncă la picioare. Sper să-ţi găseşti fericirea alături de ele.

În cîteva clipe, închisese geamantanul, şi ieşise din cameră.

11

Starea de spirit a lui Les Trapper se potrivea foarte bine cu culoarea părului lui. Nimeni nu îndrăznea să-l contrazică în astfel de clipe. Ochii lui albaştri aveau puterea de ai face pe ceilalţi să tacă. Doar un prost sau un martir putea să-l provoace deliberat.

Andy nu era nici una nici alta. Nu simţea nimic, cu excepţia unei detaşări triste. Spuse cu calm:

– Am lăsat înregistrările la fermă. Dacă

vrei, poţi să iei legătura cu el, să le recuperezi. Eu una nu mă mai amestec. Poate că le-a distrus deja. Nu ştiu. Şi nici nu-mi pasă.

– Vrei să spui – mormăi Les printre dinţi – că ai lăsat toate acele înregistrări de valoare cowboy-ului acela?

– Da. I le-am dat lui Lyon. Se temuse de întîlnirea lor, dar acum nu-i mai păsa. De la fermă se îndreptase direct spre *Haven in the Hills,* acolo unde o aştepta nerăbdător Les, să vină cu înregistrările şi cu dezlegarea semnată.

– Ai înnebunit? strigă el. Am aşteptat şansa asta ani întregi. Am muncit mult pentru ea. Ce naiba te-a apucat? Rîse amar. Cred că ştiu. Lyon Ratliff.

– Rezervă-ţi remarcile crude pentru cineva care le apreciază.

– Dar nici măcar n-am început să fiu crud. Vreau benzile, la naiba! N-ai decît să dai cu piciorul şansei tale, dar eu nu voi proceda la fel cu a mea.

– N-ai decît să le iei de la Lyon.

– Îndrăzneşte să mai vorbeşti aşa cu mine şi te dau afară.

– Oricum, n-aveam de gînd să mă mai

întorc la lucru. Expresia lui înmărmurită o amuză. Oricum, nu la *Telex*.

– Ce vrei să spui? Fără camera de luat vederi eşti moartă.

– Chiar aşa? Nu cred.

– O ai în sînge, Andy. Eşti foarte bună. Cea mai bună. Şi-ţi place. E viaţa ta.

– Nu, Les, strigă ea. E viaţa ta. Eu aştept mai mult de la a mea. Ar fi vrut să-l poată lua de umeri pe bărbatul care-i fusese prieten, să-l scuture, să-l facă să înţeleagă. Dar ştia că era imposibil. El nu avea să înţeleagă niciodată. Îţi mulţumesc pentru compliment. Ştiu că am talent dar nu mai am motivaţii. Nu vreau să ajung în vîrf, sacrificînd totul.

Tatăl meu a hotărît în numele meu, apoi Robert, apoi tu. Nimeni nu m-a întrebat. Mi-a plăcut ceea ce făceam, dar nu mai am nimic altceva. Am treizeci de ani. Peste zece ani o să am patruzeci, şi poate cariera mea se va sfîrşi, sau poate voi fi un pion de bază. Dar va fi în continuare tot ce am. Şi, probabil, cineva mai tînăr, mai drăguţ şi mai talentat îmi va lua locul. Şi atunci ce voi face? Mie ce-mi va mai rămîne? Iartă-mă, Les, că te las baltă, dar

vreau să plec. Vreau să-mi trăiesc viaţa.

– Toate astea sună bine, dar sînt o porcărie, iar tu ştii asta foarte bine. Te-ai îndrăgostit rău, iar acum vrei să-l aperi pe tip. Ce s-a întîmplat? Te-a dat afară?

– Da. Pentru că a văzut anunţul cu privire la interviul care urma să fie difuzat diseară.

– Ei şi ce? Ştia oricum că-l vom vinde reţelei. Tot avea să fie transmis, mai devreme sau mai tîrziu. De ce...? Îşi lăsă capul pe o parte şi-i studie degetele care tremurau de nervozitate. Stai puţin, ai aflat ceva. Nu-i aşa? Cum ea nu-i răspunse, el îi cuprinse faţa în palme şi i-o ridică. Nu-i aşa?

Îl privea fără să fie cîtuşi de puţin speriată. El nu mai avea puterea s-o intimideze, s-o umilească sau s-o rănească. Sentimentele ei rămăseseră cu Lyon, acolo unde lăsase şi benzile. N-avea de gînd să dezvăluie secretul. Îl va lua cu ea în mormînt. Les avea dreptate să fie furios. Erau prieteni de mult timp. Din punctul lui de vedere, ceea ce făcea ea acum, era o trădare.

– Nu, spuse ea calmă, privindu-l în ochi. Nu, Les. N-a existat niciodată vreun secret. Poate că acesta este motivul pentru

care vreau să renunţ. Tu eşti mereu în căutare de sînge. Eu nu. Tu vezi oamenii doar ca pe nişte poveşti posibile, cu ajutorul cărora să-ţi clădeşti o carieră. Şi eu ajunsesem să gîndesc la fel, şi nu-mi place asta. Acum îi văd pe cei care mă înconjoară ca pe nişte fiinţe umane, care au tainele lor, şi pe care au dreptul să nu le dezvăluie nimănui.

Se ridică pe vîrfuri să-l sărute pe obraz.

– Te iubesc. Mi-ai fost un bun prieten. Sper să fii şi în continuare. Dar aş vrea să nu ne mai vedem un timp. La revedere.

Ieşi din cameră şi se îndreptă spre maşină. Pornise deja motorul cînd el ieşi în prag.

– Andy, o strigă. Unde te duci? Părea învins, aşa cum ea nu-l mai văzuse niciodată. Inima i se strînse dar luase o hotărîre şi voia să şi-o menţină.

Îi răspunse cu o voce gravă:

– Nu ştiu.

Plecă spre San Antonio, şi-şi închirie o cameră la *Palacio del Rio,* pe faimoasa Riverwalk. Luă de la recepţie cîteva broşuri turistice. Ar fi fost minunat să petreacă o săptămînă de anonimat. Avea să plece undeva, să facă plajă, să mănînce mîncăruri exotice, să lenevească, pînă ce avea să se simtă în stare să se întoarcă acasă. Şi să-şi reconstruiască viaţa. Unde să meargă? În Mexic? Caraibe?

Ce mai conta?

Tot singură ar fi fost. Nu numai că-l pierduse pe Lyon, dar şi slujba şi prietenul cel mai bun. Nu se mai aflase niciodată într-o asemenea situaţie.

Pentru că nu voia să stea singură în camera de hotel, se îmbrăcă cu o rochie din bumbac şi îşi refăcu machiajul. Ieşi pe faleză, se plimbă pe Riverwalk, apoi se hotărî să intre într-un restaurant să mănînce.

În timp ce trecea pe lîngă mese stîrnea priviri admirative din partea bărbaţilor. Dar ochii ei spuneau un „nu" foarte hotărît. Alţii se uitau la ea cu atenţie, încercînd să-şi dea seama cine era. Se obişnuise cu asta. Adesea oamenii o recunoşteau imediat. Unii o priveau miraţi, dar nu ştiau de unde o

cunosc. Ea se întreba adesea cînd îşi dădeau oare seama. Poate că atunci cînd o vedeau din nou la televizor. Probabil că-şi duceau mîna la frunte şi exclamau: Bine-înţeles! Andy Malone! Ea era.

Se juca cu furculiţa în salată, fără să mănînce. Hamburger-ul pe care-l comandase era apetisant şi zemos, dar îi amintea de cel comandat de Lyon la *Gabe's,* şi nu reuşea să ia vreo înghiţitură. Şi nici nu era prăjit cum trebuie. Sau poate era scuza pe care o găsise ca să-l poată lăsa neatins în farfurie.

O porni înapoi pe Riverwalk, care era acum asaltat de turişti. Cum să-şi umple oare orele lungi de singurătate ale serii?

Se opri să asculte o orchestră mariachi, îşi cumpără o îngheţată, dar o aruncă imediat la gunoi. Trecu pe lîngă o galerie de artă, dar nu avea energia necesară să admire exponatele.

Unul din vaporaşele în care se îmbarcau cam patruzeci de turişti, pentru o excursie de o jumătate de oră pe rîu, tocmai trăgea la doc. Îşi luă un bilet şi păşi pe vapor ajutată de un tînăr încins cu o centură mexicană viu colorată.

– Înaintaţi, vă rog, spuse el cu o voce plictisită.

Se aşeză pe bancheta din lemn, privind spre apă. Nu se dădu deloc atenţie celorlalţi pasageri, cu excepţia unei fetiţe frumoase de vreo doi ani, cu codiţe blonde, care se aşezase lîngă ea.

Andy le zîmbi părinţilor fetiţei. Ea era drăguţă, avea un aer proaspăt. El ducea un aparat de fotografiat. O familie tînără, plăcută, aflată în vacanţă. Se simţi copleşită de durere.

Întoarse uşor capul cînd auzi motorul pornind, şi rămase înmărmurită cînd îl văzu pe ultimul pasager care se îmbarca.

Inima începu să-i bată cu putere. Îşi întoarse privirile din nou spre apă, fără să o vadă. Auzi murmurul celor care obiectau nemulţumiţi:

– Nu mai e loc în faţă. Vă rog să rămîneţi aici, în spate.

– Mă simt rău atunci cînd călătoresc cu vaporul. N-aş vrea să vărs pe cineva, se auzi o voce joasă, puţin răguşită. O adiere uşoară răcori obrajii înfierbîntaţi ai lui Andy.

Vaporaşul porni şi se auzi vocea ghidului.

– În stînga, este amfiteatrul unde...

– Bună, zise Lyon încet, apoi repetă: Bună. Dar Andy nici nu-şi întoarse capul spre el.

Într-un sfîrşit, îl privi.

– Bună, zise ea pe un ton îngheţat şi se întoarse la loc.

– Se spune că aceşti copaci sînt chiar mai...

– Scuză-mă, ai venit cu cineva? Ea îl privi neîncrezătoare. Lyon se întoarse spre doamnele în vîrstă, care stăteau lîngă ea şi-l priveau acum cu ochi mari. Înlătură această posibilitate. O cunoşti pe domnişoara? o întrebă el pe fetiţă. Aceasta clătină din cap. În preajmă mai erau doi piloţi. Îi întrebă şi pe ei. A venit cu vreunul dintre dumneavoastră?

– Nu, domnule, răspunseră ei la unison.

– Bine, spuse el zîmbind. N-aş fi vrut să pătrund pe teritoriul nimănui.

Andy privi în jurul ei şi-şi dădu seama că cei aflaţi lîngă ei nu mai admirau priveliştea, ci urmăreau cu atenţie spectacolul. Se uită la el.

– Arată foarte bine, nu? îi întrebă el pe

piloţi.

Ei se uitară spre Andy, apoi din nou spre el şi dădură din cap.

– Nu eşti sănătos, şopti ea printre dinţi.

– Ce-o căuta o femeie atît de frumoasă singură pe un vapor? întrebă din nou Lyon. Aţi remarcat ce corp are?

Piloţii începură s-o studieze cu ochi lacomi. Cu un gest reflex ea îşi încrucişă mîinile la piept.

– Am observat din prima, zise unul dintre ei.

Lyon se întoarse spre Andy.

– Şi eu. Acum îi vorbea numai ei, vocea îi căpătase un alt ton. Ochii lui gri o studiau. Cred că e frumoasă, dar nu cred că ştie ce simt pentru ea.

– Fu... moasă, gînguri fetiţa, bătînd-o uşurel pe genunchi pe Andy.

– Vrei să-ţi petreci noaptea cu mine, fată frumoasă? o întrebă încet Lyon, privind-o în ochii aurii.

– Harry? făcu mama fetiţei, speriată.

– Lasă-i în pace, spuse acesta.

Andy se ridică în picioare, într-o încercare zadarnică de a scăpa. Lyon se ridică

şi el. Nu-i despărţeau decît cîţiva centimetri.

– De ce-mi faci asta? şopti ea.

– Pentru că vreau să vii în viaţa mea, Andy. Chiar dacă asta înseamnă să cumpăr un post de televiziune, sau să instalez unul la fermă, orice, doar să stai cu mine.

– De ce? De ce mă vrei tocmai acum?

– Pentru că te iubesc.

– Mi-ai mai spus asta şi aseară. Dar azi-dimineaţă erai gata să mă omori, crezînd că aş fi putut să spun ceva despre tatăl tău.

– Harry? zise din nou femeia şi mai speriată.

– Uită-te la răţuşte, draga mea, îi spuse acesta fiicei lui, care urmărea captivată scena. Nici la televizor nu mai văzuse aşa ceva.

– A fost un reflex, Andy. După tot ce mi-a făcut Jerri, n-am mai avut încredere în femei. Mă foloseam de ele, dar nu mă implicam. Îţi poţi imagina ce a însemnat să-mi dau seama că te iubesc? Gracie a fost cea care mi-a arătat cît am fost de prost.

– Mă întreb cine or fi Jerri şi Gracie, zise unul dintre piloţi.

– Şşt, făcu una din femeile în vîrstă.

– Jerri e tip sau tipă? îi şopti celălalt pilot prietenului său.

– Nu cred că vreau să ştiu. Doar ai auzit că nu-i mai plăceau femeile.

– Ce vrei să spui? îl întrebă Andy cu un glas tremurat.

– Că nu mi-ai fi lăsat mie benzile, dacă ai fi avut intenţia să-i faci vreun rău tatălui meu. Că n-ai minţit atunci cînd mi-ai spus că voiai să filmezi o poveste simplă, de viaţă. Pe Les ar trebui să fiu furios, nu pe tine.

– Les? întrebă mama. Credeam că-l cheamă Jerri.

– Şşt, făcu tatăl.

– Mi-am dat demisia astăzi, Lyon.

El o luă de mînă.

– De ce?

– N-aş mai fi putut fi obiectivă, după ce te-am cunoscut. Iar Les ştia asta foarte bine. A încercat să nege, dar nu avea rost. Oftă. Tu şi tatăl tău valoraţi pentru mine mai mult decît orice subiect de interviu.

– Şi ce vei face?

Ea ridică din umeri.

– Mă gîndeam să plec în Mexic, să stau la plajă şi să mă gîndesc la toate.

– Îmi place în Mexic, zise el încet. Îi

sărută palma, apoi i-o lipi de obrajii lui.

– Adevărat? întrebă ea.

– E locul ideal pentru luna de miere.

– Luna e de miere, chicoti fetiţa.

– Lună de miere? repetă Andy, uimită.

– Vrei să te măriţi cu mine, Andy?

– Să mă mărit cu tine?

– Nu mai auzi bine, fato? Te-a cerut de nevastă. Răspunde-i să putem coborî.

Andy se uita uimită la femeia în vîrstă care vorbise, apoi la feţele celor din jur, care-i priveau cu atenţie. Se întoarse spre el, care o aştepta răbdător, şi zîmbi.

– Da.

– Eşti o fiară, murmură ea, atingîndu-şi buzele de pielea fierbinte a umărului lui. Aproape că-mi este teamă să mai ies cu tine în lume.

– De ce? O trase mai aproape de el.

– De cîte ori sîntem în public mă pui în situaţii stînjenitoare. Mai întîi la *Gabe's*, cînd mi-ai zis să-mi iau cu mine o anumită parte a anatomiei şi să plec la Nashville...

– O foarte atrăgătoare parte a anatomiei tale, dacă mi-e permis s-o spun.

– Apoi în noaptea aceea, de faţă cu toţi...

– Puştii ăia.

– Şi astă-seară. Ce ţi-a venit să mă ceri aşa de nevastă?

– Mi-a fost teamă că o să mă refuzi dacă te iau cu duhul blîndeţii.

– Ar fi trebuit să-ţi trag o palmă.

– Dar n-ai făcut-o. Ştiam eu că undeva, în adînc, ai sufletul blînd. Înainte ca ea să poată să riposteze, el o săruta arzător, de parcă ar fi vrut să-i dovedească faptul că era adevărat.

Ea se lipi toată de el, înfiorată de atingerea pielii lui goale.

Se întorseseră la hotel de îndată ce îşi croiseră drum prin mulţimea curioasă care cobora de pe vas. În clipa în care închisese uşa în urma lor, el o luase în braţe şi-i spusese grav:

– Te iubesc, Andy. Să nu mă părăseşti niciodată. Mărită-te cu mine.

– Şi eu te iubesc, Lyon. Şi vreau atît de mult să mă căsătoresc cu tine!

– Copii?

– Cineva mi-a spus odată că e păcat să nu ai copii.

El zîmbi şi-i cuprinse faţa între palme.

– Iubesc femeia din tine.

– Cu mai puţin de o săptămînă în urmă, nu erai de părere că e ceva de capul meu, ca femeie.

– Aşa gîndeam atunci. Nu voiam să-ţi dai seama că mă speriasem.

– Eu te-am speriat? Cum aşa?

– Pînă atunci fusesem foarte sigur de toate. Credeam că viaţa mea era aşa cum mi-o doream. Nu voiam să mă implic, să am responsabilităţi. Şi, cu siguranţă, nu doream să fiu iubit, pentru că asta ar fi însemnat să iubesc la rîndul meu, şi nu voiam să-mi asum acest risc.

Îi atinse fruntea cu vîrful degetelor, încercînd să facă să-i dispară cutele de îngrijorare.

– Dar ai apărut tu, şi totul s-a schimbat. Te-am dorit din clipa în care te-am văzut prima oară. A fost, pur şi simplu, dorinţă carnală. Apoi, am văzut cum te purtai cu tata, şi cît de vulnerabilă păreai în ziua în care ne-am adăpostit de ploaie. Şi am început să te iubesc. Aş fi vrut să te urăsc

pentru că-mi făceai asta. Dar n-am putut. Iar cînd te-am alungat definitiv, am înţeles ce însemni pentru mine. Trebuia să vin după tine, să te rog să mă primeşti înapoi.

– Te primesc. Acum şi întotdeauna, spuse ea. Renunţasem să mai sper că-mi voi petrece viaţa alături de bărbatul pe care-l iubesc. Prima mea căsnicie a fost o deziluzie. Eram convinsă că eram menită unei cariere şi unui cămin. Vreau să-mi împart viaţa cu tine, Lyon.

– Am vorbit serios cînd ţi-am spus despre postul de televiziune. N-am nimic împotrivă, dacă vrei să continui să lucrezi.

– O să mă mai gîndesc. Poate o slujbă cu program redus. S-ar putea să-mi lipsească, după un timp.

– Eşti prea bună ca să renunţi complet. Sînt nevoit să-ţi recunosc profesionalismul, talentul.

– Îţi mulţumesc. Dar sper că pasiunea ta pentru mine să nu moară niciodată.

– Poţi să fi sigură de asta.

– Cum de m-ai găsit? îl întrebă ea, leneşă.

– Am sunat la *Telex*. Mi-au dat numărul de telefon al mamei tale. Am sunat-o,

m-am prezentat cît mai fermecător cu putinţă, drept viitor ginere şi am explicat că mi-a fugit mireasa. Ea mi-a spus că ai sunat-o de aici, că aveai de gînd să pleci în Mexic, şi că ar fi mai bine să mă grăbesc dacă vreau să te mai prind. Cred, domnişoară Malone, că vrea să te mărite cu orice preţ.

– Oh, Lyon... Ai un talent... de a schimba subiectul.

Mîna lui începuse să se joace cu sînul ei, uimit şi încîntat cînd sfîrcul i se întări. Era o tentaţie pe care nu o putea trece cu vederea. Îl sărută. Ea se arcui lîngă el.

– Lyon...

Telefonul sună. Ea întinse mîna spre receptor.

– Nu răspunde.

– Trebuie, Lyon. Nu-l pot lăsa să sune.

El mormăi ceva, dar n-o împiedică să ducă receptorul la ureche.

– Alo?

– Bună, drăguţo. Ce faci?

– Les! exclamă ea. Nu se aştepta să-l audă, dar se părea că Lyon nu era prea surprins de identitatea interlocutorului ei. Însă nici nu-şi încetă sărutările fierbinţi. Ce... Cum... De ce mă cauţi?

– Nu ţi-am mai spus să nu mai răspunzi la o întrebare cu o altă întrebare? N-ai învăţat nimic în toţi anii ăştia? Ei bine – oftă el resemnat – n-am putut să dau de Lyon, aşa că aş vrea să transmiţi tu un mesaj. Am sentimentul că-l vei revedea curînd.

Ea îşi coborî privirea spre părul întunecat al lui Lyon, care acum o muşca uşurel.

– Ce... Îşi drese vocea. Ce mesaj?

– Vreau să-i spui că a făcut un lucru nemaipomenit trimiţînd înregistrările la reţea. Şi scrisoarea. Cu ajutorul lor, am obţinut o slujbă de milioane. În două săptămîni sînt la New York, instalat în noul birou.

– A făcut el asta? întrebă ea. Îşi strecură degetele prin părul lui Lyon şi încercă să-i ridice faţa spre ea, dar nu reuşi. Ce conţinea scrisoarea?

– Ce se întîmplă acolo, Andy? Te simţi bine? Ai o voce ciudată.

– Mi-e bine, mi-e bine, murmură ea. Gura lui fierbinte ajunsese din nou pe sînul ei. Scrisoarea...?

– Oh, spunea că eşti nevoită să renunţi un timp la slujbă, pentru că te căsătoreşti, dar că ar trebui ca mie să mi se ofere un post de asistent de producţie în

cadrul emisiunii de ştiri. Şi m-au angajat!

– E minunat, Les! Oh, L... Lyon, e minunat!

Îi căzu receptorul din mînă. Îl ridică Lyon.

– Andy, Andy, ce se întîmplă?

– Felicitări pentru noua slujbă, Les. Andy nu mai poate vorbi acum. E în culmea extazului. O să te caute ea – peste un an sau doi.

SFÎRŞIT

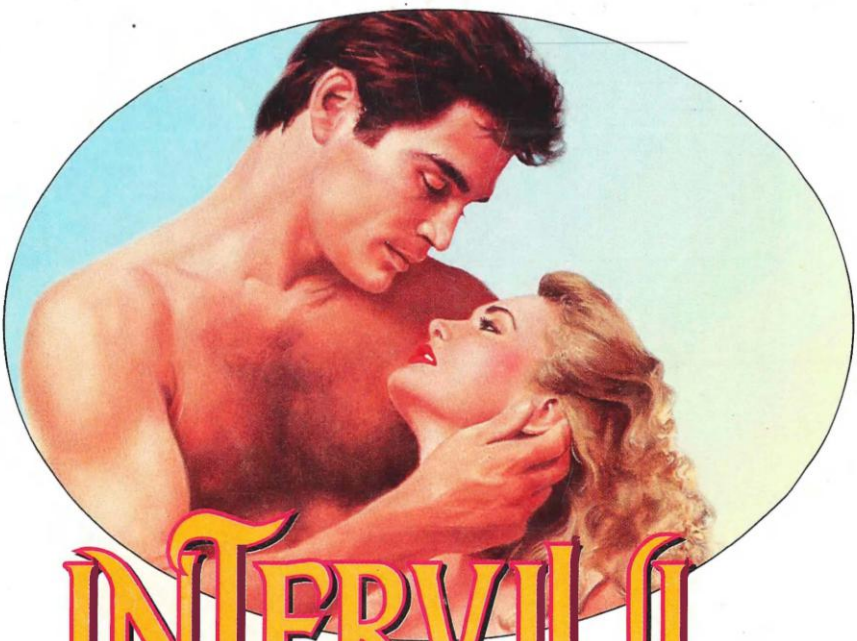

INTERVIUL

„Uluitoare... unică... un mare talent..."
KIRKUS REVIEWS

O poveste pasionantă de dragoste, scrisă de
SANDRA BROWN, autoarea cu cele mai multe
bestseller-uri pe listele din NEW YORK TIMES.

Milioane de cititori se pasionează după romanele contemporane ale
SANDREI BROWN. Ea le dă foc la imaginație cu caractere
irezistibile, schimbări neașteptate de situații,
secrete scandaloase, erotism..."
THE LITERARY GUILD

„O scriitoare care își dovedește măiestria unică, în construirea
suspansului romantic."
PUBLISHERS WEEKLY

Lei 4950

SANDRA BROWN

INTERVIUL